

ชุด สงคราม สุดท้าย

รีค จอห์นเปอร์

สู่ สงคราม สุดท้าย

เป็นหนังสือคริสเตียนที่ยอดเยี่ยมกว่าและเหนือชั้นกว่าหนังสือประเภทเดียวกัน ยกเว้นพระธรรมวิวรณ์ โดยผ่านทางนิมิต ความฝัน ภาพ และประสบการณ์ทางด้านคำพยากรณ์ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความลี้ลับแห่งโลกวิญญาณให้ **ริค จอยเนอร์** ทราบว่ายุทธอุบายของมารในการทำลายล้างคริสเตียนนั้นสลับซับซ้อนและน่าสะทึงกลัวมากเพียงใด และคริสเตียนควรจะดำรงชีวิตอย่างไรจึงจะสามารถพิชิตศัตรูทางวิญญาณนี้ได้ ผู้เขียนได้นอกให้พวกเรารวมถึงทุกคนทราบว่าเราเพียง**สวมและใช้ยุทธภัณฑ์**ทั้งชุดของพระเจ้า เราก็จะสามารถทำลายศัตรูได้อย่างง่ายดาย และถ้าเราต้องการดำรงชีวิตให้พ้นจากสรเพ็ดของมารแล้ว เราต้องปีนป่ายขึ้นภูเขาสูงในจิตวิญญาณโดยยอมถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์ และยึดมั่นในพระวาจาแห่งชีวิต ประกอบด้วยความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก ความลุ่มใจ และมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หนังสือเล่มนี้จะเปิดตาใจของบรรดาทุกคนให้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ในโลกวิญญาณ ซึ่งจะช่วยให้คริสตจักรสามารถกระทำพระมหากษัตริย์ของพระเยซูสำเร็จได้ และจะทำให้ท่านไม่เพียงแต่ไม่ตกเป็นเครื่องมือของมารเท่านั้น แต่จะทำให้ท่านกลายเป็นผู้พิชิต และสามารถถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างแท้จริง ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แม่น้ำที่ผลิตหนังสือชั้นเยี่ยมเพื่อเตรียมคริสตจักรไทยเข้า **"สู่สงครามสุดท้าย"** ที่กำลังจะมาถึง

ศจ.ดร.ไพฑูรย์ หัตถมาศ

หนังสือ **"สู่สงครามสุดท้าย"** เป็นหนังสือที่กระตุ้นและคลอใจข้าพเจ้าในการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ และสงครามฝ่ายวิญญาณที่จะเกิดขึ้นและกำลังเกิดขึ้นแล้ว เป็นหนังสือที่จัดการพร้อมทั้งจัดเตรียมชีวิต ท่าที และความรู้สึกของผู้รับใช้เพื่อการรับใช้ในยุคสุดท้ายเป็นหนังสือที่ผู้รับใช้ควรอ่าน

ศจ.เจอร์ราร์ด คู

คริสตจักรไครท์เชิร์ช

CLEARANCE

25

THAILAND

\$5.00

สำนักพิมพ์แม่น้ำ

10110 โทร. 714-4214-5 แฟกซ์ 392-9805

พิมพ์ครั้งที่ 1

มิถุนายน 1998

จำนวนพิมพ์ 2,000 เล่ม

ข้อมูลห้องสมุด

231.74 จอยเนอร์, ริก

สู่สงครามสุดท้าย / ริก จอยเนอร์

พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แม่น้ำ, 1998

1. หลักการพิเศษ - การสำแดง

2. ชื่อเรื่อง

ISBN 974-86376-1-1

ราคา 75 บาท

Copyright © 1998 by River Publishing House

Copyright © 1996 by Richard Joyner

Originally published in English under the title THE FINAL QUEST
by Morning Star Publications, 16000 Lancaster Highway, Charlotte,
NC., 28277, USA. Tel. 704-542-0278.

จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แม่น้ำ

19/6 เอกมัย 12 กรุงเทพฯ 10110

โทร 714-4214-5 แฟกซ์ 392-9805

Published by River Publishing House

19/6 Ekamai 12, Bangkok, 10110. Tel. 714-4214-5 Fax 392-9805

ออกแบบปก: อภิรักษ์ สอนพรินท์

จัดรูปเล่ม: ดุชนิ ประคองศิลป์

พิมพ์ที่: บริษัท เม็ดสีการพิมพ์

คำขอบคุณ :

ขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับทีมบรรณาธิการ

ในความเหนื่อยยากตลอดช่วงเวลาที่ยาวนานเพื่อหนังสือเล่มนี้จะสำเร็จ
ไดแอน โทมัส , จูลี่ จอยเนอร์ , สตีฟ ทอมป์สัน , ทริชา โดแรน ,
เบ็กกี้ เชลลี , เทอรี เฮียร์รา และเฟลิเซีย เฮมฟิล

สารบัญ

บทนำเรื่อง	5
ตอนที่ 1 การเคลื่อนทัพของฝูงปีศาจจากขุมนรก	13
ตอนที่ 2 ภูเขากฤษณ์	35
ตอนที่ 3 การกลับมาของเหล่านกอินทรี	53
ตอนที่ 4 บัลลังก์สีขาว	72
ตอนที่ 5 ผู้มีชัยชนะ	115
ประวัติผู้เขียน	150

ในช่วงต้นปี ค.ศ. 1995 ผมได้รับความฝันที่มาจากพระเจ้า ซึ่งได้กลายเป็นส่วนแรกของบรรดาหลายสิ่งที่ทรงเปิดเผยสำแดงและได้มีการนำมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันในเวลาต่อมา ผมบันทึกความฝันนั้นและตีพิมพ์เป็นบทความลงในวารสาร *The Morning Star Prophetic Bulletin* และ *The Morning Star Journal* ภายใต้ชื่อเรื่องว่า การเคลื่อนทัพของฝูงปีศาจจากขุมนรก และในขณะที่ผมยังคงแสวงหาพระเจ้าอย่างต่อเนื่องสำหรับสมรภูมิฝ่ายวิญญาณที่ได้เห็นนั้น ผมได้รับนิมิตและประสบการณ์การเปิดเผยสำแดงอีกหลายครั้งซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกัน และได้ตีพิมพ์เรื่องราวเหล่านั้นลงในวารสาร *The Morning Star Journal* โดยใช้ชื่อเรื่องว่า การเคลื่อนทัพของฝูงปีศาจจากขุมนรก ตอนที่สองและสาม

บทความเหล่านี้ได้กลายเป็นงานเขียนซึ่งอาจเรียกว่าโด่งดังที่สุดเท่าที่เราเคยจัดพิมพ์มา มีเสียงรบเร้ามากมายให้รวมบทความทั้งสามตอนนี้ขึ้นเป็นหนังสือ ผมจึงมุ่งมั่นที่จะทำตามนั้นและพยายามรวบรวมเอาบางสิ่ง

ที่ตกหล่นซึ่งไม่ได้ถูกกล่าวถึงในวารสารเข้าไว้ด้วย แต่... เมื่อผมกำลังจะส่งงานให้กับกองบรรณาธิการนั่นเอง ผมได้รับประสบการณ์การสำแดงใหม่ซึ่งผมเข้าใจอย่างแน่ชัดว่ามีความเกี่ยวข้องกับการทรงสำแดงก่อนหน้านี้ และผมรู้สึกว่เนื้อหาของการทรงสำแดงครั้งหลังนี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าตอนใดๆทั้งหมด ซึ่งก็คือเนื้อหาของตอนที่สี่และห้าในหนังสือเล่มนี้ (มีบางส่วนในตอนที่ยี่ซึ่งได้ตีพิมพ์ไปแล้วในวารสาร) และนอกจากนี้ก็ยังมึเนื้อหาอื่นๆในสามตอนแรกซึ่งไม่เคยถูกกล่าวถึงมาก่อนที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้

ผมได้รับนิมิตอย่างไร

คำถามหนึ่งซึ่งธรรมดาที่สุดเกี่ยวกับนิมิตเหล่านี้คือผมได้รับนิมิตอย่างไร ซึ่งผมก็คิดว่าเป็นคำถามที่สำคัญมาก ดังนั้นผมจะใช้เวลาพยายามอย่างที่สุดเพื่อจะอธิบายอย่างย่อๆให้เกิดความเข้าใจ ประการแรก ผมอยากจะให้คำจำกัดความของนิมิตและ “ประสบการณ์การสำแดง” เสียก่อน

การทรงสำแดงซึ่งเกิดเป็น “ประสบการณ์” ตามที่ผมเรียกนั้นมี ความหมายที่กว้างและหลากหลาย คือหมายถึงวิธีการอย่างป็นๆทั้งหมดที่พระเจ้าทรงใช้สำแดงกับคนของพระองค์ในพระคัมภีร์ เพราะพระเจ้ายังทรงเป็นเหมือนเดิมวันนี้และวานนี้ พระองค์จึงไม่เคยล้มเลิกการติดต่อกับคนของพระองค์ด้วยวิธีเดิมของพระองค์ ประวัติศาสตร์คริสตจักรได้แสดงให้เห็นว่ามีประสบการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด อัครทูตเปาโลได้ชี้แจงไว้ในคำเทศนาของท่านซึ่งบันทึกไว้ในกิจการบทที่สองว่า ความฝัน นิมิต และการเผยพระวจนะ จะเป็นหมายสำคัญเบื้องต้นของวันสุดท้ายและการเทลงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเมื่อเรากำลังเข้าใกล้วันสุดท้ายมากขึ้นทุกขณะเช่นนี้ ประสบการณ์เหล่านี้จะยิ่งกลายเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้นและมากขึ้นในยุคสมัยของเรา

เหตุผลหนึ่งที่ประสบการณ์เหล่านี้จะกลายเป็นเรื่องปกติธรรมดา มากยิ่งขึ้นก็เนื่องจากว่า เราต้องการสิ่งนี้เพื่อบรรลุจุดหมายของเราใน

วาระสุดท้าย แต่ขณะเดียวกันก็มีข่าวร้ายคือ มารชาดานมีความรู้ทางพระคัมภีร์ดีกว่าคริสเตียนจำนวนมาก และมันตระหนักดีถึงความสำคัญของการทรงเปิดเผยสำแดงในความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์ และนั่นทำให้มันเองก็ได้เทของประทานจอมปลอมอย่างมากมายให้กับคนเหล่านั้นซึ่งรับใช้มันด้วย อย่างไรก็ตาม หากไม่มี “ของแท้” ก็จะไม่มีการทำ “ของเทียม” ขึ้น เช่นเดียวกับที่เราไม่เคยพบธนบัตรสามดอลลาร์ปลอม ก็เพราะไม่เคยมีการผลิตธนบัตรสามดอลลาร์

ไม่นานหลังจากที่ผมได้กลับใจเป็นคริสเตียนในปี 1972 ผมได้อ่านกิจการบทที่สองและได้มาถึงความเข้าใจว่า หากวาระสุดท้ายเป็นเรื่องจริง การเข้าใจวิถีทางที่พระเจ้าทรงตรัสกับเราก็คือเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง ผมจำไม่ได้ว่าผมได้อธิษฐานขอที่จะมีประสบการณ์เหล่านั้นหรือไม่ แต่ผมเริ่มมีประสบการณ์เหล่านั้น ซึ่งได้กลายเป็นแรงขับเคลื่อนให้ผมเข้าใจวิถีทางที่พระเจ้าทรงตรัสได้ดียิ่งขึ้น

จากเวลานั้นเป็นต้นมา ผมได้ผ่านช่วงเวลาที่ผมได้รับประสบการณ์เหล่านั้นถี่มาก และได้ผ่านช่วงเวลายาวนานที่เจียบสัจ แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากทุกช่วงที่เจียบ ประสบการณ์เหล่านั้นจะกลับมาอีก และดูเหมือนจะกลับมาด้วยอำนาจที่มากขึ้น หรือมีความถี่ยิ่งขึ้น ซึ่งพักหลังนี้จะเป็นไปทั้งสองลักษณะ ตลอดช่วงเวลาเหล่านี้ ทำให้ผมได้เรียนรู้ถึงประโยชน์มหาศาลของ ของประทานการเผยพระวจนะ ประสบการณ์การเปิดเผยสำแดง และบุคคลที่เผยพระวจนะ ซึ่งจะกล่าวถึงในหนังสือเล่มต่อไปที่จะออกสู่ผู้อ่านในเร็ววัน

การทรงสำแดงซึ่งเป็นการเผยพระวจนะนั้นมีอยู่หลายระดับด้วยกัน อย่างเช่น “ความประทับใจพิเศษ” ก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการทรงสำแดงในระดับเบื้องต้น การทรงสำแดงเหล่านี้เป็นของจริง และจะมีความเฉพาะเจาะจงเป็นพิเศษและมีความแม่นยำก็ต่อเมื่อได้รับการตีความจากผู้ที่มีประสบการณ์และไวต่อการทรงเปิดเผย แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ในระดับขั้นนี้

“การทรงสำแดง” ที่เราได้รับอาจถูกกระทบหรือได้รับอิทธิพลจากความรู้สึก
อคติ หรือแม้แต่หลักข้อเชื่อของเรา ดังนั้นผมจึงป้องกันความผิดพลาดที่
จะเกิดขึ้นด้วยการไม่ใช้คำว่า “พระเจ้าทรงตรัสว่า” สำหรับการทรงสำแดงใน
ระดับนี้

นิมิตสามารถเกิดขึ้นในระดับของความประทับใจพิเศษได้เช่นกัน
โดยเป็นการปรากฏขึ้นอย่างสุภาพและค่อยเป็นค่อยไป เรามองเห็นได้ด้วย
“ดวงตาที่อยู่ในหัวใจ” และเช่นเดียวกัน รูปแบบการสำแดงดังกล่าวจะมี
ความเฉพาะเจาะจงและแม่นยำ เมื่อผู้ที่ได้รับการทรงสำแดงหรือผู้ที่ตีความ
หมายเป็นผู้มีประสบการณ์ ยิ่ง “ดวงตาที่อยู่ในหัวใจ” ของเราเปิดกว้างมาก
เท่าไร การทรงสำแดงในลักษณะนี้ก็จะยังมีพลังและเกิดประโยชน์ได้มากเท่านั้น
ตามที่อ.เปาโลได้กล่าวไว้ในเอเฟซัส 1:18

การทรงสำแดงระดับถัดไปเป็นการสัมผัสถึงการทรงสถิตของพระเจ้า
หรือสัมผัสถึงการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในสภาวะที่เรามีสติสัมปชัญญะ
ซึ่งทำให้รู้สึกว่ามีบางสิ่งเจิดจ้าขึ้นในความคิด ประสบการณ์นี้มักเกิดขึ้นกับ
ผมในขณะที่ผมเขียนหนังสือ เมื่อเทศนา หรือให้ความมั่นใจว่าสิ่งที่ผมพูดนั้น
เป็นเรื่องสำคัญหรือถูกต้อง ผมเชื่อว่านี่อาจจะเป็นสิ่งที่พวกอัครทูตมี
ประสบการณ์เมื่อท่านเขียนจดหมายฝากฉบับต่างๆในพันธสัญญาใหม่ การ
ทรงสำแดงเช่นนี้จะให้ความมั่นใจที่หนักแน่น หากแต่ยังคงเป็นการสำแดง
ในระดับซึ่งอาจถูกรบกวนได้โดยอคติ และหลักข้อเชื่อของเรา เหตุที่ผมเชื่อ
เช่นนี้ก็เนื่องจาก ในบางเหตุการณ์ของพระคัมภีร์ อ.เปาโลได้แสดงความคิด
เห็นบางสิ่ง ซึ่งท่านคิดว่าท่านมี (ความเห็นชอบจาก) พระวิญญาณบริสุทธิ์
..โดยทั่วไปแล้ว ในเรื่องของการเผยพระวจนะ ความถ่อมใจเป็นสิ่งที่จำเป็น
มากกว่าความเคร่งครัดทางศาสนศาสตร์

“นิมิตเปิด” เป็นการทรงสำแดงในระดับที่สูงกว่าความประทับใจพิเศษ
และให้ความชัดเจนมากยิ่งขึ้นกว่าเมื่อเราสัมผัสถึงการทรงสถิตอยู่หรือการทรง
เจิมจากพระเจ้าในภาวะที่มีสติ นิมิตเปิดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายนอก โดยมี

ลักษณะการปรากฏภาพที่คล้ายกับภาพยนตร์ และเพราะเราไม่สามารถควบคุมภาพที่เกิดขึ้นได้ ผมจึงคิดว่าคงมีความเป็นไปได้มากที่จะมีสิ่งแปลกปลอมผสมเข้ามากับการสำแดงที่มาในลักษณะเช่นนี้

ประสบการณ์การทรงสำแดงในระดับสูงอีกรูปแบบหนึ่งคือการเข้าสู่ภวังค์ อย่างในกรณีของเปโตร เมื่อพระวิญญูณบริสุทธิทรงนำท่านให้ไปยังบ้านของโครเนลิอัสเพื่อเทศนาพระกิตติคุณให้กับคนต่างชาติฟังเป็นครั้งแรก และในกรณีของอ.เปาโล เมื่อท่านกำลังอธิษฐานในพระวิหารในกิจการบทที่ 22 การเข้าสู่ภวังค์เป็นประสบการณ์ที่ปกติสำหรับผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ เป็นเหมือนกับการฝันในขณะที่ตื่นอยู่ ในขณะที่นิมิตเปิดเป็นเหมือนการมองดูจอภาพยนตร์ การเข้าสู่ภวังค์จะเป็นเหมือนการเข้าไปร่วมอยู่ในภาพยนตร์นั้น การเข้าสู่ภวังค์ยังมีลำดับขั้นตั้งแต่อย่างอ่อนไปจนถึงแรงด้วย คือตั้งแต่ขนาดที่คนผู้นั้นยังคงมีสติและรู้สึกถึงความเป็นไปของสิ่งแวดล้อมรอบตัว จนถึงขนาดที่คนผู้นั้นรู้สึกว่าได้เข้าไปอยู่ในนิมิตจริงๆ ประสบการณ์ทำนองนี้ดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นบ่อยกับเอเสเคียล และอาจเป็นประสบการณ์แบบเดียวกับที่ยอห์นได้รับในขณะที่ท่านได้รับนิมิตซึ่งถูกบันทึกเป็นหนังสือวิวรณ์ในเวลาต่อมา

นิมิตทั้งหมดที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นขึ้นจากความฝันครั้งหนึ่ง และบางตอนของนิมิตได้สำแดงในภาวะที่การสถิตของพระเจ้าหนาแน่นมาก แต่ส่วนใหญ่แล้วผมจะได้รับในรูปแบบของการเข้าสู่ภวังค์ โดยส่วนใหญ่จะอยู่ในลักษณะที่ผมยังคงมีสติและแม้แต่ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้ อย่างเช่นคุยโทรศัพท์ เมื่อมีบางสิ่งรบกวนในขณะที่อยู่ในภวังค์นั้นหรือเมื่อประสบการณ์ที่ผมได้รับนั้นบีบรัดมากจนทำให้ผมต้องลุกขึ้นและเดินรอบๆ ทันทีที่ผมกลับมาและนั่งลง เหตุการณ์ในภวังค์ขณะที่ผมจากไปนั้นจะกลับเข้ามาอีกและเริ่มดำเนินต่อไปจากตอนนั้น ครั้งหนึ่งขณะที่ผมอยู่ในบ้านพักบนภูเขาซึ่งผมใช้อธิษฐาน ประสบการณ์ที่ทรงสำแดงนั้นบีบรัดมากจนผมต้องลุกขึ้นขับรถกลับบ้าน และสัปดาห์ต่อมาเมื่อผมกลับไปที่นี่อีก ผมกลับ

เข้าสู่ภวังค์ในเหตุการณ์ตอนที่ผมจากไปเกือบจะทันที

ผมไม่เคยรู้วิธี “เปิด” เข้าสู่ประสบการณ์เหล่านั้นเลย ในขณะที่ผมมีเสรีภาพที่จะ “ปิด” ประสบการณ์นั้นตามความต้องการของผมเกือบจะทุกครั้ง สองครั้งด้วยกันซึ่งเนื้อหาใหญ่ๆของนิมิตนั้นได้มาถึงผมในขณะที่ผมรู้สึกว่าจะไม่สะดวกที่จะรับนิมิตเป็นอย่างยิ่ง คือเมื่อผมไปที่บ้านพักอธิษฐานเพื่อจะทำงานบางอย่างให้ทันวันกำหนดส่ง มินิตยสารของเราสองฉบับด้วยกันที่ออกช้ากว่ากำหนด และหนังสือเล่มล่าสุดของผมก็เสร็จช้ากว่าที่คาดไว้อยู่หลายเดือน ดูเหมือนพระเจ้าจะไม่ทรงใส่พระทัยนักกับวันกำหนดส่งงานของเรา!!

ในความฝันและการเข้าสู่ภวังค์หลายๆครั้งนั้น ผมได้มีของประทานในการวินิจฉัยและถ้อยคำที่ประกอบด้วยความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้น บางครั้งเมื่อผมมองดูคนบางคน หรือเมื่อผมอธิษฐานเพื่อคริสตจักรหรือพันธกิจ ผมก็เริ่มที่จะเข้าใจบางอย่างซึ่งเป็นความรู้ที่เหนือธรรมชาติ ตลอดช่วงเวลาของประสบการณ์การเปิดเผยสำแดงนี้ ผมได้ใช้ของประทานเหล่านี้ในระดับที่ผมไม่เคยประสบใน “ชีวิตจริง” ของผมมาก่อนเลย ในนิมิตที่ผมได้รับ ผมได้เห็นกองทัพของฝูงปีศาจ และในทันทีผมก็รู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับยุทธอุบายและประสิทธิภาพของพวกมัน ผมไม่เข้าใจว่าผมรู้ได้อย่างไร แต่ผมรู้.. และรู้ถึงทุกซอกทุกมุม ในบางครั้ง เมื่อผมมองดูคนหรือสิ่งของบางอย่าง ผมจะรู้ถึงอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของสิ่งนั้นพร้อมๆกัน และเพื่อไม่เป็นการเสียเวลาและประหยัดหน้ากระดาษ ผมได้ใส่เรื่องราวความรู้นั้นๆลงในหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้ชี้แจงว่าผมรู้ได้อย่างไร

นำการเปิดเผยสำแดงไปใช้อย่างไร

ผมจำเป็นต้องระบุเพื่อเป็นการเน้นอีกว่า ผมไม่เชื่อว่าการทรงเปิดเผยสำแดงในรูปแบบใดๆจะมีเป้าประสงค์เพื่อให้เกิดหลักข้อเชื่อขึ้น เนื่องจากเรามีพระคัมภีร์เพื่อสิ่งนั้นแล้ว การทรงเปิดเผยนั้นมีประโยชน์พื้นฐานอยู่สองประการด้วยกันคือ หนึ่งเพื่อสำแดงยุทธวิธีในปัจจุบันหรืออนาคตของ

พระเจ้าสำหรับเรื่องที่เฉพาะเจาะจง ตัวอย่างก็ได้แก่ ความฝันของอ.เปาโล ซึ่งเรียกร้องให้ท่านไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อท่านเข้าสู่ภวังค์ซึ่งเป็นการเตือนให้ท่านรีบออกจากกรุงเยรูซาเล็ม และนอกจากนี้เรากียังมีตัวอย่างอีกในพันธกิจของอากาบัส คือครั้งหนึ่งเมื่อการก่อกวนอาหารจะเกิดขึ้นทั่วโลก และอีกครั้งหนึ่งในการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มของอ.เปาโล

นอกจากนี้เรายังได้เห็นว่า การทรงสำแดงจะช่วยให้หลักข้อเชื่อซึ่ง “พระคัมภีร์ได้สอนไว้แต่ยังไม่ถูกค้นพบ” เกิดความกระจ่างขึ้น เช่นเหตุการณ์เมื่อเปโตรเข้าสู่ภวังค์นั้น การทรงสำแดงดังกล่าวได้เปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้า และแสดงคำสอนในพระคัมภีร์ที่ระบุไว้อย่างชัด (ว่าพระกิตติคุณก็เป็นของคนต่างชาติด้วย) แต่ยังไม่เป็นที่เข้าใจของคริสตจักรในเวลานั้น

นิมิตที่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ก็ประกอบไปด้วยการทรงสำแดงในด้านของยุทธวิธี และการทรงสำแดงที่ให้ความกระจ่างกับหลักข้อเชื่อในพระคัมภีร์บางประการ ซึ่งผมขอบอกอย่างสัตย์ซื่อว่าไม่เคยรู้มาก่อนกระทั่งเพิ่งเข้าใจได้ดีในขณะนี้ อย่างไรก็ตาม หลักข้อเชื่อส่วนใหญ่ซึ่งผมได้เริ่มกระจ่างชัดผ่านประสบการณ์การทรงสำแดงนี้เป็นสิ่งที่ผมรู้และเคยสอนมาเป็นแรมปี แม้จะพูดได้ไม่เต็มปากว่าได้ดำเนินชีวิตตามนั้น บ่อยครั้งที่ผมคิดถึงสิ่งที่อ.เปาโลสอนที่โมธี คือให้ใส่ใจกับคำสอนของตัวเอง และบ่อยครั้งที่ผมได้เรียนรู้จากถ้อยคำที่กล่าวกับผมในประสบการณ์การทรงสำแดงที่ได้รับ ผมรู้ดีว่าผมไม่ได้ประพฤติตามในสิ่งที่ผมได้สอน เพราะฉะนั้นผมจึงรับหลายสิ่งที่ผมได้เรียนรู้ในฐานะคำเตือนส่วนบุคคล กระนั้นก็ตาม ผมรู้สึกว่ามันก็เป็นเรื่องสำหรับทุกคนด้วยและผมได้รวบรวมทั้งหมดเอาไว้ในหนังสือเล่มนี้

บางคนได้หนุนใจให้ผมเขียนเรื่องนี้เป็นคำสอนเปรียบเทียบ ในรูปแบบการเล่าเรื่องของบุคคลที่สามคล้ายกับหนังสือเรื่องปริศนาธรรม แต่ผมก็ได้ปฏิเสธที่จะทำอย่างนั้นด้วยเหตุผลหลายข้อคือ หนึ่ง คงมีคนจำนวนมากคิดว่าเป็นผลงานทางความคิดของผมซึ่งที่จริงแล้วไม่ใช่ ผมก็อยากจะปราดเปรื่องได้ขนาดนี้ แต่ก็ไม่ใช่อีก เหตุผลอีกข้อหนึ่งเป็นเรื่องของความ

ถูกต้องแม่นยำ คือผมจะสามารถนำเสนอรายละเอียดได้ตรงตามนั้นยิ่งขึ้น หากผมจะได้นำเสนอตามอย่างที่ผมได้รับมา แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ผมต้องยอมรับว่าการจดจำในเรื่องรายละเอียดต่างๆเป็นจุดอ่อนที่ยิ่งใหญ่ของผมบ่อยครั้งที่ผมเองก็สงสัยความจำของตัวเองเกี่ยวกับรายละเอียดของนิมิตบางตอนที่ได้รับ และคิดว่าดังนั้นผู้อ่านก็มีเสรีภาพที่จะสงสัยเช่นกัน เพราะมีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่สมควรจะได้รับการยอมรับว่าไม่มีความผิดพลาด...เมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้ ผมอธิษฐานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำคุณเข้าสู่ความจริง และบัดเปาเอาเกลบที่ปะปนมากับข้าวสาลีออกไป...

ริก จอยเนอร์

ตอนที่ 1

การเคลื่อนทัพของฝูงปีศาจจากขุมนรก

กองทัพมหาของเหล่าพลปีศาจกำลังเคลื่อนขบวนใหญ่โตของมัน ซึ่งเหยียดยาวจนสุดสายตา พวกมันแบ่งกำลังกันเป็นกองพลต่างๆ โดยแต่ละกองจะถือธงประจำทัพที่แตกต่างกัน เหล่ากองพลซึ่งประจำอยู่ทางตอนหน้าของขบวนนั้น อยู่ภายใต้ธงที่ชื่อว่า ความเย่อหยิ่ง การหลงว่าตนชอบธรรม ความน่านับถือ ความมักใหญ่ใฝ่สูง การพิพากษาธรรม และความอิจฉาริษยา ยังมีกองพลชั่วร้ายอื่นๆอีกด้วยที่อยู่ไกลออกไปเกินกว่าผมจะมองเห็นได้ แต่กองพลเหล่านี้ซึ่งประจำอยู่ “ทัพหน้า” ดูเหมือนจะเป็นปีศาจร้ายจากขุมนรกซึ่งมีพลังอำนาจมากที่สุด และจอมทัพแห่งกองอหังการนี้คือผู้นั้น...ผู้กล่าวโทษพี่น้อง

ศาสตราวุธที่อยู่ในมืออสูรร้ายเหล่านี้ก็มีชื่อต่างๆด้วย คือดาบที่มีชื่อว่าการข่มขู่ หอกที่ชื่อว่าการทรยศ และลูกศรชื่อต่างๆกันทั้ง การกล่าวโทษ การินทา การใส่ร้าย และการจับผิด และนอกจากนี้พลทหารสอดแนม และกองกำลังกลุ่มย่อยยังได้ถูกส่งออกไปข้างหน้าเพื่อกรุยทางให้กับกองทัพ

ใหญ่ที่กำลังจะเคลื่อนไปถึง พวกมันคือเหล่าวิญญาณภายใต้ชื่อว่าการถูกปฏิเสธ ความขมขื่น ความไม่อดทน การไม่อภัย และราคะตัณหา

แม้พลสดแนมและกองกำลังกลุ่มย่อยเหล่านี้จะมีจำนวนน้อยกว่า แต่พลังอำนาจของมันก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากองพลใหญ่ที่เคลื่อนทัพตามหลังมันมาเลย จำนวนที่น้อยกว่าของมันเป็นเหตุผลทางยุทธศาสตร์การรบเท่านั้น หากเปรียบกับท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งทำพันธกิจเพียงลำพัง แต่ได้รับการเจิมอย่างอัศจรรย์เพื่อให้บัพติศมากับฝูงชนจำนวนมาก และได้เตรียมทางสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าปีศาจเหล่านี้ก็เช่นเดียวกัน มันได้รับอำนาจชั่วร้ายอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อ “ให้บัพติศมากับฝูงชน” โดยวิญญาณแห่งความขมขื่นตัวหนึ่งสามารถแพร่พิษร้ายของมันเข้าไปในฝูงชน หรือแม้แต่กลุ่มเชื้อชาติและวัฒนธรรมทั้งหมด ส่วนวิญญาณแห่งราคะตัณหาจะเกาะติดไปกับดาราภาพยนตร์บางคน ภาพยนตร์บางเรื่อง หรือแม้แต่โฆษณาบางชุด และจะพ่นน้ำเมือกที่ราวกับประจุไฟฟ้าของมันเข้าไปในฝูงชนเพื่อทำให้คนเหล่านั้น “หมดความสำนึกในเรื่องดีชั่ว” นี่แหละ เจ้าพลทหารหมวดเล็กที่มากด้วยพิษสงเหล่านี้ได้ปูทางสำหรับทัพใหญ่ของมันที่กำลังตามมาข้างหลัง

เป้าหมายแห่งการจู่โจมของทัพปีศาจคือคริสตจักร แต่มันก็จะโจมตีทุกคนเท่าที่มันสามารถจะทำได้ด้วย ผมรู้ดีว่าพวกมันต้องการขัดขวางการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้กำหนดไว้แล้วและซึ่งจะชักนำฝูงชนมหาศาลให้หลังไหลเข้าสู่คริสตจักร

กลยุทธ์ขั้นแรกของกองทัพนี้ก็คือหว่านความแตกแยกลงในความสัมพันธ์ทุกระดับ ให้คริสตจักรต่อคริสตจักรแตกแยกกัน สมาชิกผิดใจกับศิษยาภิบาล สามีกับภรรยา ลูกๆกับพ่อแม่ หรือแม้แต่เด็กๆให้ผิดใจกัน พลทหารเหล่านี้ถูกส่งมาเพื่อชี้ช่องให้กับพวกของมัน ในคริสตจักร ครอบครัว และในตัวบุคคล เพื่อให้วิญญาณแห่งการถูกปฏิเสธ ความขมขื่น และราคะตัณหา เข้ามาเปิดช่องทางให้กว้างขึ้น และจากนั้นกองพลของปีศาจก็จะ

เคลื่อนเข้าสู่โคมและยึดครองเหยื่อของมันอย่างง่ายดาย

สิ่งที่น่าตกใจที่สุดในนิมิตที่ผมเห็นก็คือ ฝูงปีศาจร้ายนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพลังม้า แต่บนหลังคริสเตียน! ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะแต่งกายดี เป็นที่นับถือ มีบุคลิกลักษณะที่ผ่านการขัดเกลามาแล้วอย่างดีและมีการศึกษา ดูเหมือนพวกเขาจะเป็นตัวแทนของวิถีชีวิตในเกือบทุกรูปแบบ คนเหล่านี้ได้ถือหลักความจริงแบบคริสเตียนเพียงเพื่อจะโอนอ่อนตามจิตสำนึกของเขา แต่ดำเนินชีวิตที่เห็นชอบไปกับอำนาจของความมืด ซึ่งโดยการเห็นชอบนี้ เขาก็ได้อนุญาตให้เหล่าวิญญาณร้ายเติบโตลุกลามและชักจูงการกระทำของเขาได้อย่างง่ายดาย

มีผู้เชื่อหลายคนที่ตกอยู่ใต้อำนาจของปีศาจมากกว่าตัวหนึ่ง แต่จะมีปีศาจเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่แสดงอย่างเด่นชัดว่ามันเป็นเจ้าของ และกำพืดนิสัยของเจ้าปีศาจตัวนั้นจะบ่งบอกว่ามันอยู่ภายใต้กองพลใด แม้ว่ากองพลเหล่านี้จะเคลื่อนไปเป็นทัพเดียวกัน แต่ดูเหมือนภายในทัพจะเต็มไปด้วยความโกลาหลอลหม่าน ตัวอย่างเช่น วิญญาณแห่งความเกลียดชังก็จะเกลียดวิญญาณอื่นพองๆกับที่มันเกลียดคริสเตียน และวิญญาณแห่งความริษยา ก็จะเต็มไปด้วยความริษยาต่อกัน หนทางเดียวที่บรรดาขุนพลประจำกองจะป้องกันไม่ให้เหล่าวิญญาณจิกตักกันเองก็คือทำให้พวกมันยังคงความเกลียดชังและความริษยาไว้ ...แต่ให้จดจ่ออยู่ที่คริสเตียนซึ่งมันชี้หลังอยู่ ผู้คนเหล่านี้จึงตบตีและวิวาทกันอยู่บ่อยครั้ง และนี่เอง ทำให้ผมได้เข้าใจถึงบันทึกเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ เมื่อกองทัพที่จะโจมตีอิสราเอลเกิดความอลหม่านขึ้นภายในและได้ฆ่าฟันกันเอง คือเมื่อเป้าหมายของพวกเขาที่จะโจมตีอิสราเอลถูกขัดขวาง และโทสะที่เกิดขึ้นปลุกปล่านอย่างควบคุมไม่ได้ การเช่นฆ่ากันเองจึงเกิดขึ้น

ปีศาจเหล่านี้ขึ้นอยู่กับพลังของคริสเตียน แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ในตัวของคริสเตียนเหมือนอย่างกรณีของผู้ที่ไม่เชื่อ และเพียงแต่ผู้เชื่อเหล่านี้จะหยุดเห็นชอบกับพวกปีศาจที่เกาะติดเขาอยู่ พวกเขาก็จะเป็นอิสระอย่างทันที อย่างเช่น เมื่อคริสเตียนซึ่งมีวิญญาณแห่งความริษยาขึ้นอยู่กับพลังจะเริ่ม

กลางแคลงใจกับความริษยานั้น วิญญาณก็จะอ่อนกำลังลงทันที ซึ่งเมื่อเกิดสิ่งนี้ขึ้น เจ้าวิญญาณตัวนั้นจะส่งเสียงครวญครางขอความช่วยเหลือ และหัวหน้าของมันก็จะออกคำสั่งให้วิญญาณอื่น ๆ รอบตัวคริสเตียนผู้นั้นบุกโจมตีเขา จนกว่าความขมขื่นจะเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และถ้ายังไม่สำเร็จ วิญญาณเหล่านี้ก็จะพยายามอ้างอิงข้อพระคัมภีร์อย่างบิดเบือนเพื่อล่อลวงว่าความขมขื่นและการกล่าวโทษที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องที่ชอบธรรมและถูกต้อง

ภาพที่ชัดเจนคือ พลังอำนาจเกือบทั้งหมดของปีศาจเหล่านี้มีต้นตอมาจากอำนาจแห่งการล่อลวง พวกมันจะหลอกลวงคริสเตียนจนถึงจุดที่คริสเตียนเหล่านี้เชื่อว่าพวกเขาคือผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ และที่เป็นเช่นนี้ได้ก็เนื่องจากว่า มีธงแห่ง “การหลงว่าตนชอบธรรม” พริ้วสะบัดอยู่เหนือผู้เชื่อเกือบทุกคน เพื่อในขณะที่เคลื่อนขบวนไปนั้น พวกเขาจะถูกพรางตาไม่ให้เห็นธงประจำกองที่แท้จริง อันเป็นกำพืดวิสัยของปีศาจร้ายที่ครอบครองเขาอยู่

เมื่อมองไกลออกไปทางส่วนท้ายของกองทัพ ผมได้เห็นเหล่าสมุนผู้ติดตามแม่ทัพใหญ่คือผู้กล่าวโทษ และก็เริ่มเข้าใจถึงอุบายของมัน น่าแปลกใจเป็นอย่างยิ่งเพราะแผนการนั้นช่างตื่นเขิน มันรู้ดีว่าเรือนที่แตกแยกนั้นอาจจะตั้งอยู่ได้ และกองทัพของมันก็ได้พยายามที่จะนำความแตกแยกนั้นมาสู่คริสตจักร เพื่อคริสตจักรจะพลัดจากพระคุณของพระเจ้า และเป็นที่น่าชดว่า ทางเดียวที่มันจะทำสิ่งนี้ก็คือชักใยให้คริสเตียนต่อสู้กับพี่น้องของพวกเขา นี่เอง ที่เป็นเหตุให้ทัพหน้าแห่งพลโยธาปีศาจนั้นเต็มไปด้วยคริสเตียนหรืออย่างน้อยก็คนที่มิเปลือกนอกเป็นคริสเตียน ทุกย่างก้าวที่คริสเตียนผู้ถูกล่อลวงเหล่านี้เคลื่อนไปด้วยการเชื่อฟังผู้กล่าวโทษก็ได้เพิ่มพลังอำนาจให้แก่ตัวมัน ซึ่งจะทำให้ความเชื่อมั่นของมันและเหล่าสมุนระดับขุนพลประจำทัพเพิ่มพูนขึ้น พร้อมกับเคลื่อนกองทัพนรกนั้นไปข้างหน้า ...เป็นที่แน่ชัดว่า พลังอำนาจของกองทัพนี้ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของคริสเตียนที่มีต่อวิถีแห่งความชั่วร้าย

เชลยศึก

กองพลแห่งทัพหน้าเคลื่อนไป ตามติดด้วยคริสเตียนกลุ่มใหญ่ซึ่งเป็นเชลยของกองทัพนั้น ทุกคนล้วนแต่บาดเจ็บและถูกควบคุมด้วยปีศาจขนาดเล็ก คือความกลัว ดูเหมือนว่าจำนวนเชลยจะมากกว่าปีศาจในกองทัพเสียอีก และที่น่าแปลกคือ เขาเหล่านี้ยังคงมีดาบและโล่อยู่ในมือโดยที่พวกเขาไม่ใช้ เชลยมากมายถูกควบคุมด้วยวิญญาณแห่งความกลัวไม่กี่ตัว! ซึ่งเพียงแต่คริสเตียนจะยกอาวุธขึ้นสู้ เขาก็จะเป็นอิสระได้อย่างง่ายดาย และจะสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงให้กับฝูงปีศาจนี้ได้ แต่พวกเขากลับอยู่ได้จำนนและเคลื่อนตามพวกมันไปอย่างว่าง่าย

น่านฟ้าเหนือศีรษะของเหล่าเชลยนั้นดำครึ้มไปด้วยฝูงแร้งที่ชื่อว่าการความหดหู่ใจ บางครั้งมันจะโฉบลงเกาะเหนือไหล่ของเชลยสักคนหนึ่งและอาเจียนรดเขา อาเจียนนั้นคือการกล่าวโทษ ซึ่งจะทำให้คนผู้นั้นลุกยืนขึ้นและร่วมขบวนเคลื่อนตรงไปข้างหน้าได้อีกสักครู่หนึ่ง แต่หลังจากนั้นเขาก็จะทรุดฮวบลงหมดเรี่ยวแรงยิ่งกว่าก่อนหน้านั้นเสียอีก อีกครั้งหนึ่งที่ผมรู้สึกสงสัยว่าเหตุใดเชลยเหล่านี้จึงไม่กำจัดเจ้าแร้งนั้นด้วยดาบในมือของเขา ทั้งที่เขาสามารถทำได้ง่าย ๆ

บางครั้ง หากนักโทษที่อ่อนแอกว่าเกิดสะดุดและหกล้ม ทันทีที่เขาพาดลงกับพื้น นักโทษคนอื่นๆก็จะเริ่มแทงเขาด้วยดาบในมือและแสดงท่าที่ดูหมิ่น ขณะเดียวกันฝูงแร้งก็จะรีเข้ามากินทิ้งแม้เขาจะยังไม่ใช้ซากศพ คริสเตียนรอบๆข้างจะเฝ้ามองภาพนี้ด้วยอาการยอมรับ และก็อาจจะแทงเขาด้วยดาบอีกบ้าง

เมื่อมองดูสิ่งที่เกิดขึ้น ผมเริ่มตระหนักเช่นนี้... พวกเชลยเข้าใจว่าคำกล่าวโทษนั้นเป็นความจริงจากพระเจ้า และแน่นอนพวกเขาคิดว่าตนกำลังเดินร่วมอยู่ในกองทัพของพระเจ้า! นี่เป็นเหตุให้พวกเขาไม่กำจัดวิญญาณแห่งความกลัวหรือฝูงแร้งนั้นออกไป โอ เขาคิดว่ามันเป็นผู้สื่อสารจากพระเจ้า! ความมิดทึบจากฝูงแร้งที่บินร่อนอยู่เหนือพวกเขาทำให้ยากที่

จะเห็นว่า พวกเขากำลังรับเอาทุกสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็นมาจากพระเจ้าโดยไม่รู้ เติงสาเลยสักนิด และเขายังคิดว่าคนเหล่านั้นที่ล้มลงก็เนื่องจากการพิพากษา ของพระเจ้า นั่นทำให้พวกเขาช่วยซ้ำเติมอย่างที่ได้ทำไปแล้ว เพราะคิดว่า เขากำลังช่วยเหลือพระเจ้า!

อาหารเพียงอย่างเดียวที่มีสำหรับเชลยเหล่านี้คือ อาเจียนที่พุ่งแรง สำรอกออกมา ผู้ที่ปฏิเสธอาหารนี้จะอ่อนแรงกระทั่งล้มลง ส่วนผู้ที่รับ อาหารก็จะมีกำลังวังชาขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง แต่เป็นกำลังแห่งวิญญาณชั่วร้าย และหลังจากนั้นเขาจะเริ่มอ่อนกำลังลงจนกว่าจะได้ดื่มน้ำแห่งความขมขื่น ซึ่งถูกหยิบยื่นให้เขาอย่างสม่าเสมอ และจากนั้นเขาก็จะเริ่มอาเจียนใส่คนอื่น เมื่อนักโทษคนหนึ่งเริ่มทำสิ่งเหล่านี้ ปีศาจที่กำลังจ้องขย้ำเขาอยู่ก็จะกระโจน ขึ้นขี่หลังและควบพาเขาออกไปยังกองพลที่อยู่แถวหน้า

สิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าอาเจียนจากพุ่งแรงนั้นคือน้ำเมือกที่น่าขยะแขยง ซึ่งปีศาจเหล่านี้ขับถ่ายใส่คริสเตียนที่มันขี่หลัง ของเสียที่ว่าเป็นความเย่อหยิ่ง และความมักใหญ่ใฝ่สูง เป็นต้น ซึ่งเป็นธรรมชาติความชั่วร้ายของแต่ละกองพล อย่างไรก็ตาม ของเสียนี้จะทำให้คริสเตียนรู้สึกดีกว่าการถูกกล่าวโทษ มันจะทำให้เขายังเชื่อได้ง่ายขึ้นอีกว่า ปีศาจเหล่านี้เป็นผู้สื่อสารที่มาจากพระเจ้า และพวกเขายังคิดอีกว่า สิ่งขับถ่ายที่น่าขยะแขยงนี้คือการเจิมจากพระ วิญญาณบริสุทธิ์

ผมรู้สึกสะอิดสะเอียนกับกองทัพนรกนี้จนแทบจะตาย ทันใดนั้น พระสุรเสียงของพระเจ้ามาถึงผมตรัสว่า “นี่เป็นการเริ่มต้นแห่งกองทัพของ ศัตรูในวาระสุดท้าย นี่คือการล่อลวงอย่างที่สุดของซาตาน อำนาจสูงสุดในการ ทำลายล้างของมันจะเกิดขึ้นเมื่อมันทำให้คริสเตียนกัดกินกันและกัน กองทัพนี้ได้ทำงานของมันมาในตลอดทุกยุคสมัย แต่ไม่มียุคใดที่มันจะทำการ ที่ชั่วร้ายมากเท่ากับในยุคนี้ ..แต่อย่ากลัวเลย เรามีกองทัพของเราเช่นกัน เจ้าจงหยั่งยืนและต่อสู้ เพราะจะไม่มีที่แห่งใดซึ่งจะหลบพ้นจากสงครามนี้ได้ เจ้าต้องต่อสู้เพื่ออาณาจักรของเรา เพื่อความจริง และเพื่อคนเหล่านั้นที่ได้

ถูกปล่อยลง"

ถ้อยคำจากองค์พระผู้เป็นเจ้าหนุนใจผมมาก จนผมต้องลุกขึ้นในทันทีและตะโกนสุดเสียงเพื่อให้นักโทษคริสเตียนเหล่านั้นรู้ว่าพวกเขา กำลังถูกปล่อยลง ผมคิดว่าพวกเขาจะฟัง แต่ปรากฏว่าทั้งกองทัพหันมาทางผมเป็นตาเดียว ความกลัวและความหตู่ที่อยู่ในทัพนั้นเริ่มคืบคลานเข้ามา ผมยังคงตะโกนต่อไปเพราะคิดว่าจะทำให้คริสเตียนตื่นขึ้นและสำนึกถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกเขา แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตร พวกเขายกคันธนูขึ้นเล็งตรงมาที่ผม บางคนเริ่มละล้าละลังเพราะไม่รู้จะจัดการอย่างไร ผมรู้ทันทีว่าได้ทำอะไรที่ไม่เข้าท่าออกไปเสียแล้ว ช่างเป็นความผิดพลาดที่โง่เขลา

สงครามปะทุขึ้น

ผมหันไปและพบกองทัพของพระเจ้ายืนอยู่ด้านหลัง มีทหารอยู่หลายพันคน แต่กำลังฝ่ายเราก็น่าเป็นรองศัตรูอยู่มาก ผมรู้สึกตกใจและเสียกำลังใจมากที่พบความจริงว่า มีคริสเตียนที่อยู่ใต้บงการของอำนาจชั่วร้ายมากกว่าคริสเตียนที่อยู่ในกองทัพของพระเจ้าเสียอีก และผมยังเข้าใจอีกว่าสงครามที่กำลังจะเริ่มขึ้นนี้จะถูกมองว่าเป็นสงครามกลางเมืองครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างคริสเตียน เพราะคนเพียงหยิบมือเท่านั้นที่จะเข้าใจอำนาจซึ่งอยู่เบื้องหลังความแตกหักที่กำลังจะมาถึง

สถานการณ์ยิ่งน่าท้อใจขึ้นอีกเมื่อผมมองดูกองทัพของพระเจ้าใกล้ยิ่งขึ้น มีนักรบเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สวมยุทธภัณฑ์อย่างครบถ้วน หลายคนมีเครื่องเกราะอยู่แค่หนึ่งหรือสองชิ้น และบางคนก็ไม่ได้สวมเครื่องป้องกันใดๆเลย คนส่วนใหญ่อยู่ในสภาพที่บาดเจ็บ ส่วนคนที่มียุทธภัณฑ์ครบนั้นก็มักจะถือโล่อันเล็กๆ ซึ่งผมรู้ว่ามันจะไม่ช่วยปกป้องเขาในการรบพุ่งที่จะมาถึงเลย และเรื่องต่อไปที่ผมยิ่งแปลกใจก็คือ นักรบส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเด็ก และน้อยคนซึ่งมียุทธภัณฑ์ครบชุดจะได้รับการฝึกฝนอย่างดีพอที่จะใช้เครื่องอาวุธของเขา ตามหลังกองทัพนี้ มีกลุ่มชนที่ติดตามมาในลักษณะเดียว

กับกลุ่มเชลยที่ตามหลังกองทัพปีศาจ แต่พวกเขาช่างมีลักษณะที่แตกต่าง กลุ่มชนพวกนี้ดูจะมีความสุขที่มากเกินจริง เหมือนกับตกอยู่ใต้อำนาจของฤทธิ์ยาบางอย่าง พวกเขาเล่นเกม ร้องเพลงสนุกสนาน เผลิมฉลอง และเตร็ดเตร่ไปมาจากเต็นท์หนึ่งไปเต็นท์หนึ่ง ... ทำให้ผมคิดถึงพวกวุฒิสตอก

ผมวิ่งไปทางกองทัพของพระเจ้าเพื่อหนีจากการไล่ล่าของฝูงปีศาจ ดูเหมือนว่าเรากำลังตกอยู่ในวงล้อมของศัตรู ผมรู้สึกเป็นห่วงกลุ่มชนที่ตามหลังกองทัพมาเป็นพิเศษ และพยายามจะตะโกนให้ดังกว่าเสียงอึกทิกนั้นเพื่อเตือนภัยถึงสงครามที่กำลังจะมาถึง มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้ยินผม และพวกเขาตอบรับด้วย “สัญญาณสงบสุข” พร้อมทั้งบอกว่าเขาไม่เชื่อเรื่องสงคราม พระเจ้าจะไม่ให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับพวกเขาเป็นแน่ ผมพยายามอธิบายให้เขาเข้าใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้ยุทธภักษ์กับพวกเราก็คือเพื่อสิ่งที่กำลังจะมาถึงนี้ แต่พวกเขายืนยันกลับมาว่าเขาได้มาถึงที่แห่งสันติสุขและความชื่นชมยินดีแล้ว ที่ซึ่งสิ่งเลวร้ายจะไม่มากล้ำกราย ผมจึงเริ่มอธิบายอย่างร้อนรนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะขยายไล่ของผู้ที่สวมยุทธภักษ์เพื่อคุ้มกันเขาเหล่านั้นซึ่งยังไม่พร้อมสำหรับสงคราม

ทันใดนั้น ผู้สื่อสารได้มายังผมพร้อมกับแดรคันหนึ่งและเรียกให้ผมรีบไปแดรคันนั้น ผมไปแดรค และแม้แต่คนเหล่านั้นที่พอจะมีส่วนของยุทธภักษ์อยู่บ้างก็พากันตอบสนองอย่างทันที พวกเขาได้รับยุทธภักษ์เพิ่มเติม และรีบสวมอย่างเร่งด่วน แต่ผมสังเกตเห็นว่าผู้ที่มีแผลบาดเจ็บยังไม่ได้สวมสิ่งใดเพื่อปกปิดบาดแผลของเขา ยังไม่ทันที่ผมจะส่งเสียงเตือน ลูกศรของฝ่ายศัตรูก็ซัดเข้าหาพวกเราเป็นห่าใหญ่ ทำให้ผู้ซึ่งมียุทธภักษ์เพียงบางส่วนต่างได้รับบาดเจ็บ และผู้ที่มีบาดแผลอยู่แล้วถูกยิงซ้ำเข้าที่รอยแผลเดิม

ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของลูกศรแห่งการใส่ร้ายป้ายสีก็เริ่มพูดจาจาบจ้วงผู้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนผู้ที่ถูกโจมตีด้วยลูกศรนิหนาก็เริ่มทำอย่างนั้น และไม่นานนักท่ามกลางค่ายของเราก็เกิดการแตกแยกอย่างเห็นได้ชัด ผมรู้สึกว่าเรากำลังเฝ้าใกล้สภาพของฝ่ายศัตรูอิสราเอลในพระคัมภีร์ที่เริ่มทำลาย

ตัวเองและเข่นฆ่ากันและกัน ฉันใดฉันนั้น ความรู้สึกสิ้นหวังที่จะกู้สถานการณ์กลับมานั้นช่างเลวร้าย และในทันใดนั้นเอง ผุ่งแกร่งก็โฉบลงมาคาบเอาผู้บาดเจ็บไปเป็นเชลยในค่ายของพวกมัน แม้คนเหล่านี้จะยังคงมีดาบในมือและสามารถแทงอีแร้งได้อย่างง่ายดาย แต่ก็กลับไม่ทำ พวกเขาถูกจับตัวไปอย่างสมัครใจเนื่องจากมัวหมกมุ่นโกรธแค้นพี่น้องที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

ผมนึกถึงกลุ่มคนที่ตามหลังกองทัพนี้ขึ้นมาได้ จึงรีบวิ่งไปดูว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกับพวกเขา ภาพที่เห็นนั้นไม่น่าเชื่อ สถานการณ์ที่นั่นกลับยิ่งเลวร้ายกว่า คนนับพันนอนทुरนทुरาย บาดเจ็บและร้องครวญครางอยู่บนพื้นท้องฟ้าเหนือบริเวณนั้นทะมึนครึ้มไปด้วยผุ่งแกร่งที่จะลากตัวพวกเขาไปสู่ค่ายเชลย พวกที่ไม่ได้รับบาดเจ็บกลุ่มใหญ่กำลังนั่งจูงงด้วยสายตาที่ไม่เชื่อ ซึ่งทำให้พวกเขาถูกพาตัวไปยังค่ายศัตรูได้อย่างง่ายดาย มีคนจำนวนหนึ่งที่เริ่มติดอยู่กับผุ่งแกร่ง แต่ก็ขาดอาวุธเหมาะๆที่จะจัดการกับมัน ผุ่งแกร่งจึงไม่ใส่ใจพวกเขาเลยสักนิด ส่วนกลุ่มคนที่ได้รับบาดเจ็บ พวกเขาทั้งโกรธและเจ็บแค้น จึงกราดเสียงด่าและไล่ทุกคนที่พยายามจะเข้าไปให้ความช่วยเหลือ แต่พวกเขากลับยอมจำนนและว่าง่ายต่อผุ่งแกร่ง

พวกที่อยู่ในกลุ่มชนนี้ซึ่งไม่ได้รับบาดเจ็บและพยายามจะต่อสู้กับผุ่งแกร่งในตอนแรกนั้นเริ่มพากันวิ่งหนีออกจากสนามรบ นี่คือการพ่ายแพ้จากการปะทะกับศัตรูครั้งแรก ผมแทบอดใจไม่ได้ที่จะเข้าร่วมในสงครามนี้ด้วย และทันใดนั้น ปรากฏการณ์ประหลาดได้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ส่วนหนึ่งของกลุ่มคนที่หนีไปได้กลับเข้ามาสู่สงครามอีก ซึ่งคราวนี้ด้วยยุทธภัณฑ์ที่พร้อมและด้วยโล่ขนาดใหญ่...นี่เป็นการหนุนใจเล็กๆน้อยๆครั้งแรกที่ผมได้เห็น

นักรบที่คืนสนามเหล่านี้ไม่หลงเหลือกลิ่นอายความสนุกจากงานเสี่ยงวิ่งเริงอีกเลย แต่กลับกลายเป็นความห้าวหาญที่น่าคร้ามกลัวเข้าแทนที่ ผมรู้ว่าครั้งหนึ่งคนเหล่านี้เคยถูกล่อลวง แต่เวลานี้ เขาจะไม่ถูกหลอกอย่างง่ายดายอีกต่อไป พวกเขาเริ่มเข้าประจำที่แทนคนเหล่านั้นที่ล้มลง และจัดตั้งกองกำลังขึ้นใหม่ด้วยชั้นเชิงการรบเพื่อป้องกันทางด้านหลังและด้านข้าง

สิ่งนี้หนุนน้ำใจพวกเราที่เหลือทั้งกองทัพเป็นอย่างมาก และความมุ่งมั่นที่เราจะหยัดยืนต่อสู้แรงกล้ายิ่งขึ้น ในทันใดนั้นเอง ทูตผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ ความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก ก็ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของกองทัพ และทันทีที่เรามองดูทูตเหล่านั้น โล่ในมือของพวกเราก็ใหญ่ขึ้น ช่างน่าอัศจรรย์ที่ความหดหู่ใจได้พลิกผันเปลี่ยนเป็นความเชื่อในเวลาอันรวดเร็ว และเป็นความเชื่อแท้ ...ซึ่งถูกขัดเกลารับขึ้นด้วยประสบการณ์

ถนนไฮเวย์

ถึงตอนนี้ ทุกคนต่างก็มีดาบที่ชื่อว่า “พระวณะของพระเจ้า” ในมือ และลูกศรที่มีชื่อต่างกันตามความจริงในพระคัมภีร์ เราอยากจะได้ตอบโต้กลับไปบ้าง แต่ก็ไม่รู้จะหลีกเลี่ยงอย่างไรเพื่อไม่ทำร้ายเหล่าคริสเตียนที่ตกเป็นพาหนะของปีศาจ และแล้วเราก็ระลึกได้ว่า หากลูกศรเหล่านี้ยิงโดนคริสเตียนเข้า พวกเขาจะเริ่มได้สติและลุกขึ้นต่อสู้กับปีศาจที่กดขี่เขา ผมยิงลูกศรออกไปสองสามดอกเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ซึ่งลูกศรแห่งความจริงเกือบทั้งหมดจะถูกคริสเตียน อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่รู้สึกรู้สิดังนั้นก็ไม่ได้ล้มลง แต่กลับบันดาลโทสะขึ้น และเจ้าปีศาจบนหลังนั้นก็กลับขยายตัวใหญ่ยิ่งขึ้น

พวกเราทุกคนต่างตื่นตระหนก และเริ่มรู้สึกว่านี้เป็นสงครามที่เราไม่มีวันจะได้ชัยชนะ แต่ถึงกระนั้น โดยมีทูตแห่งพระเจ้าคือความเชื่อ ความหวังใจ และความรักอยู่ท่ามกลางเรา เราจึงมีความเชื่อมั่นว่า อย่างน้อยที่สุดเราจะยังรักษาดินแดนของเราเอาไว้ได้ และทันใดนั้น ทูตผู้ยิ่งใหญ่อีกองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือสติปัญญาก็ได้ปรากฏขึ้น และได้นำพวกเราไปตั้งแนวรบบนภูเขาซึ่งอยู่ด้านหลัง

ภูเขาลูกนั้นมีแนวเชิงผาเป็นทางเดินในระดับต่างๆ เรียงชันขึ้นไปจนสูงริบตา ระดับแนวผาที่อยู่สูงชันก็จะยิ่งแคบลงและยิ่งทรงตัวได้ยากขึ้น ในแต่ละระดับชั้นของภูเขาจะมีชื่อเรียกตามความจริงที่ต่าง ๆ กันของพระคัมภีร์ ระดับล่างๆ จะมีชื่อตามความจริงพื้นฐานอันได้แก่ “ความรอด” “การทรงชำระ”

“การอธิษฐาน” และ “ความเชื่อ” เหล่านี้เป็นต้น และระดับที่สูงขึ้นจะมีชื่อที่ลึกซึ้งมากขึ้น ยิ่งเราป็นขึ้นสูงมากเท่าไร โลและดาบของเราก็จะใหญ่โตยิ่งขึ้น และจะพ้นจากวิถีลูกศรของศัตรูด้วย

ความผิดพลาดที่น่าเศร้า

บางคนซึ่งอยู่ที่ระดับล่างของภูเขาคิดได้เริ่มเก็บลูกศรของศัตรูและยิงกลับไปที่พักพวกมัน อันเป็นความไม่เตียงสาที่ผิดอย่างมหันต์ เพราะปีศาจร้ายเหล่านี้จะหลบและลูกศรก็จะพลาดไปถูกคริสเตียนได้ และทันทีที่ลูกศรแห่งการกล่าวโทษหรือการใส่ร้ายป้ายสีปักโดนคริสเตียนเข้า วิญญาณแห่งความขมขื่นหรือโทสะก็จะตรงรี่เข้ามาเกาะอยู่ที่ลูกศรนั้น และเริ่มขบถ่ายของเสียที่เป็นพิษใส่คริสเตียนผู้นั้น ซึ่งหากเขาได้ถูกวิญญาณชั่วอีกสักสองสามตัวมาเกาะ นอกเหนือจากความเย่อหยิ่งและการหลงว่าตนชอบธรรมซึ่งได้เกาะเขาอยู่แล้วตั้งแต่ต้น เขาก็จะเริ่มกลายร่างจนมีลักษณะบุตเบี้ยวเหมือนอย่างเจ้าวิญญาณร้ายนั้น

บนระดับสูงเท่านั้นที่จะสามารถมองเห็นความเป็นไปเช่นนี้ ส่วนผู้ซึ่งกำลังยิงลูกศรของศัตรูที่ระดับล่างต่างก็ไม่รู้ถึงความเป็นไป ประมาณครึ่งหนึ่งของพวกเราตัดสินใจที่จะป็นขึ้นต่อไป ในขณะที่อีกครั้งที่เหลือได้ตัดสินใจเดินกลับลงไปที่เชิงเขาเพื่อเตือนคนเหล่านั้นถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เราทุกคนถูกเตือนให้ขึ้นภูเขาไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุด นอกเหนือจากบางคนที่ได้ตัดสินใจปักหลักอยู่ตามระดับต่างๆ เพื่อจะช่วยเพื่อนนักรบคนอื่นให้ป็นขึ้นไปได้สูงขึ้น

ที่ปลอดภัย

เมื่อเรามาถึงขั้นที่ชื่อว่า “ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพี่น้อง” ซึ่งสูงเกินกว่าที่ลูกศรของฝ่ายศัตรูจะยิงมาถึง พวกเราหลายคนได้ตัดสินใจหยุดอยู่ที่นี้ ไม่จำเป็นต้องป็นขึ้นไปยังที่สูงกว่านี้อีกแล้ว ผมเข้าใจความคิดนี้ดี เนื่องจากในทุกครั้งที่เราป็นผ่านขึ้นมานั้นจะมีอันตรายที่ล่อแหลมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่

อย่างไรก็ตาม เมื่อยิ่งปีนสูงขึ้น ผมก็ยิ่งมีความชำนาญกับอาวุธในมือและรู้สึกแข็งแกร่งขึ้น ดังนั้นผมจึงตัดสินใจที่จะเดินทางต่อ...

ในไม่ช้า ผมก็มีความชำนาญพอที่จะยิงศัตรูได้อย่างแม่นยำโดยไม่พลาดไปถูกคริสเตียน และผมรู้สึกว่ หากผมปีนได้ยิ่งสูงขึ้นอีก ผมก็จะสามารถยิงลูกศรได้ไกลพอที่จะถูกแม่ทัพแห่งฝูงปีศาจซึ่งประจำการอยู่ทางด้านหลังของกองทัพ ผมรู้สึกเสียใจที่พวกเราหลายคนพึงพอใจที่จะหยุดอยู่แค่ระดับล่างซึ่งมีความปลอดภัยแต่ไม่อาจจู่โจมศัตรูได้ ยิ่งกว่านั้น การเดินทางที่สูงขึ้นๆจะให้เร็วแรงและสร้างชีวิตของผู้นั้นขึ้นสู่บุคคลผู้เป็นเลิศ ซึ่งจะทำให้เขาสามารถทำลายศัตรูได้จำนวนมากด้วย

ลูกศรแห่งความจริงกระจายอยู่ตามพื้นในแต่ละระดับชั้น ซึ่งผมรู้ว่าลูกศรเหล่านี้เป็นของผู้ซึ่งตกจากระดับของเขา (มีคนจำนวนมากที่ตกจากแต่ละระดับชั้น) ลูกศรเหล่านี้มีชื่อตามความจริงประจำแต่ละระดับชั้น พื้นองบางคนล้มเลที่จะหยิบลูกศรนี้ขึ้น แต่ผมทราบดีว่าเราจำเป็นต้องรวบรวมอาวุธไว้ให้มากเพื่อจะทำลายฝูงปีศาจข้างล่าง ผมหยิบลูกศรขึ้นดอกหนึ่งและยิงออกไป มันปักเจ้าปีศาจร้ายได้อย่างง่ายดาย คนอื่นๆจึงเริ่มทำเช่นนั้นบ้าง เราเริ่มที่จะเป็นฝ่ายทำลายล้างกองทัพข้าศึกได้บ้างแล้ว และเพราะเหตุนี้ทัพปีศาจจึงเริ่มมุงความสนใจมายังพวกเรา ในขณะที่นั้นเราพบว่า ยิ่งเราบรรลุผลสำเร็จ ศัตรูก็ยิ่งจะโหมตีเราอย่างหนัก ภาระนี้แม้ดูเหมือนจะไม่มีวันจบสิ้น แต่ก็ป็นงานที่น่าชื่นบานยิ่งนัก

เราอยู่ในระดับที่สูงเกินกว่าลูกศรของศัตรูจะมาถึง ฝูงร้ายจำนวนมหาจึงบินขึ้นมาเพื่อจะอาเจียนใส่พวกเรา หรือเพื่อจะพาเหล่าวิญญาณกักขฬะนั้นมาขับถ่ายของเสียไว้บนทางเดินเรียบเชิงผา ซึ่งจะทำให้ทางเดินนั้นลื่นและยากลำบากยิ่งขึ้น

สมอชัย

ในแต่ละระดับที่สูงขึ้น ดาบของเราก็จะใหญ่ขึ้นด้วย ผมเกือบจะทิ้ง

ดาบของผมไปเนื่องจากคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องใช้มันอีกต่อไปในระดับที่สูง แต่ในที่สุด ผมยังคงเก็บดาบนั้นไว้อย่างไม่ใส่ใจนัก เพราะคิดว่าดาบนี้คงมอบให้กับผมเพื่อเหตุผลบางอย่าง ขณะนั้น เชิงผาที่ผมกำลังปีนอยู่นั้นแคบและ กิ่งไม้มาก ผมจึงปักดาบลงบนพื้นดินและเหนี่ยวตัวไว้กับดาบในขณะที่ยิงศัตรู และพระสุรเสียงของพระเจ้ามาถึงผม ตรัสดังนี้ว่า.. “เจ้าได้ใช้สติปัญญาซึ่งช่วยให้เจ้ายังคงปีนขึ้นสู่เส้นทางนี้ได้ต่อไป คนมากมายได้ตกจากทางของเขา เนื่องจากไม่ได้ใช้ดาบนั้นอย่างถูกต้อง คือเป็นสมอชัยที่จะคำจุนเขาไว้” ดูเหมือนจะไม่มีผู้ใดได้ยินพระสุรเสียงนี้แต่มีหลายคนได้เห็นและทำตามอย่างผม

ผมรู้สึกสงสัยว่าทำไมองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ตรัสกับผมให้ทำสิ่งนี้ตั้งแต่เนิ่นๆ และทันใดนั้นผมก็รู้ว่า พระองค์ได้บอกผมแล้วก่อนหน้านี้ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ในขณะที่ผมครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ ผมก็เริ่มเข้าใจว่าแท้จริงแล้วการฝึกฝนที่ผ่านมาในตลอดชีวิตของผมก็เพื่อชั่วโมงนี้ ผมถูกตระเตรียมถึงระดับที่จะฟังและเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้ามาตลอดชีวิต และผมยังรู้อีกว่า ด้วยเหตุผลบางประการ สติปัญญาและความเข้าใจซึ่งผมมีอยู่จะไม่สามารถถูกเพิ่มเข้าหรือถูกเอาออกไปในระหว่างที่ผมอยู่ในสมรภูมินี้ได้ ผมรู้สึกขอบคุณพระเจ้าสำหรับการทดลองทุกอย่างที่เข้ามาในชีวิต และรู้สึกเสียใจที่ผมไม่ได้ซาบซึ้งกับสิ่งเหล่านี้อย่างที่ควรในเวลานั้น

ไม่นานนักเราก็สามารถยิงเข้าศึกได้แม่นยำกับจับวาง ความเกรี้ยวกราดปะทุขึ้นในค่ายของศัตรูราวกับไฟกำมะถัน ผมรู้ว่าคริสเตียนที่ติดอยู่ในกองทัพข้าศึกคงจะรู้สึกถึงไฟแค้นที่เผาผลาญนี้แล้ว และการต่อสู้กันเองก็จะเริ่มต้นขึ้น โดยปกติสิ่งนี้น่าจะเป็นที่สนุกสนานอย่างมาก แต่ผู้ที่ต้องทนทุกข์ที่สุดก็คงไม่พ้นคริสเตียนที่ถูกปล่อยทิ้งไว้ในค่ายของข้าศึก ซึ่งในสายตาของคนในโลก นี่คงจะเป็นความล่มสลายของคริสตชนอย่างอธิบายไม่ได้

บางคนที่ไม่ได้ใช้ดาบของเขาเป็นเครื่องยึดก็ยังจะสามารถต่อสู้และฆ่าแรงได้บ้าง แต่เขาก็จะถูกคว่ำลงอย่างง่ายดายบนเชิงผานั้น คนบางคน

หล่นลงไปยังระดับล่างๆ ในขณะที่บางคนตกรวดเดียวจนถึงดินเขา และถูกฝูงแร้งคาบพาไป ผมพยายามใช้ทุกขณะที่มีปีกดาบลงพื้นให้ลึกแน่นยิ่งขึ้น หรือขยับตัวเพื่อจะยึดดาบได้ถนัดและเหนียวแน่นขึ้น ทุกครั้งที่ผมทำเช่นนี้ สติปัญญาจะมาอยู่ข้างๆผม ซึ่งทำให้ผมรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

อาวุธใหม่

น้อยครั้งที่ลูกศรแห่งความจริงจะแทงทะลุฝูงแร้งนั้น พวกมันเพียงแต่ได้รับบาดเจ็บและบินกลับไป และทุกครั้งที่มีมันบินห่างออกไป พวกเราบางคนก็จะบินขึ้นสู่ระดับที่สูงขึ้นได้อีก เมื่อมาถึงระดับที่ชื่อว่า “กาลาเทียสองยี่สิบ” เราก็ออยู่ในชั้นบรรยากาศที่สูงเกินกว่าฝูงแร้งจะมาถึง ณ ชั้นนี้ ความสุขสว่างและความงดงามของท้องฟ้าเบื้องบนแทบจะทำให้เราตาบอด ผมรู้สึกถึงสันติสุขอย่างที่ผมไม่เคยพบมาก่อน

ก่อนที่จะมาถึงระดับชั้นนี้ แรงจูงใจซึ่งผลักดันวิญญูณแห่งการต่อสู้ของผมเกิดขึ้นจากความกลัว ความชิงชัง และความสะอิดสะเอียนที่มีต่อศัตรู แทนที่จะเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า ความจริง และความรักที่มีต่อพวกเชลย แต่ที่ระดับนี้ ผมได้มาถึงความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก ซึ่งก่อนหน้านี้ผมเคยแต่มองเห็นจากที่ไกลๆเท่านั้น ที่นี่ ผมได้อยู่ท่ามกลางสง่าราศีของทูตทั้งสาม ยิ่งกว่านั้น ผมยังสามารถเข้าไปใกล้ๆได้ ซึ่งเมื่อทำเช่นนั้น ทั้งสามได้หันมาทางผม และเริ่มซ่อมแซม ขัดถูยุทธภัณฑ์ของผม จนในไม่ช้า ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดก็เปลี่ยนแปลงไป ความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีที่เกิดขึ้นจากความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก ฉายชัดออกมา เมื่อทั้งสามได้สัมผัสดาบของผม ลำแสงที่ราวกับสายฟ้าได้เปล่งประกายออกจากดาบนั้น และความรักพูดขึ้นว่า “ผู้ซึ่งมาถึงระดับชั้นนี้จะได้รับมอบหมายฤทธิ์เดชแห่งวาระซึ่งจะมาถึง” แล้วจึงหันมาทางผมด้วยท่าทีที่จริงจังและสุขุมพร้อมกับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องสอนท่านว่าจะใช้ฤทธิ์เดชนั้นอย่างไร”

ชั้น “กาลาเทียสองยี่สิบ” นั้นกว้างขวางมาก กระทั่งไม่ต้องระวังว่า

จะพลัดตกจากที่นี่ไปได้ นอกจากนี้ยังมีลูกศรที่ชื่อว่า “ความหวัง” อยู่มากมายไม่จำกัด เรายิงลูกศรเข้าใส่ฝูงแร้งและโดนเป่าอย่างง่ายดาย ดังนั้นพวกเราประมาณครึ่งหนึ่งจึงประจำอยู่ที่ระดับนี้เพื่อกำจัดฝูงแร้ง ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งได้ช่วยกันชนลูกศรลงไปยังระดับล่างของภูเขา

ฝูงแร้งยังคงบินว่อนอยู่ที่ระดับล่างราวกับคลื่นลูกแล้วลูกเล่า ดีที่ว่าในแต่ละระลอกที่เข้ามานั้น จำนวนของมันจะลดน้อยลงเรื่อยๆ จากชั้น “กาลาเทียสองยี่สิบ” เราสามารถยิงศัตรูในกองทัพตัวใดก็ได้ นอกจากหัวหน้าทัพซึ่งยังคงอยู่ในตำแหน่งที่เกินเอื้อม เราเห็นพ้องกันว่าจะยังไม่ใช้ลูกศรแห่งความจริงจนกว่าจะกวาดล้างฝูงแร้งนี้ได้เสียก่อน เนื่องจากเมฆทึบแห่งความหตุ้ที่พวกมันสร้างขึ้นนั้นได้ทำให้ความจริงหมดประสิทธิภาพไป การกวาดล้างนี้กินเวลานาน แต่พวกเราไม่รู้สึกอ่อนเปลี้ย กระทั่งในที่สุด ดูเหมือนน่านฟ้าอากาศเหนือภูเขาแห่งนี้จะไม่มีฝูงแร้งหลงเหลืออยู่

ความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก ซึ่งเติบโตขึ้นในแต่ละระดับ เช่นเดียวกับอาวุธของเรา มีขนาดที่ใหญ่มากในเวลานี้ ซึ่งผมรู้ว่าแม้แต่ผู้คนที่อยู่ห่างออกไปจากสมรภูมิมิรบก็สามารถมองเห็นได้ สง่าราศีของทั้งสามได้ส่องเข้าไปยังค่ายเชลยศึกซึ่งยังคงอยู่ใต้เมฆทึบของฝูงแร้งอยู่ นี่เป็นสิ่งที่ทนุใจผมมากเนื่องจากคราวนี้สิ่งต่างๆจะได้ปรากฏ คริสเตียนซึ่งถูกศัตรูหลอกใช้หรือเหล่าเชลยที่อยู่ในการคุมขังอาจจะเริ่มเข้าใจว่าพวกเราไม่ได้เป็นฝ่ายศัตรู แต่พวกเขาต่างหากที่กำลังถูกพวกมันหลอก

แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น หรือ “ยัง” ไม่เป็นเช่นนั้น ผู้คนในค่ายของศัตรูเริ่มมองเห็นแสงสว่างแห่งความเชื่อ ความหวังใจและความรัก และเรียกท่านว่า “ทูตแห่งความสว่าง” ซึ่งถูกส่งมาเพื่อล่อลวงผู้ที่อ่อนแอและขาดวิจรรณญาณ ผมจึงเริ่มเข้าใจว่าพวกเขาตกอยู่ใต้การผูกมัดและความหลอกลวงหนักกว่าที่ผมคิด

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่อยู่นอกกองทัพ คือคนที่ไม่เป็นคริสเตียนได้เห็นสง่าราศีอันเจิดจ้าและเริ่มเข้ามาใกล้เชิงเขานั้นเพื่อจะเห็นได้ชัดยิ่งขึ้น เมื่อมาถึง

พวกเขาจึงได้เริ่มเข้าใจว่าสงครามที่เกิดขึ้นนี้แท้จริงแล้วเป็นอย่างไร ...ซึ่งเป็นสิ่งที่หนูสนใจมากๆ

ความเบิกบานใจจากชัยชนะยังคงมีมากขึ้นเรื่อยๆในท่ามกลางพวกเรา ผมรู้สึกว่าการได้ร่วมในกองทัพและการได้อยู่ในสนามรบเช่นนี้ นับเป็นการผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของผม หลังจากที่ได้กวาดล้างฝูงแร้งส่วนใหญ่ที่เข้ารุกรานภูเขาสองของพวกเราแล้ว เราก็ได้เริ่มลงมือกับฝูงแร้งที่ยังปกคลุมอยู่เหนือเหล่าเชลยบ้าง เมื่อเมฆดำเริ่มคลายตัวลง แสงอาทิตย์จึงได้ส่องต้องพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง และเช่นเดียวกัน เชลยเหล่านี้บิดตัวตื้นขึ้น คล้ายเพิ่งรู้สึกตัวจากการนอนหลับสนิท และในทันทีทันใด พวกเขารู้สึกขยะแขยงกับสภาพของตัวเอง โดยเฉพาะอาเจียนจากอีแร้งที่เประเปื้อนตัวอยู่ พวกเขารีบลุกขึ้นทำความสะอาด และเมื่อได้เห็นความเชื่อ ความหวังใจและความรักพวกเขาก็ได้เห็นภูเขานั้น...และรีบวิ่งเข้าไป

ฝูงปีศาจโจมตีไล่หลังก้าวด้วยลูกศรแห่งการกล่าวโทษและใส่ร้ายป้ายสี แต่ก็หยุดพวกเขาไม่ได้ เมื่อไปจนถึงภูเขานั้น บางคนมีลูกศรปักอยู่บนหลังนับโหล และดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็น แต่ทันทีที่พวกเขาเริ่มปีนป้ายภูเขาบาดแผลนั้นก็เริ่มหาย ...เมื่อเมฆดำแห่งความหดหู่เสื่อมลง สถานการณ์ทุกอย่างก็ดูเหมือนว่าจะดำเนินไปได้ง่ายขึ้น

หลุมพราง

อดีตเชลยเหล่านั้นเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีในความรอด ความอึดอ้อมใจท่วมท้นพวกเขาตลอดเส้นทางสูงชันขึ้นสู่ยอด ซึ่งทำให้เราต่างก็ปลื้มปิติไปกับความจริงเหล่านี้ด้วย แต่ไม่นานหลังจากนั้น พวกเขากระชัวยุทธภัณฑ์อย่างเตรียมพร้อม ความรุ่มร้อนในใจที่เกิดขึ้นทำให้พวกเขาขอกลับลงไปยังค่ายศัตรูเพื่อจะโจมตีวิญญูณร้ายซึ่งได้กักขังและข่มเหงเขามาเป็นเวลานาน พวกเราร่วมกันคิดถึงสิ่งนี้ และที่สุดได้เห็นพ้องกันว่าเราทั้งหมดควรจะยังคงอยู่บนภูเขาและต่อสู้จากที่นี่ อีกครั้งหนึ่งที่พระสุรเสียง

ได้ตรัสมาถึงเรา “นี่เป็นครั้งที่สองซึ่งเจ้าได้เลือกสติปัญญา เจ้าจะไม่มีวันชนะ หากเจ้าพยายามต่อสู้ศัตรูในสนามของพวกมัน จงประจำการอยู่ที่นั่นคือบนภูเขากิสุทริของเรา”

ผมตกตะลึงไปพักใหญ่ พวกเราได้ตัดสินใจในเรื่องเป็นเรื่องตายอีกครั้งหนึ่งโดยได้คิดและปรึกษากันเพียงแค่เล็กน้อย ผมจึงคิดว่า ต่อไปนี้ผมจะไม่ตัดสินใจสำหรับสถานการณ์ใดๆโดยปราศจากการอธิษฐานอีก ทันใดนั้นเอง สติปัญญาได้ก้าวเข้าประชิดตัวผมอย่างรวดเร็ว และกุมไหล่ทั้งสองข้างของผมไว้อย่างแน่น ท่านมองลึกเข้าไปในตาของผมและกล่าวว่า “ท่านต้องทำเช่นนั้น!”

ในขณะที่สติปัญญาพูดกับผม ท่านก็ได้ดึงตัวผมเข้ามาคล้ายกับได้ช่วยผมจากบางสิ่งด้วย ผมหันมองไปด้านหลังและได้เห็น แม้ว่าผมจะอยู่บนที่ราบสูงอันกว้างใหญ่ของ “กาลาเทียสองยี่สิบ” แต่ผมก็ได้โผล่ไปยืนอยู่ที่ไหล่เขาอย่างไม่รู้ตัว จนเกือบที่จะตกลงไป ผมมองเข้าไปในดวงตาของสติปัญญาอีกครั้ง และท่านได้กล่าวกับผมด้วยน้ำเสียงจริงจัง “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมันคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง”

ผมไตร่ตรองเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง ในความอึดอัดใจต่อชัยชนะที่เริ่มบรรลุผลและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างพี่น้อง ผมก็เริ่มที่จะประมาท แท้จริงการหกล้มเนื่องจากถูกศัตรูตามล่าก็น่าจะมีศักดิ์ศรีมากกว่าการล้มลงในความประมาท

ภูเขายุ

พวกเรายังคงจัดการกับฝูงแร้งและปลิดชีพปีศาจเหล่านั้นที่อยู่บนหลังคริสเตียนอยู่เป็นเวลานาน เราพบว่าลูกศรแห่งความจริงชนิดต่าง ๆ กันก็จะใช้ได้เหมาะเจาะกับวิญญาณชั่วที่ต่างกันด้วย แม้ว่าสงครามนี้จะยาวนาน แต่เราก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องทนทุกข์อย่างใดเลย ในขณะนี้ เรายังคงปีนสูงขึ้นต่อไป และผ่านระดับที่ชื่อว่า “ความอดทน” ไปได้ ส่วนที่สนามรบข้างล่างนั้น

คริสเตียนที่ได้รับการปลดแอกจากวิญญาณชั่วเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะมายังภูเขา มีคริสเตียนจำนวนมากที่ได้รับเอาธรรมชาตินิสัยของเจ้าปีศาจไว้ และยังคงวนเวียนอยู่ในภาพลวงของมันแม้จะไม่มีมันอยู่ เมื่อความมืดทึบจากเหล่าปีศาจเริ่มคลายลงเราเห็นพื้นดินที่ได้เท้าของคริสเตียนเหล่านั้นสั่นสะเทือน และงูใหญ่ผุดขึ้นจากพื้นรัตนาของพวกเขาเอาไว้ ผมมองดูงูเหล่านั้น และพบว่าพวกมันล้วนแต่เป็นชนิดเดียวกัน มีอักษรว่า “ความอับอาย” จารึกอยู่บนตัวของมัน

เรายังลูกศรแห่งความจริงเข้าใส่ แต่ดูเหมือนมันจะระคายเคืองเพียงเล็กน้อย เราจึงลองใช้ลูกศรแห่งความหวังดูบ้าง แต่ก็ไม่เป็นผล จากชั้น “กาลาเทียสองยี่สิบ” นั้น เราสามารถปีนขึ้นสู่ชั้นสูงขึ้นไปได้อย่างง่ายดาย เพราะเราต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เราจึงตัดสินใจที่จะปีนสูงขึ้นไปอีกเท่าที่จะทำได้เนื่องจากยังไม่รู้วิธีที่จะจัดการกับศัตรู จนกว่าเราจะพบบางสิ่งที่จะใช้เล่นงานเจ้างูร้ายนี้

เราผ่านระดับชั้นแห่งความจริงอื่นๆไปได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเราแทบจะไม่เสียเวลามองดูในแต่ละชั้นเลยหากไม่พบสิ่งใดที่ดูจะใช้เป็นอาวุธปราบปรามเจ้างูร้ายได้ ความเชื่อ ความหวังใจและความรักยังคงเคียงข้างไปกับพวกเรา แต่ผมไม่ทันสังเกตว่าเราได้ทิ้งสติปัญญาเอาไว้ ซึ่งกว่าผมจะรู้ว่าความผิดพลาดนี้เป็นอย่างไรก็กินเวลานานทีเดียว สติปัญญาจะตามทันเราที่ยอดสูงสุดของภูเขา แต่การทิ้งท่านไว้ข้างหลังเช่นนี้ทำให้เราต้องสูญเสียชัยชนะเหนือกองทัพนรกที่รวดเร็วและง่ายดายยิ่งกว่าไป...

โดยไม่คาดฝัน เราปีนขึ้นมาสู่สวนอันวิจิตรงดงามแห่งหนึ่ง ผมไม่เคยเห็นสถานที่ใดสวยงามขนาดนี้มาก่อน และที่เหนือทางเข้าสู่สวนนี้มีคำเขียนไว้ว่า “รักที่ปราศจากเงื่อนไขของพระบิดา” ทางเดินซึ่งทอดเข้าสู่สวนออบอวลไปด้วยความปิติยินดีและเชิญชวนจนเรายังใจไว้ไม่อยู่ ทันทีที่เข้าไปถึง ผมได้เห็นต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งผมรู้ว่าคือต้นไม้แห่งชีวิต ทุตแห่งพระเจ้าที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชมหันต์และสิทธิอำนาจยังคงเฝ้าระวังต้นไม้ผู้นั้นอยู่ เมื่อผม

มองดูท่าน ท่านมองสบตาผมกลับ ด้วยท่าทางที่เป็นมิตรและต้อนรับราวกับว่ากำลังเฝ้ารอพวกเราอยู่ ผมหันมองทางด้านหลังและพบว่าในขณะนี้ได้มีทัพนักรบซึ่งประจำสวนแห่งนี้ยืนอยู่ พวกเรารู้สึกมีกำลังใจอย่างมาก และเพราะกริยาอันอบอุ่นของเหล่าทูตสวรรค์นี้เอง เราจึงตัดสินใจเดินผ่านพวกท่านไปสู่ต้นไม้นั้น และทูตสวรรค์ท่านหนึ่งประกาศขึ้นว่า “ผู้ที่เดินทางมาถึงระดับชั้นนี้ ผู้ซึ่งรู้จักความรักของพระบิดา คือผู้ซึ่งสมควรที่จะรับประทานผลไม้นี้”

ผมไม่รู้เลยว่าหิวโหยมากเพียงใด และเมื่อลิ้มรสผลไม้นั้น ช่างเป็นความหอมหวาน ดีเลิศกว่าสิ่งใดที่ผมเคยลิ้มมา และชวนให้ผมหวนคิดถึงบางสิ่งที่คุ้นเคย ...ความทรงจำที่แสนสุข แสงแดด สายฝน ท้องกว้างที่สดชื่น สวยงาม อาทิตยย์อัสดงเหนือท้องน้ำมหาสมุทร และยิ่งกว่านั้น ผมระลึกถึงบุคคลที่ผมรัก ทุกๆคำที่ผมกลืนกินลงไปในนั้น ผมรักทุกสิ่งมากขึ้น รักผู้คนมากขึ้น ภาพของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นศัตรูของผมเริ่มผ่านเข้ามาและผมรักพวกเขา ความรู้สึกนี้ยิ่งใหญ่อย่างที่ผมไม่เคยเข้าใจมาก่อน แม้แต่สันติสุขที่ผมได้พบในระดับ “กาลาเทียสองยี่สิบ” ก็ไม่สามารถนำมาเปรียบได้ แล้วผมได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า “ตั้งแต่นี้ไป ผลไม้นี้จะเป็นอาหารประจำวันของเจ้า ซึ่งจะไม่ทรงยับยั้งไว้จากเจ้า จงรับอาหารนี้มากเท่าที่เจ้าปรารถนาและบ่อยครั้งเท่าที่เจ้าปรารถนา ...เพราะความรักของพระบิดาไม่มีวันสูญสิ้น”

ผมมองขึ้นไปยังต้นไม้อีกเพื่อจะหาที่มาของเสียง และพบว่าบนต้นไม้นั้นเต็มไปด้วยนกอินทรีสีขาวยุติธรรม นัยน์ตาที่ใสเป็นประกายเต็มด้วยอำนาจทะลุทะลวง เป็นสิ่งที่สวยงามยากจะบรรยาย นกเหล่านี้จึงตรงมายังผมคล้ายกับรอคอยคำสั่งบางอย่าง และทูตสวรรค์ท่านหนึ่งกล่าวขึ้นว่า “พวกเขาจะทำตามคำสั่งของท่าน นกเหล่านี้กินงูเป็นอาหาร” ผมจึงพูดขึ้นว่า “ไปเถิด กินความอับอายเหล่านั้นซึ่งผูกมัดชีวิตพี่น้องของเรา” นกเหล่านี้กางปีกออกพร้อมกับสายลมแรงที่อุบัติขึ้นซึ่งได้หอบเอาฝูงนกขึ้นสู่ห้วงอากาศทั่วพื้นฟ้าในขณะนี้ถูกปกคลุมด้วยความสุขปลั่งแห่งสง่าราศี ...แม้ว่าเราจะอยู่

สูงเทียมฟ้า แต่ผมยังคงได้ยินเสียงที่ทุกซ์ทรมานร้องระงมดังจากค่ายของศัตรู จากที่ซึ่งเหล่านกอินทรีกำลังมุ่งหน้าไป

การปรากฏพระองค์ของจอมกษัตริย์

พระเยซูคริสต์พระองค์เองได้ทรงปรากฏท่ามกลางพวกเรา ทรง ทักทายและแสดงความยินดีกับเราแต่ละคนเป็นส่วนตัวที่สามารถพิชิตยอด เขาอภิสุทธิได้ และพระองค์ตรัสขึ้นว่า “เราจะแบ่งปันกับพวกท่านถึงสิ่งซึ่งเรา ได้แบ่งปันกับพี่น้องของท่านมาแล้วภายหลังจากที่เราเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ คือ สาระแห่งแผ่นดินของเรา กองทัพซึ่งมีฤทธิ์อำนาจสูงสุดของศัตรูได้ถูกรุกไล่ จนหนีไป แต่ยังไม่ได้ถูกทำลาย และบัดนี้ก็ถึงเวลาแล้วที่เราทั้งหลายจะ เคลื่อนขบวนไปด้วยพระกิตติคุณแห่งแผ่นดินของเรา ผุ้คนอินทรีได้ถูกส่ง ออกไปและจะร่วมไปกับเราทั้งหลายด้วย จงรวบรวมลูกศรจากทุกระดับ...เราเองคือดาบของท่าน เราเองคือจอมทัพของท่าน และเวลาก็มาถึง แล้วคือที่ดาบแห่งพระเจ้าจะถูกถอดออกจากฝัก...”

ผมหันกลับไปและได้เห็นทั้งกองทัพแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้ารวมพล พร้อมอยู่ในสวนแห่งนี้ ทั้งชาย หญิง และเด็กๆ จากทุกเชื้อชาติและทุกเผ่า พันธุ์ ทุกคนต่างก็ถือธงของตนซึ่งพริ้วสะบัดด้วยความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่ง เดียว ไม่มีผู้ใดเคยเห็นสิ่งนี้ในโลกมาก่อน ผมรู้ว่าฝ่ายศัตรูนั้นมียกกองทัพที่ มากมายเข้าประจำการอยู่ และป้อมปราการของมันก็มีอยู่ดาษดื่นทั่วโลก แต่จะไม่มีสิ่งใดสามารถยืนหยัดอยู่ต่อหน้ากองทัพยิ่งใหญ่นี้ได้ ผมพูด เบาๆกับตัวเองว่า “นี่ต้องเป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน” และ เสียงจากทั้งกองทัพนี้ตอบอย่างกึกก้องขึ้นว่า “วันแห่งพระเจ้าจอมโยธามาถึง แล้ว”

ท้ายบท

หลายเดือนต่อมา ผมได้มีโอกาสนั่งลงตรึกตรองถึงความฝันที่ผมได้รับ

เป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่ง เหตุการณ์และสภาวะบางอย่างในคริสตจักรดูเหมือนจะสอดคล้องกับภาพขบวนการพิชิตจากฆูมนรกที่ผมได้เห็น ทำให้ผมนึกถึงประวัติศาสตร์ ในสมัยของอับราฮาม ลินคอล์น หนทางเดียวที่ท่านจะเป็น “ผู้นำการเลิกทาส” พร้อมกับรักษา “ฝ่ายเหนือ” เอาไว้ได้คือการทำสงครามกลางเมือง ซึ่งไม่เพียงแต่ท่านจะต้องต่อสู้ แต่ต้องเป็นการต่อสู้อย่างไม่ประนีประนอมจนกว่าจะได้ชัยชนะอย่างหมดจดด้วย นอกจากนี้ท่านยังต้องคงไว้ซึ่งใจเมตตากรุณาท่ามกลางการสู้รบอันนองเลือดที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ โดยการไม่ป้ายสีฝ่ายตรงข้ามด้วยโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งจะเป็นเหมือนการปลุกกระดมฝ่ายเหนือ และจะเร่งเร้าให้ชัยชนะในการรบมาถึงรวดเร็วยิ่งขึ้น หากแต่การรวมประเทศกลับเข้าเป็นหนึ่งในภายหลังจะเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญ เพราะลินคอล์นได้ต่อสู้เพื่อรักษาฝ่ายเหนืออย่างแท้จริง ท่านจึงไม่เคยถือว่าหญิงชายอเมริกันที่อยู่ทางตอนใต้เป็นศัตรู ศัตรูที่แท้คืออำนาจชั่วร้ายที่ได้ผูกมัดคนเหล่านั้นไว้ต่างหาก

สงครามกลางเมืองฝ่ายวิญญาณครั้งยิ่งใหญ่กำลังก่อตัวขึ้นเป็นภาพลางๆต่อหน้าคริสตจักร จะมีคนเป็นอันมากที่ยอมทำทุกสิ่งเพื่อจะหลีกเลี่ยงจากสงครามนี้ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ผมเข้าใจและเห็นว่าน่ายกย่อง แต่อย่างไรก็ตามการยอมขอมจะไม่ช่วยให้เรารักษาความสุขสงบไว้จนถึงที่สุดได้ มันเพียงแต่จะยื้อความแตกหักนั้นไปจนถึงขีดสุด จนจะแก้ไขได้ยากเมื่อเวลานั้นมาถึง และเวลานั้นจะมาถึง

พระเจ้ากำลังจัดเตรียมผู้นำซึ่งเต็มใจที่จะทำสงครามกลางเมืองฝ่ายวิญญาณเพื่อที่จะปลดปล่อยผู้คนให้เป็นอิสระ ประเด็นหลักของสงครามนี้ก็คือ ระหว่างความเป็นทาส กับ อิสราภาพ และประเด็นรองซึ่งอาจจะเป็นประเด็นที่สำคัญสำหรับบางคน คือเรื่องเงินทอง เช่นเดียวกับที่สงครามกลางเมืองในอเมริกาดูเหมือนจะนำความหายนะมาสู่ทั้งประเทศ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคริสตจักรในบางครั้งก็ดูเหมือนจะนำจุดจบมาสู่คริสตจักร แต่อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับที่สหรัฐอเมริกาไม่เพียงอยู่รอดในปัจจุบัน แต่ยังเป็น

ประเทศมหาอำนาจที่องอาจที่สุดในโลก คริสตจักรก็จะเป็นเช่นนั้น แต่ความ
สิ้นสุดจะมาถึงสถาบันและหลักคำสอนที่ทำให้มนุษย์ตกเป็นทาสในฝ่ายวิญญาณ

กระนั้นก็ตาม ความยุติธรรมที่สมบูรณ์ในคริสตจักรก็ยังคงไม่ใช่สิ่งที่
จะได้มาในชั่วข้ามคืน การเรียกร้องเพื่อสิทธิสตรียังคงจะมีอยู่ต่อไป การ
เหยียดผิว การแสวงหาประโยชน์จากกัน ยังคงเป็นสิ่งที่คริสตจักรต้องดิ้นรน
ต่อสู้เพื่อจะเป็นอิสระ นี่เป็นสิ่งที่เราต้องเข้าเผชิญหน้า ท่ามกลางสงคราม
กลางเมืองฝ่ายวิญญาณที่จะมาถึงนั้น ทูตทั้งสามขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ
ความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก และแผ่นดินของพระเจ้าที่พวกท่านได้ยืน
หยัดอยู่那儿จะเป็นที่ประจักษ์แก่ตาอย่างที่เราไม่เคยเห็นมาก่อนเลย และจะ
ชักนำคนทั้งปวงเข้ามาในแผ่นดินของพระองค์ การปกครองของพระเจ้าซึ่ง
ยิ่งใหญ่กว่าการปกครองใดๆของมนุษย์กำลังจะอุบัติขึ้น

ให้เราจดจำไว้เสมอว่า สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว “พันปีของ
พระองค์ก็เป็นเหมือนวันเดียว” พระองค์ทรงฤทธิ์อาจทำในสิ่งที่เราคิดว่าต้อง
ใช้เวลาสักพันปีให้สำเร็จได้ภายในวันเดียว การปลดปล่อยให้เป็นอิสระ
หรือการที่คริสตจักรจะได้รับการยกชูขึ้นจะสำเร็จเป็นจริงเร็วกว่าที่มนุษย์จะทำได้
ซึ่งในเวลานี้ เรากำลังพูดถึงกันถึงสิ่งที่เหนือกำลังมนุษย์จะทำได้

ตอนที่ 2

ภูเขากฤษณ์

เรากำลังอยู่ในสวนแห่งพระเจ้าภายใต้ร่มเงาของต้นไม้แห่งชีวิตนั้น ดูเหมือนว่าทั้งกองทัพจะอยู่ที่นั่นด้วย คนส่วนใหญ่กำลังหมอบกราบอยู่ต่อหน้าพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทรงบัญชาเราแล้ว ให้กลับไปยังสมรภูมินั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเห็นแก่พี่น้องซึ่งยังตกอยู่ใต้การกดขี่ของมารร้าย และเพื่อเห็นแก่โลกนี้ซึ่งพระองค์ทรงรัก ...ช่างเป็นพระบัญชาซึ่งมหัศจรรย์และน่าหวาดหวั่นในขณะเดียวกัน พระบัญชาซึ่งตรัสตรงจากโอษฐ์ของพระองค์ นั้นน่าอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็หมายความว่าพวกเราต้องจากการทรงสถิตแห่งพระสิริของพระองค์และสวนรื่นรมย์แห่งนี้ ซึ่งงามวิจิตรกว่าที่แห่งใดซึ่งมนุษย์จะไปถึง การละทิ้งสถานที่แห่งนี้เพื่อเข้าเผชิญกับศึกสงครามจึงเป็นความรู้สึกที่ยากจะเข้าใจได้

และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงป่าวร้องขึ้นว่า “เราได้มอบของประทานฝ่ายวิญญาณ ฤทธิ์เดช และความหยั่งรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในพระวจนะและแผ่นดินของเราให้แก่ท่านทั้งหลาย หากแต่อาวุธที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งเราได้มอบไว้แก่ท่านคือความรักแห่งพระบิดา ตราบใดที่ท่านเดินอยู่ในความรักของพระองค์นั้น

ท่านจะไม่มีวันสะดุดล้มลง ผลแห่งต้นไม้นี้คือรักยิ่งใหญ่แห่งพระบิดาซึ่งได้
สำแดงผ่านทางเรา และความรักซึ่งอยู่ในเรานี้จะต้องเป็นอาหารประจำวัน
สำหรับท่านทั้งหลาย”

ในห้วงบรรยากาศอันงามสง่าและท่วมทับด้วยพระสิริเช่นนี้ ดู
เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าของจะทรงปรากฏพระองค์ในสถานะซึ่งธรรมดาและ
เรียบง่าย แต่ถึงกระนั้น พระคุณของพระองค์ซึ่งทอดยาวออกมาในยามที่ทรง
เคลื่อนไหวและทรงตรัสก็ทำให้พระองค์เป็นบุคคลเดียวที่รวมความจดจ่อทั้ง
มวลเอาไว้ได้ พระองค์ทรงอยู่เหนือคำจำกัดความจากสติปัญญาของมนุษย์
ทั้งในฐานันดรศักดิ์และความงามอันสูงส่ง ช่างง่ายเหลือเกินที่จะเข้าใจ
ว่าพระองค์คือทุกสิ่งซึ่งล้ำค่าและทรงรักสำหรับพระบิดา แน่ทีเดียวที่พระองค์
ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณและความจริง จนถึงขนาดที่ว่าไม่มีสิ่งใดที่สลักสำคัญ
อีกแล้ว...นอกจากพระคุณและความจริง

ขณะที่รับประทานผลไม้แห่งชีวิตอยู่นั้น ความคิดคำนึงถึงเรื่องดี
งามทั้งหมดได้ถาโถมอยู่ในห้วงวิญญานของผม ซึ่งเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงตรัส
ก็เป็นเช่นเดียวกัน แต่ในขนาดที่มากยิ่งขึ้น สิ่งเดียวที่ผมต้องการจะทำคือ
อยู่ที่นี่และฟังพระองค์ ผมนึกถึงความคิดหนึ่งในครั้งก่อน คือว่าคงจะเป็น
เรื่องน่าเบื่อหน่ายสำหรับเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์ และ
นมัสการก้มกราบต่อพระองค์ตลอดทั้งวันทั้งคืน แต่เดี๋ยวนี้ผมเข้าใจแล้วว่า
ไม่มีสิ่งใดที่จะรื่นรมย์ที่สุด ดีเยี่ยมที่สุด เท่ากับการได้นมัสการและนมัสการ
ตรงต่อพระพักตร์ของพระองค์ มนุษย์เราถูกสร้างมาเพื่อการนี้... และนี่คือ
สิ่งสุดยอดแห่งเมืองบรมสุขเกษมอย่างแน่นอน ผมจินตนาการไม่ได้เลยว่า
จะเป็นอย่างไร หากนักร้องประสานเสียงทั้งสรวงสวรรค์จะเปล่งเสียง
สรรเสริญร่วมกัน ไม่น่าเชื่อเลยว่าผมจะเคยรู้สึกอึดอัดกับการประชุมนมัสการ
มาก่อน ซึ่งผมรู้ว่าเป็นเพราะผมปราศจากการสัมผัสกับโลกแห่งความจริง
ฝ่ายวิญญานอย่างสิ้นเชิงในขณะนั้น

ผมแทบจะลืมความปรารถนาที่จะกลับไปสู่การประชุมนมัสการ

เหล่านั้น ซึ่งผมได้ปล่อยปลความคิดให้ล่องลอย หรือใช้เวลาไปเพื่อจัดการ
ธุระอื่นๆ ในขณะที่ ความหิวกระหายที่จะแสดงการยกย่องเทิดทูนต่อ
พระองค์ดูเหมือนจะไม่มีวันเต็มอิ่ม ผมจำเป็นต้องสรรเสริญพระองค์จริงๆ!
และเมื่อผมเปิดปากเพื่อจะนมัสการนั้น ผมต้องตกใจเพราะเสียงนมัสการจาก
ทั้งกองทัพก็กระหึ่มก้องขึ้นพร้อมๆกันด้วย ผมลืมนไปแล้วว่านอกจากตัวผมยังมี
คนอื่นอยู่ที่นี่อีก ทั้งที่พวกเราต่างร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์แบบ
การนมัสการซึ่งรุนแรงด้วยสง่าราศีนั้นเกินกว่าที่ภาษามนุษย์จะบรรยายได้

ขณะนมัสการ ละอองอนุทองคำได้พุ่งกระจายจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
และแสงสีเงินปรากฏขึ้นล้อมรอบอนุทองคำ จากนั้นเป็นสีสนั่นนางดงาม
ตระการตา ช่างเป็นความเอิบอิ่มอลังการที่สายตามนุษย์ไม่เคยได้รับรู้มาก่อน
เราถูกห้อมล้อมด้วยสิ่งนี้ ผมเข้าสู่ห้วงแห่งอารมณ์ความรู้สึกในพระสิริซึ่งไม่
เคยได้ลิ้มลองมาก่อน และทำให้ผมเริ่มเข้าใจว่าพระสิริแห่งพระเจ้านี้ได้ทรง
สถิตอยู่ด้วยกับเรามาโดยตลอด เมื่อความจดจ่อของเรามุ่งตรงต่อพระองค์ใน
การนมัสการ เราก็จะได้เห็นพระสิริของพระองค์ฉายชัดยิ่งขึ้น ยิ่งเรามัวดำ
กับการนมัสการเราก็จะได้สัมผัสศักดิ์สิทธิ์นั้นอย่างลึกซึ้ง หากที่นี้คือสวรรค์....
สวรรค์จะเป็นทิพยสถานซึ่งล้ำเลิศกว่าความคาดฝันของผมอย่างมาก

ที่พำนักของพระองค์

ผมไม่รู้เลยว่าการณ์นมัสการนี้ยาวนานเพียงใด อาจจะสักหลายนาที่
หรือหลายเดือน เพราะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะรู้เวลาในห้วงแห่งสง่าราศีเช่นนี้
ผมหลับตาลง เพราะพระสิริซึ่งมองเห็นในหัวใจนั้นยิ่งใหญ่อีกด้วยกับที่ผม
มองได้ด้วยสายตา จนเมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ผมต้องแปลกใจที่เห็นว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี่อีกแล้ว เหลือเพียงเหล่าทูตสวรรค์ที่
ยังคงยืนประจำที่อยู่อู่อันเดิม ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้เข้ามาใกล้และกล่าวกับผมว่า
“หลับตาลงอีกครั้งเถิด” ซึ่งเมื่อทำเช่นนั้น ผมได้สัมผัสถึงสง่าราศีขององค์
พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ช่างเป็นความโล่งใจอย่างใหญ่หลวง เพราะผมรู้

ดีว่าในครั้งหนึ่งของชีวิตที่ได้สัมผัส ผมคงจะอยู่ไม่ได้อีกต่อไปหากปราศจากพระสงฆ์ของพระองค์

ทูตสวรรค์ได้อธิบายอย่างนี้ว่า “สิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาแห่งหัวใจนั้น เป็นสิ่งที่จริงแท้ยิ่งกว่าที่ท่านเห็นด้วยสายตาฝ่ายเนื้อหนัง” ผมทบทวนคำพูดนี้อยู่หลายครั้ง และเห็นว่าตัวเองยังมีประสบการณ์เพียงแค่เศษเสี้ยวหนึ่ง! ทูตสวรรค์กล่าวต่อไปอีกว่า “เพราะเหตุนี้เองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า การที่เราจากท่านทั้งหลายไปก็เป็นการดีเพราะองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมา พระองค์ทรงประทับอยู่ภายในท่าน ตัวท่านเองก็ได้เคยสอนเรื่องอย่างนี้อยู่บ่อยครั้ง แต่บัดนี้ ท่านจงดำเนินชีวิตเช่นนั้นเถิด เพราะท่านได้รับผลจากต้นไม้แห่งชีวิตนั้นแล้ว”

ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้พาผมกลับไปยังประตูสวนแห่งนั้น แต่ผมยังคงขัดขืนไม่ยอมไปจากที่นั่น และต้องประหลาดใจ เมื่อทูตองค์นั้นได้กุมไหล่ทั้งสองของผมไว้และจ้องลึกเข้าไปในตา ผมจึงเริ่มจำท่านได้...สติปัญญานั้นเอง “ท่านไม่เคยต้องจากสวนแห่งนี้ไปเลย สวนนี้จะอยู่ในใจของท่านเพราะพระผู้สร้างพระองค์เองทรงพำนักอยู่ในท่าน ท่านได้ปรารถนาสิ่งที่ดีเลิศคือที่จะนมัสการพระองค์และนั่งอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ตราบนิจนิรันดร์ และสิ่งเลิศนี้จะไม่มีวันถูกนำไปจากท่าน แต่ท่าน.. จงนำสิ่งนี้ไปยังที่ซึ่งมีความต้องการอย่างที่สุด”

สิ่งที่ท่านกล่าวถูกต้อง ผมมองไปยังต้นไม้แห่งชีวิตนั้น และอยากจะทำกลับเข้าไปเก็บผลไม้ที่นั่นเอาไว้ให้มากที่สุดก่อนที่จะจากที่แห่งนี้ไป และโดยที่ล่วงรู้ความคิดของผม สติปัญญาเขย่าไหล่ของผมเบาๆ อย่างอ่อนโยน “อย่าทำเช่นนั้นเลย เพราะเมื่อเก็บผลไม้ด้วยความกลัว ก็จะทำให้ผลเน่าเสีย ผลและต้นไม้ที่อยู่ในท่าน เพราะพระองค์ทรงอยู่ในท่าน จงเชื่อเถิด”

ผมหลับตาลงและพยายามที่จะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่งแต่ไม่สำเร็จ เมื่อผมลืมตาขึ้น สติปัญญายังคงจ้องมองผมอยู่ ด้วยความอดทนอันสูงยิ่ง “ท่านได้ลิ้มรสบรรยากาศของสวรรค์แล้ว และในบรรดาผู้ที่ได้มายัง

ที่แห่งนี้ไม่มีผู้ใดที่ปรารถนาจะกลับไปยังสนามรบนั้นอีกเลย ไม่มีผู้ใดต้องการเดินออกจากการทรงสถิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อกลับไปยังพันธกิจบนโลกอีก เมื่ออัศวินทูตเปาโลมาถึงที่แห่งนี้ ท่านต้องวุ่นวายใจไปตลอดชีวิตว่า ควรจะยังคงอยู่ในโลกมนุษย์และปรนนิบัติคริสตจักร หรือจะกลับมายังมรดกที่ทรงส่งาราศีอันอุดมแห่งพระองค์ ซึ่งจะเพิ่มทวีขึ้นเมื่อท่านอยู่ในโลกเพื่อปรนนิบัติคริสตจักรนานขึ้น บัดนี้ เมื่อท่านมีหัวใจแห่งผู้นำมัสการที่แท้แล้ว ท่านจะต้องการอยู่ที่นี้เสมอไป ซึ่งก็จะเป็นเช่นนั้นเมื่อท่านเข้าสู่การนัมัสการที่แท้ การจดจ่อที่ลึกซึ้งจะยิ่งนำท่านให้เห็นสง่าราศีของพระองค์ ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่แห่งใด”

คำพูดของสติปัญญาสงบผมลงได้ในที่สุด ผมหลับตาลงอีกครั้งเพื่อจะขอบพระคุณสำหรับประสบการณ์ล้ำเลิศที่ได้รับและชีวิตที่ทรงประทานให้ เมื่อผมทำเช่นนั้นผมก็เริ่มเห็นพระสิริของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง และห้วงความรู้สึกของการนัมัสการอันสูงสุดในครั้งก่อนหน้านั้นเอ่อล้นในวิญญาณของผม พระสุรเสียงของพระเจ้าดังขึ้นอย่างชัดเจนจนผมเชื่อมั่นว่าได้ยินเสียงนั้นกับหู “เราจะไม่จากเจ้าหรือละทิ้งเจ้าเลย”

“องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงอภัยที่ผมขาดความเชื่อ” “โปรดช่วยผมที่จะไม่จากพระองค์หรือละทิ้งพระองค์ไปเลย” ช่างเป็นชั่วขณะที่ดีเยี่ยมและสุดแสนทรมาณไปพร้อมๆ กัน สำหรับที่นี้แล้ว “โลกที่แท้” กลับไม่ใช่ของจริง และโลกฝ่ายวิญญาณกลับเป็นโลกจริงกระทั่งผมนึกไม่ออกเลยว่ายังมีอีกโลกหนึ่งที่ผมจะต้องกลับไป ทั้งความอัศจรรย์ใจและความสะพรึงกลัวเกาะกุมผม ผมเกรงว่าผมจะตื่นขึ้น และพบว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน...

สติปัญญาารู้สิ่งที่อยู่ในความคิดของผม “ท่านกำลังฝัน” “แต่ความฝันนี้เป็นจริงยิ่งกว่าที่ท่านคิดว่ามันเป็นจริง พระบิดาทรงให้มนุษย์มีความฝันเพื่อช่วยให้เขาไปถึงประตูซึ่งจะนำสู่ที่พำนักของพระองค์ พระองค์ทรงพำนักอยู่ในหัวใจของมนุษย์เท่านั้น และความฝันเป็นประตูไปสู่ใจของท่านซึ่งจะนำท่านไปสู่พระองค์ นั่นเป็นเหตุให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ปรากฏใน

ความฝันของมนุษย์อยู่บ่อยครั้ง ความฝันเป็นทางข้ามซึ่งจะผ่าความคิดที่
เปราะเปื้อนของมนุษย์และมุ่งตรงไปสู่ใจของเขา”

เมื่อผมลืมตาขึ้น สติปัญญายังคงกุมไหล่ของผมไว้อยู่ “เราเป็นของ
ประทานแรกซึ่งได้มอบไว้เพื่อภารกิจของท่าน” ท่านกล่าวขึ้น “เราจะสำแดง
หนทางให้แก่ท่าน และเราจะสงวนท่านไว้บนทางนั้น แต่..ความรักเท่านั้นที่
จะทำให้ท่านสัตย์ซื่อ ความยำเกรงพระเจ้าเป็นที่เริ่มแห่งสติปัญญา ...แต่
ยอดยิ่งแห่งสติปัญญาคือที่จะรักพระองค์”

สติปัญญาปล่อยมือจากไหล่ของผมและเดินไปที่ประตู ผมตามไป
ด้วยความละล้าละลัง เมื่อนึกถึงการป็นป่ายภูเขาและสู้ศึกสงครามแล้ว ก็
ช่างเป็นความเบิกบานจนแทบจะหักห้ามใจไว้ไม่อยู่ แต่กระนั้นก็ยังเปรียบ
กันไม่ได้เลยกับการทรงสถิตของพระเจ้าและการนมัสการซึ่งผมพึงจะประสบมา
เมื่อต้องออกจากสิ่งนี้ไปจึงนับว่าเป็นการเสียสละครั้งยิ่งใหญ่สูงสุดในชีวิต แต่
ทันใดนั้นผมก็นึกถึงทั้งหมดที่อยู่ภายในผมขึ้นมาได้ และรู้สึกประหลาดใจที่
ลืมสิ่งนี้ไปได้ง่ายดาย เหมือนกับว่ามีศึกช่วงชิงที่ดุเดือดกำลังคุกรุ่นอยู่
ภายใน เป็นการปะทะกันระหว่างสิ่งที่ผมเห็นด้วยสายตาฝ่ายเนื้อหนังและสิ่ง
ที่ผมเห็นด้วยจิตใจ

ผมก้าวเท้าเร็วขึ้นเพื่อจะทันสติปัญญาและถามขึ้นว่า “ผมอธิษฐาน
มาเป็นเวลาสี่สิบห้าปีเพื่อจะได้ไปสวรรค์ชั้นที่สามเช่นเดียวกับเปาโล นี่คือ
สวรรค์ชั้นที่สามหรือไม่?”

“นี่เป็นส่วนหนึ่ง” ท่านตอบ “แต่ยังมีมากกว่านี้อีก”

“ผมจะได้รับอนุญาตให้เห็นมากกว่านี้ไหม?” ผมถาม

“ท่านจะได้เห็นมากกว่านี้ เรากำลังพาท่านไป” สติปัญญาตอบ

ผมเริ่มคิดถึงหนังสือวิวรณ์ในพระคัมภีร์ “วิวรณ์ที่ยอห์นได้เห็นเป็น
ส่วนหนึ่งของสวรรค์ชั้นที่สามด้วยไหม?” ผมถามขึ้นอีก

“วิวรณ์ส่วนหนึ่งที่ยอห์นได้เห็นเป็นสวรรค์ชั้นที่สาม แต่ส่วนใหญ่
แล้วเป็นสวรรค์ชั้นที่สอง สวรรค์ชั้นที่หนึ่งคือก่อนที่มนุษย์จะล้มลงในความ

บาป และสวรรค์ชั้นที่สองคือโลกฝ่ายวิญญูณในช่วงที่อำนาจแห่งความชั่วร้ายปกครองอยู่เหนือโลกมนุษย์ ส่วนสวรรค์ชั้นที่สามคือเมื่อความรักและการปกครองแห่งพระบิดาจะมีชัยเหนือแผ่นดินโลกโดยองค์จอมกษัตริย์”

“สวรรค์ชั้นที่หนึ่งเป็นอย่างไร?” ผมสงสัยขึ้น และรู้สึกเย็นวาบขึ้นมาในขณะที่ถาม

“การไม่ห่วงกังวลถึงเรื่องนั้นในขณะนี้คือสติปัญญา” สติปัญญาตอบสนองด้วยความจริงจางยิ่งขึ้นเมื่อคำถามของผมก่อถามท่าน “สติปัญญาคือการค้นหาที่จะรู้จักสวรรค์ชั้นที่สามอย่างที่ท่านได้มีประสบการณ์แล้ว ในสวรรค์ชั้นที่สามนั้นมีสิ่งต่างๆให้รู้จักมากเกินกว่าที่ท่านจะเข้าใจได้ทั้งหมดด้วยชีวิตนี้ และคือสวรรค์ชั้นที่สาม ... แผ่นดินของพระเจ้า ที่เป็นสาระซึ่งท่านจะต้องเทศนาในยุคที่จะมาถึงนั้นท่านจะได้รับรู้เกี่ยวกับสวรรค์ชั้นที่หนึ่ง ฉะนั้นจึงไม่เป็นประโยชน์สำหรับท่านเลยที่จะรู้ในตอนนี้”

ผมตั้งใจที่จะจำความรู้สึกเย็นวาบขณะถามถึงสวรรค์ชั้นที่หนึ่งเอาไว้ และสติปัญญาก็ได้พยักหน้าอย่างเห็นด้วย เป็นสัญญาณว่าความคิดเช่นนี้ถูกต้อง “ท่านช่างเป็นมิตรสหายที่ยิ่งใหญ่” ผมต้องพูดอย่างที่ผมตระหนัก เพราะทูตของพระเจ้าผู้นี้ช่างเป็นของประทานที่ล้ำค่า “ท่านจะนำผมไปบนทางที่ถูกต้องจริงๆ”

“เราจะทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน” ท่านตอบ

ผมแน่ใจว่าผมรู้สึกถึงความรักที่ออกมาจากทูตองค์นี้ เป็นความรักอย่างที่ไม่มีการใดเหมือน ผมไม่เคยรู้สึกถึงความรักจากทูตสวรรค์องค์อื่นๆเลย เพราะทูตเหล่านั้นมักจะแสดงความห่วงใยเนื่องจากเป็นภาระหน้าที่มากกว่าความรัก และสติปัญญาตอบสนองความคิดของผมราวกับว่าผมได้พูดความคิดนั้นออกมา

“สติปัญญาคือการที่จะรัก และเราจะไม่ใช่สติปัญญาหากเราไม่ได้รักท่าน คือสติปัญญาที่เราจะเห็นพระเมตตาคุณและความเข้มงวดของพระเจ้า คือสติปัญญาที่เราจะรักพระองค์และยำเกรงพระองค์ นอกเหนือจากนี้แล้วคือ

การถูกล่อลวง นี่เป็นบทเรียนต่อไปซึ่งท่านจะต้องเรียนรู้” ท่านกล่าวด้วยความมุ่งมั่นอย่างเต็มเปี่ยม

“ผมรู้และผมเคยสอนเรื่องนี้มาหลายครั้งแล้ว” ผมตอบ ด้วยความรู้สึกเป็นครั้งแรกกว่าบางทีสติปัญญาอาจจะไม่รู้จักผมทั้งหมด

“เราได้เป็นสหายของท่านมานานแสนนาน และเรารู้คำสอนของท่าน” สติปัญญาตอบ “บัดนี้ ท่านกำลังจะได้เรียนว่าคำสอนของท่านนั้นหมายถึงอะไร อย่างที่ท่านพูดเอาไว้บ่อยครั้ง ‘ไม่ใช่แค่เชื่อที่สมอง แต่เป็นความเชื่อในหัวใจ ที่ทำให้มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรม’ ”

ผมยอมรับผิด รู้สึกละอายที่ได้ตั้งข้อสงสัยสติปัญญาอย่างนั้น และท่านรับคำขอโทษของผมด้วยความกรุณา ในเวลานั้นเองที่ผมตระหนักว่าที่จริงแล้วผมได้สงสัยและทำลายท่านบ่อยครั้งเหลือเกินในชีวิต และโดยเฉพาะในเวลาที่ผมเจ็บปวด

อีกปีกหนึ่งของความรัก

“มีวาระที่เราจะรักเทิดทูนองค์พระผู้เป็นเจ้า” สติปัญญากล่าวต่อไป “และก็มีวาระที่เราจะให้เกียรติพระองค์ด้วยความยำเกรงจนตัวสั่น เช่นเดียวกับที่มีวาระแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยว ดังนั้นเป็นสติปัญญาที่จะรู้วาระสำหรับแต่ละสิ่ง สติปัญญาแท้นั้นคือการรู้จักเวลาและฤดูกาลของพระเจ้า เราได้นำท่านมาที่นี่ เพราะในครั้งนั้นเป็นเวลาแห่งการนมัสการพระองค์ในสง่าราศีแห่งความรักของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งสำหรับท่านหลังจากการทำสงครามเช่นนั้นแล้ว ส่วนในเวลานี้เรากำลังจะพาท่านไปยังอีกที่หนึ่ง เนื่องจากเวลาแห่งการนมัสการพระองค์ในความยำเกรงแห่งการพิพากษา กำลังจะเริ่มขึ้น จนกว่าท่านจะรู้ว่า ในทั้งสองวาระนั้นมีอันตรายซึ่งจะทำให้เราถูกแยกออกจากกัน”

“ท่านหมายความว่า หากผมยังคงอยู่ที่นั่นในการนมัสการที่เต็มด้วยพระสิรินั้น ผมจะสูญเสียท่านไปหรือไม่?” ผมถามอย่างไม่เชื่อ

“ใช่ เมื่ออยู่ที่นั่น เราจะเยี่ยมเยียนท่านเสมอในโอกาสที่ควร แต่เราทั้งสองจะเดินสวนทางกัน จริงอยู่ว่า การไปจากที่ซึ่งเต็มไปด้วยพระสิริและสันติสุขเช่นนี้เป็นเรื่องที่ยาก แต่สิ่งที่ท่านเห็นนั้นยังไม่ใช่การทรงสำแดงทั้งหมดขององค์กษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นทั้งสิ่งห์และลูกแกะ สำหรับผู้ซึ่งเป็นเด็กในฝ่ายวิญญาณพระองค์ทรงเป็นลูกแกะ และสำหรับผู้ซึ่งเติบโตฝ่ายวิญญาณพระองค์ทรงเป็นสิ่งห์ แต่สำหรับผู้ซึ่งเติบโตเต็มที่ในฝ่ายวิญญาณพระองค์จะทรงเป็นทั้งลูกแกะและสิ่งห์ เราเห็นว่าท่านเข้าใจสิ่งนี้ แต่ท่านเข้าใจเพียงที่สมอง ในไม่ช้าท่านจะเข้าใจสิ่งนี้ด้วยหัวใจของท่าน เพราะท่านกำลังจะได้มีประสบการณ์กับบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระเจ้า”

กลับสู่ศีกสงคราม

ก่อนที่จะผมจะจากประตูแห่งสวนนั้นไป ผมได้ขออนุญาตสติปัญญาที่จะใช้เวลาสักครู่เพื่อใคร่ครวญถึงสิ่งที่ผมได้พบ “แน่นอน ท่านควรทำเช่นนั้น” สติปัญญาตอบ “แต่เรามีสถานที่ซึ่งดียิ่งกว่าเพื่อท่าน”

ผมติดตามสติปัญญาออกจากประตูสวนและเริ่มเดินลงเขา นำประหลาดที่การต่อสู้ยังคงดำเนินไป เพียงแต่ไม่ดุเดือดเท่ากับในเวลาที่เรากำลังขึ้น ลูกศรแห่งการกล่าวโทษและการใส่ร้ายป้ายสียังคงปลิวว่อนอยู่ในระดับชั้นล่างๆ แต่ฝูงปีศาจที่เหลือส่วนใหญ่จะกำลังต่อสู้อย่างบ้าคลั่งกับเหล่านกอินทรีอยู่ ซึ่งนกอินทรีก็เป็นฝ่ายได้ชัยชนะอย่างง่าย ๆ

เราเดินลงเขามาเรื่อยๆ กระทั่งเกือบจะถึงเชิงเขา และที่ระดับชั้น “โมทนาพระคุณ” ซึ่งอยู่เหนือระดับ “ความรอด” และ “การชำระ” ผมจำขั้นนี้ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการจู่โจมจากศัตรูที่รุนแรงมากครั้งหนึ่งเกิดขึ้นขณะที่ผมพยายามจะขึ้นมาให้ถึงขั้นนี้ ณ ที่นี้ เราพบว่าการปีนเขาต่อจากนี้ไปเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น และทุกครั้งที่ลูกศรปักทะลุยุทธภัณฑ์ของเรานั้น การเยียวยากก็จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเฉียบพลัน

และทันทีที่เจ้าศัตรูร้ายเห็นผมที่ระดับขั้นนี้ (พวกมันมองไม่เห็น

สติปัญญา) ลูกธนูราวห้าฝืนก็สาตตรงมายังผม ผมยกโล่ขึ้นป้อง ไม่นานนัก ลูกธนูจากพวกมันก็ชาลงในชั่วพริบตา และมันไม่สามารถจะสั่นเปลือยอาวุธของมันได้อีก

นักรบคริสเตียนซึ่งปักหลักสู้อยู่ในระดับชั้นนี้จึงมองผมด้วยความตื่นตะลึง กริยาที่บนอบของพวกเขาก็ทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจนัก ผมเริ่มสังเกตเห็นว่า พระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เปล่งประกายเจิดจ้าออกจากยุทธภัณฑ์และโล่ของผม ผมจึงชี้แจงแก่พวกเขาและให้พวกเขาปีนขึ้นไปจนสุดยอดของภูเขาอย่างไม่หยุดเพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้า และทันทีที่พวกเขาเห็นชอบกับสิ่งนี้ เขาได้เห็นสติปัญญาและได้เริ่มหมอบกราบลงนมัสการท่าน แต่สติปัญญายังยั้งพวกเขาไว้และส่งเขาไปยังเส้นทางที่ควรจะไป

ผู้สัตย์ซื่อ

ผมรู้สึกรักนักรบเหล่านี้ซึ่งเต็มไปด้วยผู้หญิงและเด็กอย่างสุดใจ ยุทธภัณฑ์ของพวกเขาสกปรกไปหมดและตัวพวกเขาเองก็เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด แต่พวกเขาก็ไม่เคยถอย ที่จริงแล้ว พวกเขายังคงชื่นชมยินดีและมีกำลังใจอย่างแรงกล้า ผมบอกพวกเขาว่า พวกเขาสมควรที่จะได้รับการยกย่องมากยิ่งขึ้นกว่าผมเสียอีก เพราะเขาได้แบกรับภาระหนักในสมรภูมิต้นนั้น และรักษาดินแดนของเขาไว้ได้ ดูเหมือนพวกเขาจะไม่เชื่อผม แต่ก็รู้สึกดีกับสิ่งที่ผมพูด อย่างไรก็ตาม...ผมหมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ

ทุกระดับชั้นของภูเขานี้จะต้องมีผู้เฝ้าปกป้องประจำการ ไม่เช่นนั้นแล้ว ผุ่งร้ายที่หลงเหลืออยู่จะบินมาสำรวจหาเจี้ยนหรือขับถ่ายของเสียจากตัวมันทำให้พื้นนั้นลื่นจนยืนอยู่ไม่ได้ ซึ่งในทุกระดับชั้นส่วนใหญ่จะมีเหล่านักรบประจำดูแลอยู่ ผมพบว่านักรบเหล่านี้มาจากคณะนิกายหรือกลุ่มการเคลื่อนไหวต่างๆ ซึ่งเน้นความจริงตามระดับชั้นที่พวกเขาปกป้องรักษา ผมต้องละอายใจกับทัศนคติที่เคยมีต่อคนเหล่านี้บางกลุ่ม ผมเคยคิดว่าพวกเขาปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอกหรืออย่างดีหน่อยก็หลงหาย ซึ่งแท้จริงแล้ว พวก

เขากำลังประมือกับการโจมตีอย่างโหดร้ายด้วยความสัจย์ซื่อ และการต่อสู้ปกป้องในชั้นต่างๆเช่นนี้อาจเป็นเหตุให้ผมสามารถปีนขึ้นไปจนถึงยอดก็เป็นได้

ในระดับชั้นเหล่านี้ มีบางชั้นซึ่งตั้งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นทิวทัศน์อันสวยงามของภูเขาและสมรภูมিরบ แต่บางระดับก็ตั้งอยู่ในตำแหน่งซึ่งแยกตัวอย่างสิ้นเชิงกระทั่งนักรบที่นั่นจะมองเห็นแต่ชั้นของตัวเองเท่านั้น ซึ่งดูเหมือนนักรบพวกนี้จะไม่รับรู้ถึงการต่อสู้ในแนวรบส่วนที่เหลือหรือของเพื่อนนักรบอื่นๆเลย พวกเขาบาดเจ็บจากลูกศรแห่งการใส่ร้ายป้ายสีและการกล่าวโทษ จนทำให้เขาต่อต้านทุกคนซึ่งลงมาจากระดับที่สูงกว่าเพื่อหนุ่ใจให้พวกเขาปีนขึ้นสู่เบื้องบน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ที่ลงจากยอดเขาบางคนได้สะท้อนแสงแห่งพระสิริของพระเจ้าออกมา พวกเขาก็จะพัง และมักจะพังด้วยความยินดี และในไม่ช้าเขาก็จะเริ่มปีนขึ้นเขาอย่างกล้าหาญและมุ่งมั่นด้วยขณะที่ผมกำลังมองดูสิ่งเหล่านี้อยู่นั้น สติปัญญาไม่ได้กล่าวสิ่งใด แต่ดูท่านจะสนใจกับการตอบสนองของผมเป็นอย่างมาก

ค้นพบสิ่งแท้จริง

นักรบเป็นอันมากได้เริ่มทยอยลงจากยอดเขามาสู่ระดับชั้นต่างๆเพื่อจะช่วยแบ่งเบาเพื่อนนักรบที่เฝ้าประจำการอยู่ในแต่ละระดับ ทำให้ในแต่ละระดับชั้นนั้นสว่างไปด้วยพระสิริซึ่งประทับอยู่เหนือพวกเขา และในไม่ช้าทั่วทั้งภูเขาก็ทอแสงสุกปลั่งกระทั่งฝูงแร้งและเหล่าวิญญาณชั่วที่ตกค้างอยู่ต้องมีตบอดไป ชั่วขณะหนึ่ง พระสิริอันแรงกล้าได้ทำให้ผมมีความรู้สึกเดียวกับขณะที่อยู่ในสวน

ผมเริ่มขอบพระคุณและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และในทันใดนั้นผมก็เข้าสู่การทรงสถิตของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ยากเหลือเกินที่จะแบกรับอารมณ์ความรู้สึกและพระสิริเอาไว้ ประสบการณ์นี้หนักหน่วงจนผมต้องหยุดสติปัญญายืนอยู่เคียงข้างและวางมือบนไหล่ของผมพร้อมกับกล่าวว่า “ท่านได้เข้าประตูของพระองค์ด้วยใจโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์

ด้วยการสรรเสริญ”

“แต่นั้นเหมือนจริงมาก! ผมรู้สึกเหมือนอยู่ที่นั่นอีกครั้งหนึ่ง” ผมตะโกนขึ้น

“ท่านอยู่ที่นั่น” สติปัญญาตอบผม “จะเป็นจริงมากไปกว่านี้ไม่ได้ และท่านได้อยู่ที่นั่นจริง เช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับโจรที่กางเขนนั้นว่า ‘วันนี้ ท่านจะได้อยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม’ ท่านสามารถไปยังเมืองบรมสุขเกษมได้ตลอดเวลา องค์พระผู้เป็นเจ้า สวรรค์ของพระองค์ และภูเขากฤษุทธิ์แห่งนี้ ทุกสิ่งล้วนแต่อยู่ในท่านเพราะพระองค์ทรงอยู่ในท่าน สิ่งที่ท่านเคยลืมนั้น บัดนี้จะกลายเป็นสิ่งที่แท้จริงสำหรับท่าน เพราะท่านได้ป็นขึ้นสู่ภูเขานั้นแล้ว เหตุที่ท่านได้เห็นเราในขณะที่ผู้อื่นไม่เห็นนั้น ไม่ใช่เพราะเราได้เข้าไปในโลกแห่งความจริงของท่าน แต่เพราะท่านได้เข้าสู่โลกแห่งความจริงของเรา และนี่คือโลกแห่งความจริงซึ่งผู้เผยพระวจนะมากมายในอดีตรู้จัก เป็นเหตุให้คนเหล่านั้นมีความกล้าหาญยิ่งใหญ่แม้จะต้องเผชิญกับกองทัพมากมายตามลำพัง เพราะพวกเขาได้เห็นกองทัพแห่งพระเจ้าจอมโยธาที่ได้ส่งมาเพื่อเขา ไม่ใช่เพียงแต่เห็นกองพลฝ่ายโลกของศัตรู”

หลุมพรางแห่งความตาย

ผมมองลงไปยังการประหารที่อยู่อำเภอล่าง ทหารฝ่ายศัตรูกำลังล่าถอยอย่างช้าๆ ส่วนด้านหลังของผม นักรบผู้เต็มด้วยสง่าราศียังคงเคลื่อนกำลังเข้าประจำตำแหน่งบนภูเขากฤษุทธิ์ ผมรู้ว่าในเวลานี้พวกเราเข้มแข็งเพียงพอแล้วที่จะกวาดล้างกองทัพแห่งฝูงปีศาจที่หลงเหลืออยู่ “ยังหรวอก” สติปัญญาพูดขึ้น “มองไปทางนั้นสิ” ผมมองไปตามทิศนั้น แต่นัยน์ตาที่สับสนพร่าเนื่องจากแสงจ้าที่ส่องจากยุทธภณทำให้ต้องยกมือขึ้นป้องสายตาและได้เห็นความเคลื่อนไหวบางอย่างในหุบเขาเล็กๆข้างหน้า

ผมไม่อาจเห็นสิ่งนั้นได้ชัดเนื่องจากแสงจ้าจากยุทธภณทำให้การมองเข้าไปในความมืดเป็นเรื่องยาก ผมปรึกษาสติปัญญาเพื่อจะหาบางสิ่งมา

คลุมยุทธภพไว้ให้มองได้ถนัดขึ้น และท่านยื่นเสื้อคลุมที่ธรรมดามากตัวหนึ่งให้กับผม “อะไรหรือ?” ผมถามอย่างสงสัย รู้สึกดูหมิ่นเล็กน้อยในความมอซอของเสื้อนั้น “ความถ่อมใจ” สติปัญญาตอบ “ท่านจะมองเห็นได้ไม่ดีนักหากปราศจากสิ่งนี้” ผมสวมเสื้อคลุมนั้นอย่างเสียไม่ได้ และในทันทีผมก็ได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ในความตะลึงงันของผม ที่หุบเขาข้างล่าง ผุ่งปีศาจทั้งกองพลกำลังชุมนุมตั้งอยู่ที่นั่นเพื่อจะปรีเข้าขย้ำทุกคนที่ลงจากภูเขา

“มันเป็นกองทัพอะไรหรือ?” ผมถามขึ้น “และทำไมกองพลของมันจึงผ่านสงครามมาได้ด้วยสภาพที่ทั้งพร้อมและเข้มแข็งเช่นนี้?”

“พวกมันคือความเย่อหยิ่ง” สติปัญญาอธิบาย “หลังจากที่ได้เข้าสู่พระสิริของพระเจ้าแล้วนั้น มันคือข้าศึกที่จะมองเห็นตัวได้ยากที่สุด และผู้ซึ่งปฏิเสธเสื้อคลุมนี้จะต้องทุกข์ทรมานกับศัตรูที่น้อยลงยิ่งยงตัวนี้”

เมื่อผมมองกลับไปทีภูเขา ผมเห็นนักรบผู้กอบปรด้วยสง่าราศีมากมายกำลังรุกรข้ามที่ราบเพื่อเข้าจัดการกับเดนที่เหลือของผุ่งศัตรู ไม่มีสักคนที่สวมเสื้อคลุมแห่งความถ่อมใจเลย ดังนั้นจึงไม่มีสักคนเห็นศัตรูที่ชุมนุมอยู่ ผมวิ่งไปจากด้านหลังเพื่อจะหยุดพวกเขา แต่สติปัญญาคว้าผมไว้ “ท่านหยุดสิ่งนี้ได้หรือ?” สติปัญญาให้ความเข้าใจ “นักรบซึ่งสวมเสื้อคลุมนี้เท่านั้นจึงจะเห็นสิทธิอำนาจในท่าน ตามเรามาเถิด มีบางสิ่งที่ท่านจะต้องได้เห็นก่อนที่ท่านจะนำหน้าในสงครามครั้งใหญ่ที่จะมาถึง”

รากฐานแห่งพระสิริ

สติปัญญานำผมไปยังระดับชั้นล่างสุดของภูเขา คือที่ระดับชั้นแห่ง “ความรอด” “ท่านคิดว่านี่เป็นระดับที่ต่ำสุด” สติปัญญาประกาศขึ้น “แต่ที่นี่แหละ คือรากฐานแห่งภูเขานี้ ในการเดินทางใดๆก็ตาม ก้าวแรกคือก้าวที่สำคัญที่สุดและมักจะเป็นก้าวที่ยากที่สุด ซึ่งปราศจาก “ความรอด” แล้วก็จะไม่มีภูเขากิสุทธีแห่งนี้”

ผมรู้สึกขนลุกกับภาพการทำลายล้างที่เกิดขึ้นในระดับชั้นนี้ นักรบ

ทุกคนบาดเจ็บสาหัส แต่ไม่มีสักคนที่ล้มตาย มีจำนวนมากมหาศาลซึ่งเกาะอยู่ที่ขอบของเชิงผานี้อย่างน่าหวาดเสียว แต่ก็ยังไม่หล่นลงไป ทูตสวรรค์มากมายกำลังปรนนิบัติดูแลนักรบเหล่านี้ด้วยความยินดีอย่างสิ้นพัน จนผมสงสัยว่า “ทำไมทูตเหล่านี้จึงมีความสุขนัก?”

“เพราะบรรดาทูตสวรรค์ได้เห็นความหาญกล้าในคนเหล่านี้จนทำให้พวกเขายังคงอยู่ที่นี่ได้ แม้จะไปได้ไม่ไกลนัก แต่พวกเขาก็ยังไม่ล้มเลิก ในไม่ช้าคนเหล่านี้จะได้รับการรักษา และเขาจะได้เห็นสงครามแห่งภูผานี้ ซึ่งจะทำให้เขาเริ่มปีนป่ายขึ้นไป คนเหล่านี้แหละคือนักรบยิ่งใหญ่สำหรับศึกสงครามที่กำลังจะมา”

“แต่หากพวกเขาได้ปีนขึ้นไปพร้อมกับเราก็คงจะดีกว่า?” ผมเถียงขึ้น ขณะที่ยังคงมองดูทุกขสภาพของพวกเขา

“ใช่ มันจะดีกว่าสำหรับพวกเขา แต่ไม่ใช่สำหรับท่าน การซึ่งพวกเขาอยู่ที่นี่และตรึงกำลังส่วนใหญ่ของศัตรูไว้ทำให้ท่านปีนขึ้นสู่ภูเขาได้ง่ายยิ่งขึ้น ผู้ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงของภูเขาเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะช่วยผู้อื่นให้ขึ้นไป ในขณะที่คนเหล่านี้ แม้ว่าลำพังตัวเองยังเกาะอยู่ตามขอบอย่างยากเย็น แต่ก็ยังช่วยดึงผู้อื่นขึ้นมาได้ แท้จริงแล้ว พวกเขาได้นำนักรบผู้กล้าหาญส่วนใหญ่ขึ้นไปบนภูเขา และเขาก็เป็นวีรบุรุษเช่นเดียวกับคนเหล่านั้นซึ่งพิชิตยอดเขาได้ พวกเขานำความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวงมาถึงแผ่นดินสวรรค์โดยการนำผู้คนมาถึงความรอด ซึ่ง..นี่คือเหตุผลที่ทูตสวรรค์ทั้งหมดปรารถนาจะมาปรนนิบัตินักรบในระดับชั้นนี้ แต่เฉพาะผู้ทรงเกียรติสูงสุดเท่านั้นจึงจะได้รับอนุญาตให้มาที่นี่”

อีกครั้งหนึ่ง ที่ผมละอายใจในทัศนคติก่อนหน้านี้ที่มีต่อวีรบุรุษผู้ชอบธรรมเหล่านี้ ในขณะที่ปีนขึ้นสู่ระดับสูงนั้น มีหลายคนในพวกเราได้แสดงอาการดูถูกพวกเขา ที่จริง แม้ว่าพวกเขาจะทำสิ่งผิดพลาดมากมายในการสงคราม แต่เขาก็มีน้ำใจแห่งผู้เลี้ยมมากกว่าพวกเราที่เหลือ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงละแคะเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้เพื่อตามหาแกะที่หายเพียงตัวเดียว

และคนเหล่านี้ได้ยื่นหยัดอยู่ในที่ซึ่งเขาจะเข้าถึงผู้หลงหาย เขาได้ทุ่มทุนอย่าง
ล้ำค่า ผมเองก็อยากช่วยเหลือพวกเขาเช่นกันเพียงแต่ไม่รู้จะเริ่มอย่างไร...

แล้วสติปัญญาจึงกล่าวขึ้นว่า “เป็นการดีที่ท่านต้องการจะช่วย แต่
ท่านจะช่วยได้มากที่สุดก็โดยดำเนินไปตามการทรงเรียกของท่านเท่านั้น คน
เหล่านี้จะได้รับการบำบัดรักษาและจะป็นขึ้นสู่สูง และบัดนี้พวกเขาจะป็น
ไปได้เร็วยิ่งขึ้น เนื่องจากท่านและคนอื่นๆที่ได้ล่วงหน้าไปก่อนได้ทำลายศัตรู
และทำสัญลักษณ์ต่างๆไว้ตลอดเส้นทาง พวกเขาจะเข้าร่วมกับท่านอีกครั้ง
หนึ่งในสี่ศตวรรษ เป็นเหล่านักรบผู้ปราศจากความกลัวซึ่งจะไม่ล่าถอยต่อ
ศัตรูเลย”

พยานภาพแห่งความเยอหยิ่ง

ผมได้ใคร่ครวญและพบว่าผมเรียนรู้สิ่งต่างๆในขณะที่ลงเขามากมาย
พร้อมกับขณะปีนป่ายขึ้นเขา เสียงจากสนามรบดังขึ้นและจับความสนใจของผม
ขณะนี้ นักรบนับพันได้ข้ามที่ราบเข้าสู่โจมเหล่าปีศาจที่หลงเหลือ ซึ่งพวกมัน
ก็แตกกระเจิงอย่างอลหม่านไร้ทิศทาง เว้นไว้แต่กองพลหนึ่ง..คือความเยอหยิ่ง
มันคืบคลานเข้าไปยังด้านหลังของนักรบเหล่านี้ซึ่งปราศจากการปกป้อง
ใดๆและโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น พร้อมแล้วที่จะสาดลูกศรของมันเข้าไปใส่
ในเวลานี้เองที่ผมสังเกตเห็นว่า นักรบผู้กล้าเหล่านี้ไม่มีเครื่องคุ้มกันใดเลยที่
ด้านหลัง พวกเขาเปิดต่อศัตรูและตกเป็นเหยื่อล่าของการถูกโจมตีที่กำลังจะ
เกิดขึ้นอย่างสิ้นเชิง

สติปัญญากล่าวขึ้นในขณะนั้น “ท่านได้เคยสอนว่า ยุทธภักดิ์นั้นไม่มี
เกราะปกป้องที่ด้านหลัง ซึ่งหมายความว่าศัตรูจะเป็นต่อในทันทีที่ท่านหัน
หลังวิ่งหนีมัน แต่ท่านยังไม่เคยได้เห็นว่า เมื่อความเยอหยิ่งรุกเข้าไปใส่ท่านนั้น
มันสามารถดึงท่านให้ตกเป็นเหยื่อล่าของมันได้เช่นกัน”

ผมได้เพียงแต่พยักหน้ารับรู้ สายเกินไปเสียแล้ว ผมแทบจะทน
มองดูภาพนั้นไม่ได้ แต่สติปัญญากำชับว่าผมจำเป็นต้องรู้เห็น แผ่นดินของ

พระเจ้ากำลังเจ็บช้ำกับความพ่ายแพ้ครั้งสำคัญ ที่ผ่านมาผมรู้จักความเสียใจเป็นอย่างดี แต่ผมไม่เคยรู้สึกถึงความเสียใจในลักษณะเช่นนี้มาก่อน

ในความงุนงงของผม เมื่อลูกศรแห่งความเย่อหยิ่งปักเข้ากลางหลังของนักรบนั้น ดูเหมือนพวกเขาจะไม่รู้สึกอะไรเลย ในขณะที่ปีศาจร้ายก็ยังคงยิงกระหน่ำลูกศรต่อไป แม้ว่านักรบเหล่านี้จะเกิดบาดแผลเลือดไหลและเริ่มอ่อนแรงแต่พวกเขาก็ยังไม่รับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และไม่นานต่อมา พวกเขาก็เริ่มไม่มีแรงพอที่จะยกดาบหรือโล่ขึ้น เขาวางอาวุธลงและประกาศว่าไม่จำเป็นจะต้องใช้มันอีกไป และเริ่มต้นถอยยุทธภัณฑ์ออก

ขณะนั้นเอง พลปีศาจกองหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นและเข้ารุกรณาตอย่างรวดเร็ว มันคือการล่อลวงอย่างร้ายกาจ ดูเหมือนเหล่าพลของมันจะสาดลูกศรเข้าใส่เป้าหมายได้ทั้งหมด แล้ววิญญูณแห่งการล่อลวงเพียงไม่กี่ตัวซึ่งทั้งตัวเล็กและดูจะอ่อนปวกเปียกก็สามารถทำให้เหล่านักรบผู้กล้าซึ่งครั้งหนึ่งเป็นกองทัพอันทรงสง่าราศีแตกพ่ายไปได้ พวกเขาถูกพาไปตามค่ายเชลยที่แตกต่างกัน ซึ่งมีชื่อตามกิจการธรรมของเหล่าวิญญูณชั่ว ผมแปลกใจมากที่กองทัพยิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมนี้ปราชัยได้อย่างง่ายดาย และเหล่านักรบแห่งทัพก็ยังคงไม่รู้ว่าสังใดจุโจมพวกเขา

ผมโผล่ออกมา “ทำไม ทำไมผู้เข้มแข็งเหล่านี้ ซึ่งเคยไปถึงสูงสุดแห่งยอดเขาอภิสิทธิ์และเคยได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงได้อ่อนแอถึงเพียงนี้?”

“ความเย่อหยิ่งเป็นศัตรูที่มองเห็นได้ยากที่สุด และมันมักจะย่องมาทางข้างหลัง” สติปัญญูณถอนใจด้วยความโศกเศร้า “คนเหล่านั้นซึ่งไปถึงจุดสูงสุดก็อยู่ในอันตรายสูงสุดที่จะพลัดตกลงมาเช่นกัน ท่านต้องจำไว้เสมอว่าในชีวิตนี้ท่านสามารถพลัดตกจากทุกระดับ และในทุกเวลา”

“เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” ผมตอบ “พระคัมภีร์ตอนนี้สำคัญยิ่งสำหรับผม”

“เมื่อท่านคิดว่าท่านมั่นคงดีกว่าใครทั้งหมด เมื่อนั้นเองที่ท่านจะล้มพลัดได้ง่ายยิ่งกว่าใครทั้งหมด คนส่วนใหญ่มักจะล้มลงอย่างทันทีภายหลัง

ชัยชนะยิ่งใหญ่ของเขา” สติปัญญาคร่ำครวญ

“แล้วผมจะระวังตัวให้พ้นจากการจู่โจมเช่นนี้ได้อย่างไร?” ผมถาม

“อยู่ใกล้ชิดกับเรา แสวงหาคำปรึกษาจากองค์พระผู้เป็นเจ้านั่นที่จะตัดสินใจครั้งสำคัญเสมอ และสวมเสื้อคลุมแห่งความถ่อมใจนี้ไว้ตลอด นั่นแหละศัตรูจึงจะไม่สามารถทำให้ท่านมีดบาดไปอย่างที่ได้ทำกับคนเหล่านั้น”

ผมก็มองดูเสื้อคลุมนั้น มันช่างธรรมดาและดูไม่น่าสนใจเอาเสียเลย ผมรู้สึกว่เสื้อตัวนี้ทำให้ผมดูเหมือนพวกเร่ร่อนมากกว่าเหมือนนักรบ และสติปัญญาได้ตอบผมราวกับว่าผมพูดสิ่งที่คิดนั้น

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้คนเร่ร่อนยิ่งกว่าทรงอยู่ใกล้กษัตริย์ ท่านจะได้รับกำลังที่แท้ก็ต่อเมื่อท่านเดินอยู่ในพระคุณของพระองค์ และ ‘พระองค์ทรงประทานพระคุณให้กับคนใจถ่อม’ ไม่มีศาสตราวุธแห่งความชั่วร้ายใดที่จะแทงทะลุเสื้อคลุมนี้ เนื่องจากไม่มีฤทธิ์อำนาจใดจะเทียบเทียมกับพระคุณได้ ตราบใดที่ท่านสวมเสื้อคลุมนี้ ท่านจะปลอดภัยจากการโจมตีในทุกรูปแบบ”

ผมเริ่มเงยหน้าขึ้นมองว่ามีนักรบจำนวนเท่าใดที่ยังคงอยู่บนภูเขาแห่งนี้ และตกใจมากที่พบเพียงแค่มือหนึ่ง ผมสังเกตเห็นว่าพวกเขาก็สวมเสื้อคลุมแห่งความถ่อมใจเช่นกัน “สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?” ผมถามขึ้น

“เมื่อคนเหล่านี้ได้เห็นการสู้รบซึ่งท่านได้เป็นพยานไปนั้น เขาได้ร้องเรียกเราเพื่อความช่วยเหลือ และเราได้มอบเสื้อคลุมให้แก่พวกเขา” สติปัญญาตอบ

“แต่ผมคิดว่าท่านอยู่กับผมตลอดเวลา?”

“เราอยู่กับทุกคนที่มุ่งไปเพื่อจะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา”

สติปัญญาตอบ

“พระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า!” ผมร้องเสียงดัง

“ใช่แล้ว” พระองค์ตอบ “เราเคยบอกท่านว่าเราจะไม่จากท่านหรือละทิ้งท่านเลย และเราก็อยู่กับนักรบทุกคนของเราเช่นกัน เราจะอยู่กับ

ท่านเพื่อทุกสิ่งที่ท่านจำเป็นในการทำให้น้ำพระทัยของเราสำเร็จ และท่านจำเป็นต้องมีสติปัญญา” และพระองค์หายไปต่อหน้าต่อตาของผม

บรรดาศักดิ์ในอาณาจักรของพระเจ้า

ผมถูกทิ้งไว้ท่ามกลางหมู่ทูตสวรรค์ซึ่งกำลังปรนนิบัติเหล่าผู้บาดเจ็บที่ระดับชั้นแห่ง “ความรอด” เมื่อผมเดินผ่านทูตเหล่านี้ พวกท่านต่างก็ย่อตัวลงและแสดงความคารวะอย่างสูงต่อผม ที่สุดผมจึงต้องถามถึงสาเหตุจากทูตองค์หนึ่ง เพราะแม้แต่ทูตซึ่งเล็กน้อยที่สุดก็ยังทรงอำนาจมากกว่าผม “เป็นเพราะเสื้อคลุมนั้น” ท่านตอบ “นั่นเป็นบรรดาศักดิ์ที่สูงสุดแห่งอาณาจักรของพระเจ้า”

“แต่ นี่เป็นแค่เสื้อคลุมธรรมดาๆ เท่านั้น” ผมเถียง

“ไม่เลย!” ทูตสวรรค์กล่าวแก่ “ท่านได้ปกคลุมด้วยพระคุณของพระเจ้า ซึ่งไม่มีฤทธิ์อำนาจใดจะยิ่งใหญ่เทียมได้!”

“แต่พวกเราเป็นพันๆ ก็ใส่เสื้อคลุมที่เหมือนกัน แล้วเสื้อนั้นจะแสดงบรรดาศักดิ์ที่ต่างกันได้อย่างไร?” ผมถาม

“ท่านเป็นหนึ่งในยอห์นกรับผู้มิชัซ คือบรรดาบุตราและบุตรแห่งองค์กษัตริย์ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางโลกมนุษย์นั้น พระองค์ก็ได้ทรงสวมเสื้อคลุมอย่างเดียวกัน ตราบเท่าที่ท่านสวมเสื้อคลุมนี้ จะไม่มีอำนาจใดในสวรรค์หรือแผ่นดินโลกยืนหยัดต่อสู้ท่านได้ ทุกชีวิตในสวรรค์หรือแดนผู้ตายต่างก็รู้จักเสื้อคลุมนี้ เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงเข้าสนิทอยู่ในท่าน และท่านก็ได้สวมทับด้วยพระคุณของพระองค์”

ผมรู้ว่าหากผมไม่ได้สวมเสื้อคลุมนี้โดยที่ส่งาราศีจากยุทธภพมันเปลี่ยนแปลงเจิดจ้าอยู่อย่างนี้แล้ว คำพูดของทูตสวรรค์และท่าทีของท่านก็จะพาผมไปสู่ความเยอหยิ่งอย่างแน่นอน ...แต่เป็นไปไม่ได้เลยที่ผมจะรู้สึกเยอหยิ่งภายใต้เสื้อคลุมที่แลดูคร่ำคร่า มอซอ และแสนจะธรรมดาเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นของผมที่มีต่อเสื้อคลุมนี้เติบโตมากขึ้น

ตอนที่ 3

การกลับมา ของเหล่านกอินทรี

ที่ขอบฟ้าไกลออกไปนั้น กลุ่มเมฆสีขาวขนาดมหึมา กำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ ความหวังบรรเจิดขึ้นในใจผมทันทีที่ได้เห็นเมฆนั้น ในไม่ช้า ชั้นบรรยากาศเหนือบริเวณของเราก็ถูกปกคลุมไปด้วยความหวัง ราวกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องเข้ามาขับไล่ความมืดจนหมดสิ้น เมื่อเคลื่อนมาใกล้เข้า ผมจึงพบว่านี่คือเหล่านกอินทรีสีขาวซึ่งได้บินจากต้นไม้แห่งชีวิตนั้นมา เหล่านกอินทรีร่อนลงยังภูเขาและเข้าประจำการในแต่ละระดับชั้นเคียงข้างกับกลุ่มนักรบ

ผมขยับเข้าหานกอินทรีซึ่งอยู่ใกล้ตัวที่สุดอย่างระมัดระวัง เพราะการปรากฏกายของพวกเขาช่างน่าเกรงขามเหลือเกิน เมื่อเขามองดูผมด้วยสายตาคมกริบที่แทงทะลุเข้าไปถึงภายในนั้น ผมรู้ทันทีว่าจะไม่สามารถปิดซ่อนสิ่งใดไว้จากเขาได้ นัยน์ตาคู่นั้นแข็งแกร่ง และเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น จนทำให้ผมสั่นสะท้าน และก่อนที่จะผมจะทันได้ถามสิ่งใด เขาก็ชิงตอบขึ้นก่อน

“ท่านอยากรู้ว่าเราคือใครหรือ เราคือผู้เผยพระวจนะซึ่งได้ทรง

ปิดซ่อนไว้จนถึงวาระนี้ เราคือดวงตาของคนเหล่านั้นที่ได้ทรงประทาน ศาสตร์อาวุธอันทรงฤทธาานุภาพจากเบื้องบนให้ เราได้รับการทรงเปิดเผยสำแดง ถึงทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าได้กระทำ และกลอุบายทั้งหมดที่ศัตรูได้สร้างขึ้นเพื่อจะต่อต้านท่าน เราได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดินโลก และขณะเดียวกันเรารู้ว่าสิ่งใดซึ่งพวกท่านจำเป็นต้องรับรู้เพื่อจะเข้าสู่ศีกสงคราม”

“ท่านไม่เห็นสงครามที่เพิ่งเริ่มขึ้นนั้นหรือ?” ผมถามขึ้นอย่างขุ่นเคืองเท่าที่จะกล้าแสดงออก “ท่านจะช่วยนักรบเหล่านั้นที่เพิ่งถูกจับเป็นเชลยไม่ได้เลยหรือ?”

“ได้ เราเห็นสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดและเราจะช่วยเขาได้หากพวกเขาต้องการให้เราช่วยเหลือ เราสามารถห้ามเขาและบอกให้เขานั่งลงสงบได้ แต่เราจะต่อสู้ในสนามรบซึ่งพระบิดาได้ทรงบัญชาเราไปเท่านั้น และจะช่วยได้ก็เฉพาะผู้ที่เชื่อในเรา ผู้ซึ่งยอมรับเราตามฐานะของเรา คือผู้เผยพระวจนะ และคนเหล่านั้นที่รับเราจะได้รับบำเหน็จของผู้เผยพระวจนะหรือผลจากงานรับใช้ของเรา นักรบที่ถูกข่มขู่โจมตีเหล่านั้นยังไม่มีเสื้อคลุมอย่างที่ท่านสวมอยู่ และผู้ที่ไม่ได้สวมเสื้อคลุมก็จะไม่รู้ว่าพวกเราคือผู้ใด เราทั้งหลายต่างต้องการกันและกัน รวมถึงทหารที่บาดเจ็บเหล่านี้และคนอื่นๆที่ท่านยังไม่รู้จักด้วย”

ดวงใจของนกอินทรี

หลังจากที่ได้พูดคุยกับนกอินทรีไปสักพักหนึ่งผมก็เริ่มที่จะคิดเหมือนเขา การสนทนาสั้นๆที่ผ่านไปทำให้ผมสามารถมองเข้าไปในดวงใจของนกอินทรี และรู้จักเขาเช่นเดียวกับที่เขารู้จักผม ซึ่งนกอินทรีก็รู้อย่างนี้

“ท่านก็มีของประทานอย่างพวกเรายู้ง” นกอินทรีกล่าวขึ้น “เพียงแต่ยังไม่มีพัฒนาการมากนัก ท่านไม่ค่อยได้ใช้ของประทานนี้ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่เพื่อจะช่วยให้ของประทานที่มีในท่านจำเริญขึ้น และคนอื่นๆที่เป็นเช่นท่านด้วย และข้าพเจ้าจะสอนท่านใช้ของประทาน เพื่อการ

สื่อสารในท่ามกลางพวกเราจะแน่นอนและแม่นยำ อันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว เราทั้งหมดจะต้องทุกข์ทนกับความสูญเสียมากมายที่ไม่จำเป็น ไม่รวมถึงการพลาดโอกาสทองที่จะได้ชัยชนะอีกหลายครั้งด้วย”

“ท่านเพิ่งมาจากที่ไหน?” ผมถาม

“เรากินงู” นกอินทรีตอบ “ศัตรูคืออาหารของเรา เรายังชีพอยู่ได้ด้วยการทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา ซึ่งก็คือการทำลายการทำงานของเหล่าวิญญาณชั่ว งูแต่ละตัวที่เรากินเข้าไปนั้นจะทำให้เราเห็นนิมิตมากขึ้น และป้อมปราการแต่ละแห่งของศัตรูที่เราทำลายลงจะทำให้เราได้รับเรี่ยวแรงใหม่เพื่อจะบินได้สูงขึ้นและเพื่อจะเหินอยู่กลางอากาศได้ยาวนานขึ้น เราเพิ่งกลับมาจากงานเลี้ยงฉลองและอิมพอร์ทจากการจิกกินงูใหญ่แห่งความอับอาย ซึ่งได้เคยผูกมัดพี่น้องชายหญิงของท่าน พวกเขาจะตามมาถึงที่นี่เร็ว ๆ นี้ พร้อมกับนกอินทรีกลุ่มหนึ่งซึ่งเราได้ละไว้เพื่อช่วยเหลือเขาในการหาหนทางและเพื่อป้องกันพวกเขาจากการตอบโต้ของฝ่ายศัตรู”

นกอินทรีเหล่านี้ช่างเต็มด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง แต่โดยปราศจากการยกตน พวกเขารู้จักตัวเองและรู้ว่าการทรงเรียกในชีวิตคือสิ่งใด พวกเขายังรู้ถึงอนาคตและรู้จักพวกเราด้วย ความเชื่อมั่นของพวกเขาได้ทำให้ผมรู้สึกอุ่นใจได้อีกครั้งหนึ่ง และยิ่งมากกว่าสำหรับเหล่าทหารบาดเจ็บซึ่งเรียงรายอยู่ตามพื้นรอบๆ ก่อนหน้านั้น คนเหล่านี้ต่างก็อ่อนระโหยไม่มีแรงแม้แต่จะขยับปากพูด แต่ขณะนี้พวกเขาเริ่มลุกนั่งและฟังการสนทนาระหว่างนกอินทรีกับผม พวกเขามองดูนกนั้นราวกับหนูน้อยหลงทางที่ได้พบหน้าพ่อแม่

ลมแห่งพระวิญญาณ

เมื่อนกอินทรีมองดูทหารบาดเจ็บเหล่านั้น สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปเช่นกัน ความดุดันมุ่งมั่นที่ผมเห็นในตอนแรกกลับกลายเป็นความอ่อนโยนและเต็มด้วยความรักใคร่เอ็นดูเหมือนคุณปู่ผู้ใจดี เขากางปีกออกและ

กระพืออย่างแผ่วเบา พัดพาให้เกิดละอองที่เย็นสดชื่นโปรยปรายลงเหนือผู้บาดเจ็บนั้น ผมไม่เคยได้สัมผัสไอละอองเช่นนี้มาก่อนเลย ทุกลมหายใจที่สูดเข้านั้นให้พลังใหม่และความคิดที่แจ่มใสกับผม ไม่นานนั้นเอง เหล่าทหารบาดเจ็บก็ลุกขึ้นยืนได้และเริ่มสรรเสริญพระเจ้าอย่างใจจริง ภาพเช่นนี้ทำให้ผมน้ำตาซึม

อีกครั้งหนึ่งที่ผมละอายใจอย่างถึงกันบี้งที่เคยสบประมาทผู้อยู่ในระดับนี้ พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่อ่อนแอและโง่เขลาสำหรับพวกเราซึ่งกำลังปีนป่ายสู่ชั้นสูง แต่แท้จริงแล้วพวกเขาต้องอดทนกว่าเรามากนัก และยังคงยืนหยัดอย่างสัตย์ซื่อ...พระเจ้าทรงปกป้องรักษาคนเหล่านี้ไว้และพวกเขาก็รักพระองค์ด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่

ผมมองขึ้นไปยังภูเขา เหล่านกอินทรีทั้งหมดกำลังกระพือปีกด้วยความพร้อมเพรียงกันอย่างนุ่มนวล ทุกผู้คนทั่วทั้งภูเขาต่างได้รับการฟื้นฟูขึ้นจากลมเย็นแผ่วเบาที่เกิดขึ้นและเริ่มที่จะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า ในช่วงต้นนั้น เสียงนมัสการจากระดับชั้นต่างๆยังคงไปด้วยกันอย่างไม่ราบรื่นนัก แต่ชั่วครู่หลังจากนั้นทุกคนในทุกระดับชั้นก็ประสานเสียงเพลงที่กลมกลืนอย่างไม่มีตำหนิ

เป็นความไพเราะที่ผมหาไม่ได้บนโลกและไม่อยากให้การนมัสการนี้สิ้นสุด ผมเริ่มจำได้ว่าเป็นการนมัสการอย่างเดียวกับที่เกิดขึ้นในสวน แต่ขณะนี้ ราวกับว่าเสียงนมัสการจะกึกก้องและโอ่อ่ายิ่งกว่า ผมรู้ว่า นี่เป็นเพราะเรากำลังนมัสการต่อหน้าต่อตาของศัตรูในท่ามกลางความมืดมิดและวิญญูณชั่วร้ายที่อยู่รายล้อมภูเขา อันเป็นเหตุให้ความมั่งคั่งยิ่งฉาดชัดขึ้น

ผมไม่รู้ว่าการนมัสการนั้นยาวนานเท่าใด แต่ในที่สุดเหล่านกอินทรีก็หยุดกระพือปีก และทุกสิ่งก็หยุดลง “ทำไมท่านจึงหยุดแล้ว?” ผมถามนกอินทรีที่ผมได้พูดคุยด้วยก่อนหน้านี้

“เพราะเหล่าทหารที่บาดเจ็บได้หายเป็นปกติแล้ว” เขาตอบพร้อมๆกับมองดูเหล่านักรบผู้บาดเจ็บนั้น ซึ่งขณะนี้ยืนตระหง่านและอยู่ในสภาพที่

พร้อมสรรพ “การนมาสการที่แท้จะรักษาบาดแผลได้ทุกชนิด” เขากล่าวเสริมขึ้น

“ท่านทำเช่นนี้อีกได้ไหม” ผมขอร้อง

“เราจะทำเช่นนี้อีกหลายครั้ง แต่ไม่ใช่เป็นการตัดสินใจของเราว่า จะทำเมื่อใด สายลมชื่นใจที่ท่านได้สัมผัสนั่นคือพระวิญญูณบริสุทธิ พระองค์ ทรงนำเรา หาใช่เรานำพระองค์ไม่ พระองค์ได้ทรงรักษาบรรดาผู้บาดเจ็บ และพระองค์จะเริ่มนำความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมา ซึ่งสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับการสงครามที่อยู่ข้างหน้า การนมาสการที่แท้จะเป็นการชโลมน้ำมัน ลงบนศีรษะคือพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์คือศีรษะแห่งพระกายทั้งปวง และน้ำมันนั้นจะไหลอาบลงสู่ทั่วร่างกาย ทำให้เราเป็นกายเดียวกับพระองค์ และกับกันและกัน ไม่มีผู้ใดซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์จะยังคงมีบาดแผล และความสกปรกอยู่ พระโลหิตของพระองค์คือชีวิตอันบริสุทธิ์ และจะไหล มายังเราเมื่อเราเข้าร่วมส่วนกับพระองค์ เมื่อเข้าร่วมส่วนกับพระองค์นั้น เราก็ได้เข้าร่วมกับพระกายส่วนที่เหลือของพระองค์ด้วย เพื่อพระโลหิตของ พระองค์จะไหลเวียนสู่ทั่วทั้งพระกาย กลไกการรักษาบาดแผลของร่างกาย มนุษย์ก็เป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือ? คือโดยปิดบาดแผลนั้นไว้และปล่อยให้เลือดได้ ไหลเวียนไปสู่บริเวณบาดแผลเพื่อซ่อมแซมและสร้างเนื้อเยื่อขึ้นใหม่ เมื่อ ส่วนหนึ่งในพระกายของพระองค์ได้รับบาดเจ็บ เราจะต้องร่วมกันเป็นน้ำ- หนึ่งใจเดียวกับส่วนนั้นจนกว่าบาดแผลจะหาย เพราะเราทั้งหลายเป็นกาย เดียวกัน”

คำสอนสั้นๆนี้ลึกซึ้งยิ่งนักในท่ามกลางความชื่นบานแห่งการนมาสการ ที่ยังคงอบอวลอยู่ แม้ว่าเรื่องดังกล่าวจะเป็นสิ่งพื้นฐาน แต่เมื่อพระวิญญูณ บริสุทธิทรงเคลื่อนไหวนั้น ทุกคำพูดก็ดูจะเต็มไปด้วยสง่าราศีเสียหมดไม่ว่า ประโยคไหนจะธรรมดาสักเพียงใด ผมรู้สึกเต็มตันไปด้วยความรักจนอยากจะ เข้าไปกอดทุกคน รวมทั้งเหล่ากษัตริย์ราชผู้ดุดันนั้นด้วย

ทันใดนั้น ผมนึกถึงนักรบผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้ที่เพิ่งจะถูกจับไป นัก อินทรีรู้ความคิดของผมแต่ไม่ได้พูดสิ่งใด เขาเพียงแต่จ้องมองผมอย่างขึงขัง

ในที่สุด ผมจึงพูดขึ้นว่า “เราจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เพิ่งจะลงหายไปไหม?”

พระทัยของจอมกษัตริย์

“ถูกแล้วที่ท่านรู้สึกเช่นนั้น” นกอินทรีพูดขึ้นในที่สุด “พวกเรายังไม่สมบูรณ์ และการนมัสการของเรากียังไม่สมบูรณ์จนกว่าพระกายทั้งหมดจะได้รับการทำให้กลับคืนดีดังเดิม แม้แต่ในการนมัสการที่ทรงสง่าราศีที่สุด หรือแม้ในการนมัสการต่อพระพักตร์แห่งจอมกษัตริย์ พวกเราจะยังคงรู้สึกถึงความว่างเปล่านี้จนกว่าเราทั้งหลายจะเป็นหนึ่ง เพราะองค์จอมกษัตริย์เอง ทรงรู้สึกเช่นนั้น เราต่างก็โศกเศร้าเพื่อพี่น้องที่ตกอยู่ใต้การผูกมัด แต่เหนือสิ่งใดเราโศกเศร้าเพราะพระทัยของจอมกษัตริย์ ในฐานะของพ่อ แม้ว่าท่านจะรักลูกทุกคนแต่ท่านก็จะโศกเศร้าและทุกข์ใจกับลูกที่ล้มป่วยหรือบาดเจ็บ พระองค์ก็เช่นเดียวกัน ทรงรักบุตรของพระองค์ทั่วทุกคน แต่ในขณะนี้ บรรดาบุตรที่บาดเจ็บและตกอยู่ใต้การกดขี่นั้น เป็นผู้ซึ่งทรงสนพระทัยมากที่สุด ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงไม่ลังเลจนกว่าทุกคนจะได้รับการรักษาให้หาย เพราะตราบไต่ที่ยังคงมีสักคนบาดเจ็บ พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บ...”

ความเชื่อที่จะเคลื่อนไหว

ผมนั่งตรึงตรองสิ่งที่ได้ยินมาข้างๆ นกอินทรีผู้นั้น และที่สุดก็ถามขึ้น “เดี๋ยวนี้ผมรู้แล้วว่าสติปัญญาได้กล่าวกับผมผ่านทางท่าน เพราะผมได้ยินเสียงของสติปัญญาเมื่อท่านพูด ก่อนหน้าสงครามแห่งวาระสุดท้ายนี้ผมเคยเชื่อมั่นในตัวเองอย่างมาก แต่ผมก็เกือบหลงระเหิดไปกับความเชื่อมั่นอย่างทะนงเช่นเดียวกับเพื่อนนักรบเหล่านั้นซึ่งถูกจับเป็นเชลยอย่างง่ายดาย ผมคงเป็นหนึ่งในนั้นหากสติปัญญาไม่ได้หยุดผมไว้ แรงจูงใจของผมโดยความเกลียดชังศัตรูนั้นรุนแรงยิ่งกว่าใจปรารถนาที่จะช่วยพี่น้องให้เป็นอิสระ ตั้งแต่มิได้มาถึงภูเขาแห่งนี้และเข้าร่วมรบในสงครามยิ่งใหญ่ จนถึงขณะนี้ผม

ได้คิดแล้วว่า ผมได้ทำสิ่งที่ถูกต้องส่วนใหญ่ด้วยเหตุผลที่ผิด และมีเรื่องผิดมากมายที่ผมได้ทำบนแรงจูงใจที่ถูก ยิ่งผมเรียนรู้มากขึ้น ผมก็ยิ่งมั่นใจในตัวเองได้น้อยลง”

“ท่านคงจะอยู่กับสติปัญญามาช้านาน” นกอินทรีตอบสนอง

“สติปัญญาได้อยู่กับผมมาเป็นเวลานานก่อนที่จะรู้ว่าท่านเป็นใคร แต่ผมเกรงว่าจะทำสิ่งที่สวนทางกับท่านเสียมากกว่า เดียวนี้ผมรู้แล้วว่าผมขาดบางสิ่งซึ่งสำคัญอย่างยิ่งไป บางสิ่งที่จำเป็นอย่างมากก่อนจะกลับเข้าสู่สนามรบอีกครั้งหนึ่ง ...แต่ผมไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร”

นัยน์ตากมกริบของนกอินทรีฉายแววแรงกล้ายิ่งขึ้นอีกเมื่อตอบสนองผม “ท่านยังรู้จักเสียงของสติปัญญาเมื่อพระองค์ตรัสในใจของท่านด้วย ท่านเรียนรู้ได้ดีก็เพราะท่านมีเสื้อคลุมนี้ สิ่งที่ท่านกำลังรู้สึกอยู่ในขณะนี้แหละคือความเชื่อที่แท้จริง”

“ความเชื่อหรือ?” ผมสวนกลับไป “ผมกำลังพูดถึงความสงสัยที่น่าหวั่นวิตกต่างหาก!”

“ท่านมีความฉลาดพอที่จะสงสัยตัวเอง ความเชื่อที่แท้จริงนั้นคือการพึ่งพาในพระเจ้า ไม่ใช่ในตัวเองหรือในความเชื่อของท่าน ท่านเข้ามาใกล้ความเชื่อชนิดที่จะเปลี่ยนภูเขานี้ได้แล้ว และเราจำเป็นต้องทำเช่นนั้นถึงเวลาแล้ว ที่เราจะเปลี่ยนภูเขานี้ไปยังที่ต่างๆซึ่งภูเขานี้ยังไม่เคยไปมาก่อน อย่างไรก็ตาม ท่านพูดถูก ท่านยังขาดบางสิ่งซึ่งสำคัญมาก คือท่านต้องมีการทรงสำแดง แม้ท่านจะได้ปีนป่ายไปจนถึงยอดของภูเขา ได้รับความจริงต่างๆจากทุกระดับชั้นในตลอดเส้นทาง และแม้ท่านจะได้เคยไปถึงสวนแห่งพระเจ้า ได้ลิ้มรสความรักที่ปราศจากเงื่อนไขของพระองค์ และได้เห็นพระบุตรองค์เดียวของพระองค์อยู่หลายครั้ง แต่ท่านก็ยังได้เข้าใจเพียงส่วนเสี้ยวแห่งพระปัญญาของพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งเป็นเพียงเยื่อบางที่ผิวเผิน”

ผมรู้ว่าสิ่งนี้ถูกต้องแน่นอนเนื่องจากความโล่งสบายในใจที่เกิดขึ้น “ผมได้ตัดสินใจคนและสถานการณ์มากมายอย่างผิดๆ สติปัญญาได้ช่วยชีวิต

ผมไว้หลายครั้งแล้ว แต่เสียงของสติปัญญาก็ยังเป็นเพียงเสียงแผ่วเบาภายในผม ในขณะที่ความคิดอ่านและความรู้สึกของผมเองยังเอะอะโว้ยวายจนดังกินเหตุ ผมได้ยินสติปัญญาตรัสผ่านท่านดีกว่าที่ได้ยินจากใจของผม ดังนั้น ผมรู้ว่าผมควรต้องอยู่ใกล้ท่าน”

“พวกเราอยู่ที่นี้ก็เพราะท่านต้องการเรา” นกอินทรีตอบ “และเราอยู่ที่นี่ก็เพราะเราต้องการท่านด้วย ท่านได้รับของประทานซึ่งข้าพเจ้าไม่มี และข้าพเจ้าก็ได้รับของประทานซึ่งท่านไม่มีเช่นกัน ท่านมีประสบการณ์ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก และข้าพเจ้าก็มีประสบการณ์ซึ่งท่านไม่เคยรู้มาก่อน พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเหล่านกอินทรีให้กับท่านจนถึงวันสุดท้าย และพระองค์ก็ได้ประทานท่านให้กับเรา เราจะใกล้ชิดอย่างลึกซึ้งกับท่านในช่วงขณะหนึ่ง และจากนั้นจะมีนกอินทรีอื่นมาแทนที่ของเรา นกอินทรีแต่ละตัวนั้นแตกต่างกัน พวกเราได้รับการเปิดเผยความลับแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า...ร่วมกัน ไม่ใช่ในส่วนบุคคล”

ประตู่แห่งความจริง

นกอินทรีนั้นเหินกายจากหินที่เกาะอยู่ไปยังริมขอบผาของระดับชั้น “มานี่เถิด” เขาพูดขึ้น และเมื่อไปถึงที่นั่น ผมเห็นชั้นบันไดที่นำไปสู่ส่วนล่างสุดของภูเขา และประตูบานเล็ก

“ทำไมผมไม่เคยเห็นที่นี่มาก่อน?” ผมถาม

“เมื่อท่านมาถึงภูเขาแห่งนี้ใหม่นั้น ท่านไม่ได้อยู่นานเพียงพอที่จะสำรวจรอบชั้นนี้” เขาตอบ

“ท่านรู้ได้อย่างไร? ท่านอยู่ที่นี้ในขณะนั้นด้วยหรือ?”

“แม้ข้าพเจ้าจะไม่ได้อยู่ในเวลานั้นข้าพเจ้าก็ยังรู้ได้ เพราะคนทั้งหมดที่ผ่านเลยประตูนี้ไปล้วนมีสาเหตุอย่างเดียวกัน แต่ในความเป็นจริง ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ในเวลานั้นด้วย” เขาตอบ “ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในทหารซึ่งท่านเดินผ่านไปอย่างเร่งรีบขณะที่มุ่งหน้าขึ้นเขา”

และผมก็เริ่มจำได้ว่านกอินทรีนี่คือชายผู้หนึ่งซึ่งผมได้พบหลังจากที่ผมกลับใจใหม่ได้ไม่นาน และได้มีโอกาสพูดคุยด้วยบ้าง นกอินทรีพูดต่อไปว่า “ในขณะนั้นข้าพเจ้าอยากจะตามท่านไปอย่างมาก ข้าพเจ้าได้อยู่ที่ชั้นนี้นานเกินไปและกระหายที่จะรับการเปลี่ยนแปลง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อาจละดวงวิญญาณที่หลงหายเหล่านั้นไปได้ จนในที่สุดเมื่อข้าพเจ้าได้ถวายตัวให้เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะให้อยู่หรือไปจากชั้นนี้ สติปัญญาจึงได้ปรากฏขึ้นและสำแดงประตุนี้ให้กับข้าพเจ้า ท่านบอกว่าเป็นทางลัดที่จะนำไปสู่ยอดแห่งภูเขา อันเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าไปถึงยอดเขาก่อนท่าน และได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นนกอินทรีที่นั่น”

ผมเริ่มคล้อยคล้าคลบคลาว่าเคยเห็นบานประตูลักษณะเช่นนี้ในสองสามระดับชั้นที่ผมผ่าน ผมยังได้แอบดูที่ประตูแห่งหนึ่งและต้องประหลาดใจกับสิ่งที่ได้เห็น ผมไม่ได้เข้าไปลึกนักเนื่องจากมัวจ้องอยู่กับการรบช้างล่า่งและพยายามที่จะพิชิตยอดภูเขานั้น “ผมสามารถที่จะเข้าประตูเหล่านั้นและไปถึงยอดเขาเลยได้ไหม?” ผมถาม

“มันไม่ง่ายเช่นนั้น” นกอินทรีท้วงขึ้น ดูเขาออกจะขุ่นเคืองอยู่บ้าง “ประตูทุกบานจะมีเส้นทางลัดจะอยู่หลายทางด้วยกัน ซึ่งหนึ่งในนั้นจะนำไปสู่ยอดสุดของภูเขา” เขารู้คำถามถัดไปของผมด้วยจึงชิงพูดต่อไปว่า “ส่วนเส้นทางอื่นๆก็จะนำไปสู่ระดับอื่นๆของภูเขา พระบิดาทรงกำหนดเส้นทางเหล่านี้ไว้เพื่อทุกคนจะได้เลือกตามความเป็นผู้ใหญ่ของเขา”

“ไม่น่าเชื่อเลย! พระองค์ทำเช่นนั้นได้อย่างไร?” ผมคิด แต่นกอินทรีก็ได้ยिनความคิดนั้น

“นี่เป็นเรื่องที่ไม่ซับซ้อนเลยสักนิด” นกอินทรียังคงอธิบายต่อไปราวกับว่าผมได้ทะโกนความคิดนั้นออกมา “ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณจะวัดได้ด้วยความเต็มใจในการมอบถวายความปรารถนาส่วนตัวเพื่อแผ่นดินของพระเจ้าหรือเพื่อเห็นแก่ผู้อื่นเสมอ ประตูบานซึ่งเรียกร่องการมอบถวายตัวอย่างสูงสุดนั้นแหละจะนำเราไปสู่ระดับชั้นที่สูงที่สุด”

ผมพยายามจดจำทุกสิ่งที้นกอินทรีพูดกับผม เพราะรู้ว่าผมต้องเข้าประตูที่อยู่ข้างหน้า และจะเป็นความฉลาดอย่างมาก หากผมจะเรียนทุกสิ่งจากผู้ซึ่งเคยผ่านประสบการณ์มาก่อน และโดยเฉพาะเขาได้เลือกประตูที่ถูกต้องซึ่งนำไปสู่ยอดสูงสุดด้วย

“ข้าพเจ้าไม่ได้พิชิตยอดเขานั้นในทันที และก็ไม่เคยพบผู้ใดที่ทำเช่นนั้นได้ด้วย” นกอินทรีกล่าวต่อไป “แต่ข้าพเจ้าไปถึงที่นั่นได้รวดเร็วกว่าคนส่วนใหญ่ เนื่องจากข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงการมอบถวายชีวิตเป็นอย่างมากขณะที่ต่อสู้ในระดับชั้นแห่งความรอด ข้าพเจ้าพาท่านมายังประตูแห่งนี้เพราะท่านคือผู้ที่สวมเสื้อคลุม และไม่ว่าอย่างไรท่านก็จะได้พบประตูนี้อยู่แล้ว เรามีเวลาเหลือน้อยเต็มทีและข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ก็เพื่อช่วยท่านให้บรรลุความเป็นผู้ใหญ่ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น”

“ในทุกระดับชั้นจะมีประตู และประตูทุกบานจะนำไปสู่คลังสมบัติซึ่งลึกล้ำเกินความหยั่งรู้ของท่าน” และนกอินทรีกล่าวต่อไป “ทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้ไม่อาจจะถูกครอบครองตามเนื้อหนัง แต่ทุกสิ่งที่ได้กอบโกยไว้ด้วยมือของท่านจะถูกเก็บไว้ด้วยหัวใจของท่าน พระองค์ทรงต้องการให้จิตใจของท่านเป็นคลังสมบัติของพระองค์ และก่อนที่ท่านจะพิชิตยอดเขานี้ได้อีกครั้งหนึ่งหัวใจของท่านก็จะบรรจุเต็มด้วยทรัพย์สินสมบัติซึ่งล้ำค่ายิ่งกว่าทรัพย์สินใด ๆ บนโลกมนุษย์ ไม่มีผู้ใดจะแย่งชิงทรัพย์สินสมบัตินี้จากท่านไปได้ แต่ทรัพย์สินล้ำเลิศนี้จะเป็นของท่านจนถึงนิรันดร์กาล เร็วเข้าเถิด เมฆครีမ်กำลังรวมตัวกันใหญ่ขึ้นทุกทีแล้ว สงครามใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่ง”

“ท่านจะไปกับผมด้วยไหม?” ผมอ้อนวอน

“ไม่” เขาตอบ “ข้าพเจ้าเป็นของที่นี่ และข้าพเจ้าจะต้องอยู่ช่วยเหลือผู้รับบาดเจ็บเหล่านี้ แต่เราจะได้พบกันที่นี่อีกครั้งหนึ่ง ท่านจะได้พบกับพี่น้องนกอินทรีของข้าพเจ้าก่อนที่ท่านจะกลับ และพวกเขาจะช่วยเหลือท่านในแต่ละทีของพวกเขาได้ดีกว่าข้าพเจ้า”

ทรัพย์สินสมบัติแห่งแผ่นดินสวรรค์

ผมรักนกอินทรีเข้าแล้วอย่างจับใจและแทบจะทนไม่ได้ที่ต้องจากเขา ผมดีใจอย่างมากที่รู้ว่าเราจะได้พบกันอีก เวลาที่ ประตูข้างหน้ากำลังดึงดูดผมรากับแม่เหล็ก ...ผมเปิดประตูนั้นและเข้าไป

พระสิริยิ่งใหญ่ที่เห็นทำให้ผมตะลึงงันและทรุดลงคุกเข่า ทองคำ เงิน และอัญมณีมีค่ามากมายวิจิตรตระการตาเกินกว่าจะพรรณนาได้ เป็นความงามยิ่งที่ทัดเทียมกับพระสง่าราศีของต้นไม้แห่งชีวิต ห้องโถงนั้นกว้างใหญ่ โอฬารจนดูราวกับว่าจะไม่มีที่สิ้นสุด พื้นของห้องปูด้วยเงิน และเสาเป็นทองคำ เพดานห้องนั้นเป็นเพชรน้ำหนึ่งซึ่งส่องสะท้อนสีสนั้ทั่วได้หล้าที่ผมรู้จักและที่ไม่รู้จัก ทูตสวรรค์จำนวนมหาศาลเรียงรายอยู่โดยรอบ สวมใส่อาภรณ์ นานาชนิดซึ่งอยู่นอกเหนือการรังสรรค์ของมนุษย์

ผมเริ่มเดินผ่านเข้าสู่ห้องนั้น ในขณะที่ทูตสวรรค์โค้งคำนับแสดงความคารวะ โดยทูตองค์หนึ่งก้าวเท้าไปข้างหน้าหนึ่งก้าวพร้อมกับเอ่ยชื่อต้อนรับผม ท่านได้แจ้งให้ทราบว่า ผมสามารถไปทุกแห่งและดูทุกสิ่งเท่าที่ต้องการได้ ไม่มีสิ่งใดซึ่งทรงเก็บงำไว้สำหรับทุกคนที่ได้เข้าสู่ประตูแห่งนี้

ผมเดินต่อไปกับความงามเลิศกระทั่งพูดอะไรไม่ออก ในที่สุด ผมพบว่าสถานที่แห่งนี้งามวิจิตรยิ่งกว่าสวนที่ผมเคยได้ไปมาเสียอีก และต้องแปลกใจ เมื่อทูตองค์หนึ่งเอ่ยขึ้นว่า “นี่คือสวนแห่งนั้น! นี่เป็นห้องหนึ่งในนิเวศน์แห่งพระบิดา และเราทั้งหลายคือผู้รับใช้ของท่าน”

เมื่อผมเดินไปนั้น มีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่เฝ้าตามผม ผมจึงหันหลังและถามทูตผู้เป็นหัวหน้า “เป็นเพราะเสื่อคลุมของท่าน” เขาตอบ “พระองค์ได้ทรงประทานเราทั้งหลายให้แก่ท่านเพื่อปรนนิบัติท่านในที่แห่งนี้และในสงครามที่จะมาถึง”

‘ผมจึงเดินต่อไปเพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับทูตเหล่านี้ และที่ข้างหน้านั้น ศิลาก่อนใหญ่สีน้ำเงินซึ่งปรากฏเหมือนมีหมู่เมฆและดวงอาทิตย์เคลื่อนไหวอยู่ภายในได้ดึงดูดใจผมให้เข้าไปใกล้ ผมแตะศิลานั้น และความ

รู้สึกอย่างเดียวกับเมื่อได้ลิ้มรสผลจากต้นไม้แห่งชีวิตได้แผ่ชานในตัวผม
เต็มไปด้วยพลัง ความคิดที่กระจ่างใสอย่างเหนือธรรมชาติ และความรักที่มี
ต่อทุกคนและทุกสิ่งเพิ่มพูนยิ่งขึ้น ผมเริ่มที่จะเห็นพระสิริแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระสิรินั้นฉายเพิ่มมากขึ้นในทุกขณะ ผมไม่เคยคิดจะละมือจากศิลานั้น
เลย แต่พระสิริยิ่งเจิดจรัสรุนแรงกระทั่งผมต้านทานไม่ได้และต้องถอนมือออก

พลันสายตาผมก็เลื้อยไปเห็นศิลาสีเขียวทึบดงาม “มีอะไรในศิลานี้
หรือ?” ผมถามทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ศิลาทันทีนี้คือทรัพย์สมบัติแห่งความรอด ขณะนี้ท่านได้สัมผัส
โลกแห่งสรวงสวรรค์แล้ว และศิลานี้คือการฟื้นคืนแห่งชีวิต”

เมื่อผมยื่นมือแตะศิลานั้น ผมก็เริ่มเห็นโลกเต็มไปด้วยสีสนที่ชวนมอง
และเจิดจรัสยิ่งขึ้นทุกขณะ พร้อมกันนั้นความรักที่ผมมีต่อสิ่งที่ได้เห็นก็เติบโต
ขึ้นด้วย จากนั้นผมเริ่มเห็นผองสิ่งมีชีวิตต่างสนิทยสนมกลมเกลียวกันอย่างที่
ไม่เคยเห็นมาก่อน และเริ่มเห็นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสรรพสิ่งที่
ทรงสร้าง พระสิรินั้นเพิ่มมากขึ้นมากขึ้น กระทั่งอีกครั้งหนึ่งที่ผมต้องถอย
อย่างเสียไม่ได้เพราะพระสิริอันเจิดจรัสรุนแรงนั้น

ผมตระหนักว่าตัวเองไม่รู้วันเวลา ไม่รู้เลยว่าได้อยู่ที่นี่มานานเพียงใด
ผมรู้แต่เพียงว่าความเข้าใจที่มีต่อพระเจ้าและกลบจักรวาลของพระองค์ได้
เติบโตขึ้นอย่างชนิดจับต้องได้เพียงเพราะผมได้สัมผัสศิลาทั้งสองก้อนนั้น
และยังมีศิลามากมายอีกมากมาย อีกมากที่ผมจะได้สัมผัส ซึ่งลำพังห้องนี้เพียง
ห้องเดียวก็มีมากเกินกว่าที่บุคคลหนึ่งจะสามารถชิมซาบได้ด้วยชั่วชีวิตของเขา
“มีห้องอยู่ทั้งหมดเท่าไร?” ผมถามทูตสวรรค์

“ห้องเหล่านี้มีอยู่ในทุกระดับชั้นที่ท่านได้ปีนป่ายมา”

“จะหาสักคนที่ได้เที่ยวทั่วทุกซอกมุมของห้องหนึ่งก็คงจะยาก นับ
ประสาอะไรกับคนที่เคยเที่ยวชมมาแล้วทั่วทุกห้อง” ผมถาม

“ท่านมีเวลาตลอดนิรันดร์กาลเพื่อจะทำสิ่งนี้ ทรัพย์สมบัติซึ่งบรรจุ
อยู่ในสัจจะเบื้องต้นที่สุดของพระเยซูนั้น มีมากมายเกินกว่าที่จะตรวจนับได้

ในตลอดชีวิตของท่าน ไม่มีมนุษย์คนใดจะรู้ทุกสิ่งเหล่านี้ด้วยเวลาเพียงแค่วินาทีเดียวของท่าน ท่านต้องเลือกเอาแต่เฉพาะสิ่งที่จำเป็นและรุดหน้าต่อไปสู่จุดหมาย”

ผมเริ่มนึกถึงสงครามที่จวนตัวนั้นกับเหล่านักรบที่ตกเป็นชลยอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่ความคิดที่น่าอภินิหารสำหรับสถานที่อันทรงสง่าราศีเช่นนี้เลย แต่ผมรู้ว่าจะมีเวลาอีกตลอดนิรันดร์สำหรับกลับมาที่นี่ ส่วนในตอนนั้น ผมมีเวลาเหลือเพียงสั้นๆที่จะหาทางกลับไปยังยอดเขา เพื่อจะกลับไปสู่แนวรบอีกครั้งหนึ่ง

ผมหันกลับไปทูลทศพร “ท่านต้องช่วยผมหาประตูบานที่จะพาไปสู่ยอดเขา”

ทศพรทักท้วง “เราเป็นผู้รับใช้ของท่าน” เขาตอบ “ท่านต่างหากที่ต้องนำทางเรา ภูเขาทั้งลูกนี้เป็นสิ่งเร้นลับสำหรับเรา และพวกเราปรารถนาที่จะได้มองเข้าไปยังความเร้นลับที่ใหญ่ยิ่งนี้ แต่อย่างไรก็ตามหลังจากที่เราจากห้องนี้ซึ่งเราได้เรียนรู้เพียงน้อยนิดไป เราก็ยังจะได้เรียนรู้มากยิ่งขึ้นกว่าท่าน”

“ท่านรู้หรือไม่ว่าประตูแต่ละบานอยู่ที่ไหน?” ผมถาม

“เราไม่รู้ หากแต่เราไม่รู้ว่าประตูนั้นจะนำไปสู่ที่ใด ประตูแต่ละบานจะต่างกัน บ้างก็ดูน่าเชิญชวนอย่างมาก บ้างก็ธรรมดา บ้างก็ดูจะไม่น่าเข้าไปเสียเลย และมีประตูบานหนึ่งซึ่งน่าสยดสยองอย่างยิ่ง”

“มีประตูที่ไม่น่าเข้าไปในที่แห่งนี้ด้วยหรือ?” ผมถามอย่างไม่เชื่อ “และยังมีบานหนึ่งซึ่งน่าสยดสยอง? เป็นไปได้อย่างไร?”

“เราก็ไม่รู้ แต่เราสามารถพาท่านไปได้” เขาตอบ

“โปรดพาผมไปเถิด” ผมพูดขึ้น

เราเดินไปด้วยกันอยู่ครู่หนึ่ง ผ่านทรัพย์สมบัติอันอุดมด้วยสง่าราศีชนิดที่ไม่อาจจะบรรยายได้ ซึ่งยากเหลือเกินที่จะผ่านเลยไป มีบานประตูอยู่หลายบาน ซึ่งจารึกด้วยสัจจะแห่งพระคัมภีร์ ส่วนบรรดาประตูบานที่ทศพร

เรียกว่า “เชิญชวน” นั้น ผมรู้สึกว่าคุณเขายังบรรยายเสน่ห์ที่น่าเฝ้าฝันนั้นได้ไม่ดีนัก ผมอยากจะเข้าประตูเหล่านั้นจนยังใจแทบไม่อยู่ แต่ความกระตือรือร้นที่จะรู้จัก “ประตูที่น่าสยดสยอง” นั้นได้รั้งผมเอาไว้

แล้วผมก็ได้เห็นว่าความ “สยดสยอง” เป็นนิยามที่เบาเกินไป ความกลัวจับชั่วหัวใจผมจนคิดว่ามันจะกระชากเอาลมหายใจของผมไปด้วย

พระคุณและความจริง

ผมหันกลับและถอยห่างจากประตูนั้นอย่างรวดเร็ว ใกล้เคียงกันนั้นมีคิลาสีแดงที่สวยงามวางอยู่ ซึ่งผมถึงกับถลันเข้าไปสัมผัส และในทันใดนั้นผมก็เข้าไปสู่สวนเกิธเซมานะและได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังวิงวอนอธิษฐาน ความปวดร้าวทรมานที่เห็นนั้นยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าประตูบานนั้นเสียอีก ความตกใจอย่างสุดขีดทำให้ผมกระชากมือกลับและล้มกระแทกลงกับพื้นอย่างหมดแรง ผมอยากกลับไปหาคิลาสีน้ำเงินหรือคิลาสีเขียวอย่างที่สุด แต่ก็ต้องรวบรวมกำลังและสัมปชัญญะที่จะบอกทิศทางเสียก่อน หมู่ทูตสวรรค์พากันเข้ามารายล้อมและปรนนิบัติผม หลังจากที่ได้รับเครื่องดื่มแล้วผมก็รู้สึกฟื้นตัวขึ้น และสักครู่ก็เริ่มเป็นปกติ ลุกยืนขึ้นได้ และเดินจากไปหาคิลาสีคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงอธิษฐานในสวนนั้นวนกลับมาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า และได้ตรึงผมเอาไว้

“คิลาสีก่อนนั้นคืออะไร?” ผมถาม

“เมื่อท่านสัมผัสคิลาสีนั้น เราสามารถเห็นเพียงเสี้ยวหนึ่งที่ท่านเห็น และรู้สึกเพียงเสี้ยวหนึ่งที่ท่านรู้สึก” ทูตสวรรค์ตอบ “เรารู้ว่าคิลาสีทุกก่อนคือทรัพย์สินสมบัติอันมั่งคั่ง และการทรงสำแดงทั้งหมดที่บรรจุไว้ในนั้นก็หาค่ามิได้ เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในความทุกข์ทรมานก่อนที่จะทรงเดินไปสู่กางเขนเพียงชั่วครู่หนึ่ง และเราได้เข้าถึงความรู้สึกของคิลาสีที่น่าสยดสยองนั้นเพียงชั่วอึดใจหนึ่ง เป็นการยากที่เราจะเข้าใจว่าพระเจ้าของเราทรงทนทุกข์เช่นนั้นได้อย่างไร แต่นั่นทำให้เราปลื้มปิติที่ได้รับเกียรติให้ปรนนิบัติมนุษย์

ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยค่าจ้างอันน่าสยดสยองนั้น”

คำพูดของทูตผู้นั้นเป็นเหมือนสายฟ้าที่ผ่าเปรี้ยงลงกลางวิญญานของผม ผมได้เคยห้าหั้นศตวรรษมาแล้วในศึกที่ยิ่งใหญ่ ผมเคยได้ไปถึงยอดแห่งภูเขากิสุทริ และคุ้นเคยกับโลกฝ่ายวิญญานดิกระทั้งไม่ค่อยใส่ใจกับทูตสวรรค์นัก และผมยังสามารถสื่อสารภาษาเดียวกันหรือใกล้เคียงกับเหล่าพญานกอินทรีได้ แต่...ผมกลับทนไม่ได้ที่จะเข้าร่วมทุกขกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแม้ชั่วขณะหนึ่ง หน้าข้าผมยังต้องการแต่จะกอบโกยสิ่งที่น่าสนใจในมือ “ผมไม่ควรจะได้อยู่ที่นี่เลย” ผมเกือบจะตะโกนออกมา “น่าจะเป็นผม ผมสมควรที่จะเป็นเชลยของอำนาจชั่วร้ายมากกว่าใครๆ!”

“ท่าน” ทูตผู้นั้นกล่าวอย่างเข้าใจ “พวกเราเข้าใจดีว่าไม่มีใครได้อยู่ที่นี่เพราะเขาสมควรจะได้อยู่ ท่านเองอยู่ที่นี่ก็เพราะได้ทรงเลือกท่านไว้แล้ว ตั้งแต่วางรากสร้างโลกเพื่อพระประสงค์ของพระองค์ เราไม่ทราบว่าคุณพระประสงค์สำหรับท่านนั้นคืออะไร เรารู้แต่เพียงว่าทรงมีพระประสงค์อันยิ่งใหญ่สำหรับทุกคนที่อยู่บนภูเขาลูกนี้”

“ขอบคุณ ท่านช่วยผมอย่างมาก ความรู้สึกของผมถูกรัดตึงอย่างรุนแรงในสถานที่นี้ และก็ทำท่าว่าจะมีชัยชนะเหนือความเข้าใจของผมอีกด้วย ท่านพูดถูก ไม่มีผู้ใดได้อยู่ที่นี่เพราะว่าเขามีคุณค่า แท้จริงแล้ว ยิ่งขึ้นภูเขาได้สูงเท่าไร เขาก็ยิ่งไม่คู่ควรที่จะอยู่ที่นี่และต้องการพระคุณที่จะอยู่ในที่แห่งนี้มากขึ้นเท่านั้น ผมไม่เข้าใจเลยว่า ผมพิชิตยอดเขาในครั้งแรกนั้นได้อย่างไร?”

“พระคุณ” ทูตสวรรค์ตอบสนอง

“ถ้าท่านต้องการช่วยผม” ผมพูดขึ้น “กรุณาพูดคำนั้นซ้ำๆ เมื่อไรก็ตามที่ท่านเห็นผมสับสนหรือท้อใจ เพราะคำคำนั้นทำให้ผมเกิดความเข้าใจได้ดีกว่าอะไรทั้งหมด”

“ผมจะกลับไปทีลิลาสีแดงนั้น ผมรู้แล้วว่านั่นเป็นทรัพย์สินสมบัติที่ทรงค่าสูงสุดในห้องนี้ และผมจะไม่ไปไหนจนกว่าจะได้ครอบครองสมบัตินี้ในหัวใจของผม”

สัจจะแห่งพระคุณ

ตลอดเวลาที่ศิลาสีแดงเป็นความปวดร้าวอย่างที่ผมไม่เคยประสบมาก่อน บ่อยครั้งที่ผมรู้สึกทนไม่ได้อีกต่อไปและต้องละมือออกจากศิลานั้น ผมกลับไปทีละศิลาน้ำเงินและศิลาสีเขียวหลายครั้งเพื่อเรียกความกระปรี้กระเปร่าในวิญญานให้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งในแต่ละครั้ง การกลับไปยังศิลาสีแดงก็จะเป็นเรื่องที่ยากขึ้นอีก แต่ผมต้องยอมรับว่าความรักและความซาบซึ้งใจของผมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทวียิ่งขึ้น มากกว่าประสบการณ์หรือการเรียนรู้ครั้งใดๆในชีวิตของผม

และในที่สุด เมื่อการสถิตของพระบิดาปรากฏจากพระเยซูคริสต์ที่กางเขนนั้น ผมทนไม่ได้อีกต่อไป ผมล้มเลิกทุกอย่าง และผมกล้าพูดได้ว่า ทูตสวรรค์ซึ่งร่วมประสบการณ์กับผมในระดับหนึ่งก็เห็นชอบกับการตัดสินใจของผมด้วยอย่างยิ่ง ความอึดเหนี่ยวที่จะกลับไปสัมผัสศิลานั้นได้เหือดหายไปจากผมอย่างสิ้นเชิง แม้แต่การกลับไปทีละศิลาน้ำเงินก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ผมปรารถนา ผมนอนคว่ำหน้ากับพื้นอย่างอ่อนแรง ร้องไห้และร้องไห้กับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องเผชิญ ผมร้องไห้เพราะรู้ว่าผมก็ได้ละทิ้งพระองค์เช่นเดียวกับเหล่าสาวก ผมตีจากพระองค์ในเวลาที่พระองค์ต้องการผมมากที่สุดเช่นเดียวกับพวกเขา

ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปแล้วหลายวัน ผมลืมตาขึ้น และเห็นนกอินทรีตนหนึ่งยืนอยู่ข้างผม มีศิลายู้งามสามก้อนข้างหน้า สีน้ำเงิน สีเขียว และสีแดง “กินศิลาเหล่านี้เถิด” เขาพูดขึ้น และเมื่อผมกินศิลานี้ทุกอนุภาคในผมก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นขึ้น และความชื่นชมยินดีอย่างที่สุดกับสติสัมปชัญญะที่กลับคืนเอ่อล้นในใจของผม

ผมลุกขึ้น และสายตาของผมเหลือบไปเห็นศิลาสามกอนบนด้ามดาบและบนไหล่ของผมด้วย “สิ่งนี้จะเป็นอย่างท่านตลอดไป” นกอินทรีกล่าว “ซึ่งไม่อาจจะนำไปจากท่าน และจะไม่มีวันสูญหาย”

“แต่ผมไม่ได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์สุดท้ายนั้นจนกระทั่งจบ”

“มีแต่องค์พระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่จะผ่านการทดสอบนี้ ท่านเองก็ทำได้ดีทีเดียว เอาล่ะ ท่านจะต้องมุ่งหน้าต่อไปแล้ว”

“ไปที่ไหน?” ผมถามขึ้น

“ท่านต้องตัดสินใจ แต่เวลาเหลือน้อยลงทุกทีแล้ว และข้าพเจ้าขอแนะนำว่าท่านควรพยายามไปถึงยอดให้เร็วที่สุด” แล้วนกอินทรีก็จากไปอย่างรีบด่วน

ผมนึกถึงบ้านประตูละลำนั่นขึ้นมาได้ และเริ่มเดินไปทางประตูบานซึ่ง “เชิญชวน” เหล่านั้น ประตูบานแรกທີ່ไปถึงไม่อาจจับความสนใจผมได้อีกต่อไป และประตูบานอื่นๆก็เช่นกัน “มีบางสิ่งเปลี่ยนไป” ผมพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ท่านเปลี่ยนไป” เหล่านกอินทรีตอบเป็นเสียงเดียว ผมหันกลับไปมองพวกเขาและต้องประหลาดใจที่พวกเขาดูจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เขาไม่ได้ดูไร้เดียงสาเหมือนอย่างเมื่อก่อน แต่กลับสง่างามมีฐาน และฉายแววอันปราดเปรื่อง ผมรู้ว่าพวกเขาได้สะท้อนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผม แต่ขณะนี้ผมรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนักที่มัวคิดถึงแต่ตัวเอง

“ผมขอคำปรึกษาจากท่าน” ผมพูดกับหัวหน้านกอินทรี

“เงี่ยหูฟังหัวใจของท่าน” เขาตอบ “เพราะสัจจะอันยิ่งใหญ่ได้อาศัยอยู่ในนั้นแล้ว”

“ผมไม่เคยไว้วางใจหัวใจของตัวเองได้เลย” ผมตอบ “เพราะมันตกอยู่ใต้อำนาจของหลายสิ่งที่เป็นปฏิกิริยา ผมอยู่ใต้การหลอกลวง ภาพลวงตา และความมักใหญ่ใฝ่สูงมากเกินไป เป็นเรื่องยากสำหรับผมที่จะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าเหนือเสียงอื่อก็ักเช่นนี้”

“แต่ท่าน เมื่อศิลาสีแดงอยู่ในใจของท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะเกิดปัญหาเช่นนั้นขึ้นอีกต่อไป” เป็นคำเสนอแนะซึ่งเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นอย่างเหนือธรรมดา

ผมเอนกายพิงกำแพงและนึกถึงนกอินทรีผู้นั้น เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นใน

เวลาที่ผมต้องการเขาที่สุด เขาเคยผ่านที่แห่งนี้มาก่อน และคงจะรู้ว่าประตูบานไหนที่ควรเลือก ผมรู้ว่าเขาคงจะไม่กลับมาที่นี่ และผมก็รู้ว่าการตัดสินใจเลือกที่ผ่านมาของผมนั้นถูกต้อง ระหว่างที่ครุ่นคิดอยู่นั้น “ประตูที่น่าสยดสยอง” เป็นสิ่งเดียวที่ผมนึกออก ผมตัดสินใจจะกลับไปที่นี่อีกครั้งด้วยความอยากรู้อยากเห็น ในครั้งก่อนหน้านั้น ผมผ่านประตูนี้ไปอย่างรวดเร็ว กระทั่งไม่ทันได้สังเกตว่าประตูที่ว่านั้นเป็นตัวแทนของสัจจะเรื่องใด

เมื่อผมไปถึงที่นั่น ความกลัวพุ่งขึ้นในใจของผมเพียงแต่ไม่รุนแรงเหมือนอย่างในครั้งแรก ประตูบานนี้แตกต่างจากบานอื่นๆ มันอยู่ในความมืด และผมต้องเดินเข้าไปใกล้จึงจะอ่านข้อสัจจะที่จารึกไว้เหนือบานประตูได้ ผมรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “บัลลังก์พิพากษาแห่งพระคริสต์” ทำไมสัจจะนี้จึงดูน่ากลัวนัก? ผมถามขึ้นด้วยเสียงดัง รู้แก่ใจว่าเหล่าทูตสวรรค์คงจะไม่ตอบผม สายตาของผมยังคงจดจ้องบนข้อความนั้น และผมรู้ว่า นี่แหละคือประตูซึ่งผมจะต้องเข้าไป

“มีเหตุผลอยู่หลายประการที่ทำให้ประตูแห่งนี้น่ากลัว” เสียงที่คุ้นเคยของนักอินทรีผู้หนึ่งดังขึ้น

“ผมดีใจมากที่ท่านกลับมาอีก” ผมตอบ “ผมตัดสินใจผิดหรือเปล่า?”

“ไม่เลย! ท่านเลือกได้ดีมาก ประตูบานนี้จะพาท่านกลับไปสู่ยอดสุดของภูเขาคาได้เร็วกว่าประตูบานอื่นๆ และเหตุที่ประตูแห่งนี้น่าสยดสยองก็เนื่องจากว่า ความน่าสะพรึงกลัวที่สุดแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นมีต้นกำเนิดจากที่นี่ และปัญญาญาณอันสูงยิ่งที่สุดซึ่งมนุษย์สามารถรู้จักได้ในชีวิตนี้ หรือในชีวิตที่จะมาถึง ก็สามารถพบได้ในประตูนี้เช่นกัน แต่ถึงกระนั้น นี่เป็นประตูซึ่งคนเพียงน้อยนิดเลือกที่จะเข้า”

“แต่ทำไมประตูบานนี้จึงได้มีต้นกำเนิด?” ผมถาม

“ความสว่างของประตูแต่ละบานจะสะท้อนถึงความสนใจของคริสตจักรที่มีต่อสัจจะนั้นๆ และข้อสัจจะซึ่งอยู่เบื้องหลังประตูบานนี้ก็เป็นที่ที่คริสตจักรในปัจจุบันละเลยอย่างที่สุด แม้จะเป็นความจริงที่สำคัญยิ่งก็ตาม

เมื่อท่านเข้าไปในนั้นท่านจะเข้าใจ พระองค์ทรงไว้ใจที่จะมอบอุทยานภาพยิ่งใหญ่ซึ่งมนุษย์ผู้หนึ่งจะรับไว้ได้ให้กับผู้ซึ่งเข้าสู่ประตูนี้เท่านั้น เมื่อท่านได้เห็นองค์พระเยซูคริสต์ประทับอยู่บนบัลลังก์ ท่านเองก็จะได้รับการจัดเตรียมเพื่อนั่งบนบัลลังก์กับพระองค์เช่นกัน”

“ถ้าเช่นนั้น หากเราได้ให้ความสนใจแก่สิ่งนี้จะมากยิ่งขึ้น ประตูบานนี้ก็จะไม่มีมืดหรือชวนให้หวาดกลัวอีกต่อไป?” ผมถาม

“ถูกต้องแล้ว หากมนุษย์ได้รู้ถึงพระสง่าราศีซึ่งอยู่เบื้องหลังประตูนี้ ที่นี่ก็จะสว่างยิ่งกว่าที่ใดๆ” นักอินทรีครวญ “แต่อย่างไรก็ตาม ประตูนี้ยังคงเป็นทางเลือกซึ่งยากเย็นที่สุดอยู่ดี ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้กลับมาเพื่อหนุนน้ำใจท่าน เพราะในอีกไม่นานท่านจะต้องการคำหนุนใจอย่างยิ่ง ท่านจะได้เห็นพระสิริที่ทรงสง่าราศีมากยิ่งขึ้น แต่ขณะเดียวกันก็จะรู้จักความน่าสะพรึงกลัวที่รุนแรงยิ่งกว่าสิ่งใดๆด้วย เมื่อท่านเลือกทางที่ยากเย็นในขณะนี้ ท่านก็จะเก็บเกี่ยวความสุขสบายในภายภาคหน้า เพราะท่านเต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับความจริงที่ยากเขี้ยวในเวลานี้ ท่านก็จะไม่ต้องทุกข์ใจกับความสูญเสียในวันข้างหน้า คนมากมายรักที่จะรู้จักความอ่อนสุภาพของพระองค์ แต่น้อยคนนักที่เต็มใจจะรู้จักความเข้มงวดของพระองค์ หากท่านไม่ได้เฝ้ากอดทั้งสองสิ่งไว้ ท่านก็จะตกอยู่ในอันตรายของการถูกล่อลวงอยู่ตลอดเวลา และพลาดจากพระคุณอันใหญ่ยิ่งของพระองค์”

“ผมรู้ว่าผมจะไม่ได้มาที่นี่เลย หากผมไม่ได้ใช้เวลาอยู่ที่ศิลาสีแดงทำไมนะ ผมจึงพยายามที่จะอยู่บนทางที่สุขสบายทั้งที่มันตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับพระลักษณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า?” ผมถาม

“แต่ตอนนี้ท่านได้เลือกแล้ว เร็วเข้าเถิด สงครามครั้งยิ่งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และท่านเป็นที่ต้องการสำหรับกองรบแนวหน้า” เขากล่าว

เมื่อผมจ้องมองพยานกอธิก และสบสายตาที่ฉายความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าของเขา ความมั่นใจของผมทวีขึ้น และในที่สุด ผมหันเดินเข้าสู่ประตูนั้น...

ตอนที่ 4

บัลลังก์สีขาว

ผมกวาดสายตารอบห้องโถงมหิมาในภูเขานั้นเป็นครั้งสุดท้าย เพชรนิลจินดาและทรัพย์สินอันสำแดงถึงสัจจะแห่งความรุดนั้นเต็ม ด้วยสง่าราศีกระทั่งลมหายใจของผมแทบจะหยุดชะงัก เป็นความโอ้อ่าไพศาลที่ไม่สิ้นสุดและความงดงามที่ไม่อาจเข้าใจได้ ผมจินตนาการไม่ได้เลยว่า ห้องโถงซึ่งสำแดงสัจจะแห่งความเชื่อที่ยิ่งใหญ่อื่นๆจะทรงสง่าราศีมากกว่านี้ได้อย่างไร ทำให้ผมเข้าใจได้ดีขึ้นว่า เหตุใดคริสเตียนจำนวนมากจึงไม่ยอม ละจากระดับชั้นนี้ และอึดเอมใจอยู่กับการได้พิศวงในหลักพื้นฐานแห่งความ เชื่อ ผมรู้ดีว่าจะอยู่ที่นี้ได้ตลอดนิรันดร์กาลโดยไม่รู้สึกรำเอนหน่าย

ทันใดนั้น นกอินทรีซึ่งยืนอยู่ข้างๆได้เร่งเร้าผมขึ้น “ท่านต้องมุ่งต่อไป!” ผมหันมองเขา ซึ่งเขาก็ยังคงพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “ไม่มี สันติสุขและความปลอดภัยใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการได้เข้าสนิทอยู่ในความรุด แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านถูกนำมายังที่นี่เพื่อรับรู้สิ่งนี้ เพราะความเชื่อ เช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสถานที่ซึ่งท่านกำลังจะไปถึง แต่ท่านจะรื้อรออยู่

นานกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว”

สันติสุขและความปลอดภัยที่นกอินทรีเอ่ยขึ้นชวนให้ผมนึกถึงนักรบผู้กล้าเหล่านั้นซึ่งได้ทำศึกอยู่ที่ระดับล่างสุดของภูเขา คือที่ระดับชั้นแห่งความรอด พวกเขาต่อสู้อย่างแข็งขันและได้ช่วยคนมากมายไว้ได้ แต่ตนเองก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส ดูเหมือนพวกเขาจะไม่พบสันติสุขและความปลอดภัยในที่นั้นเลย แล้วนกอินทรีก็ขัดจังหวะความคิดของผมขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ราวกับว่าเขาได้ยินผม

“พระเจ้าทรงกำหนดนิยามของสันติสุขและความปลอดภัยไว้ต่างจากเรา บาดแผลจากการต่อสู้นั้นถือเป็นเกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับบาดเจ็บและการฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี และเช่นกันโดยบาดแผลของเรา ที่เราจะได้รับสิทธิอำนาจเพื่อนำการรักษาไปยังผู้อื่น ไม่ว่าศัตรูจะจู่โจมเราที่บริเวณใด เมื่อบาดแผลนั้นหายดีแล้ว เราก็จะได้รับฤทธิ์อำนาจเพื่อรักษาผู้อื่นต่อไป การเยียวยารักษาเป็นงานพื้นฐานในพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้า และของเราทั้งหลายด้วยเช่นกัน นี่เองเป็นเหตุผลหนึ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดสิ่งร้ายขึ้นกับคนของพระองค์ คือเพื่อเขาจะได้รับใจเมตตาสงสารต่อผู้อื่น ซึ่งเป็นหนทางที่ฤทธิ์อำนาจแห่งการเยียวยารักษาจะดำเนินไปได้ อัครทูตเปาโลเล่าถึงการที่ท่านถูกฆีเยนต์และถูกหินขว้างเมื่อมีผู้สงสัยในสิทธิอำนาจของท่าน ซึ่งบาดแผลทั้งสิ้นและเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้น ล้วนแต่ถูกพลิกผันเป็นสิทธิอำนาจเพื่อกระทำกิจอันดีได้ รอยฆีเยนต์ทั้งหมดบนร่างกายของอัครทูตผู้ยิ่งยงนี้ได้นำมาซึ่งความรอดของดวงวิญญาณมากมาย และเช่นเดียวกันสำหรับนักรบทุกคน ทุกรอยแผลบนร่างกายคือความรอด การเยียวยารักษา หรือการฟื้นฟูใจที่จะไปถึงชีวิตของผู้อื่น”

ถ้อยคำจากปากของนกอินทรีหนุนใจผมอย่างมาก และการยืนอยู่ท่ามกลางสง่าราศีจากมรดกแห่งความรอดก็ยิ่งทำให้สัจจะนี้กระจ่างชัดและทึ่มแทงใจผม ...ผมอยากจะขึ้นไปตะโกนก้องจากยอดเขาเพื่อประกาศให้ผู้ที่ยังคงต่อสู้อยู่ข้างล่างได้รับการหนุนใจจากสิ่งนี้ด้วย

นกอินทรีกล่าวต่อไปว่า “ยังมีเหตุผลอื่นอีกที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเราต้องถูกบาดเจ็บ เพราะหากปราศจากภัยอันตราย ความหาญกล้าก็ไม่อาจเกิดขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะไปกับโยชูวาในการต่อสู้เพื่อแผ่นดินพันธสัญญา แต่หนแล้วหนเล่าที่พระองค์ทรงหนุนใจท่านให้เข้มแข็งและกล้าหาญ นั่นเพราะท่านกำลังจะเข้าสู่อการต่อสู้จริง ๆ ซึ่งเป็นภาระที่ต้องเสี่ยงตาย โดยวิธีนี้แหละ ที่พระเจ้าทรงพิสูจน์ผู้ซึ่งสมควรกับพระสัญญาของพระองค์”

ผมจ้องมองนกอินทรีเฒ่า เป็นครั้งแรกที่ผมสังเกตเห็นแผลเป็นหลายแห่งบนลำตัวที่ปกคลุมด้วยขนที่หักและขาดวิน แต่บาดแผลเหล่านี้ก็ไม่ดูน่าเกลียดเลยแม้แต่น้อย มีแนวทองคำซึ่งไม่ใช่โลหะแต่เป็นผิวหนังอยู่ที่แผลนั้น แล้วผมก็เริ่มเห็นว่า ผิวทองคำบนบาดแผลเหล่านี้เป็นเองที่เปล่งประกายจากนกอินทรี ทำให้เขาแลดูน่าเกรงขาม

“ทำไมผมจึงไม่เห็นสิ่งนี้ก่อนหน้า?” ผมถาม

“จนกว่าท่านจะได้เห็นและซาบซึ้งถึงความลึกล้ำของมรดกแห่งความรอด ท่านจึงจะได้เห็นสง่าราศีซึ่งเกิดจากการทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐ และเมื่อได้เห็นแล้วท่านก็พร้อมสำหรับการทดสอบซึ่งจะนำไปสู่การรับสิทธิอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณระดับสูงสุด บาดแผลเหล่านี้คือสง่าราศีซึ่งจะอยู่กับเราไปตลอดชีวิต นี่เอง เป็นเหตุให้บาดแผลซึ่งพระคริสต์ทรงทนทุกข์นั้นยังคงประทับติดกับพระองค์แม้ที่สวรรค์ ท่านยังคงสามารถเห็นบาดแผลของพระองค์และของบรรดาผู้ที่ทรงเลือกสรรซึ่งได้ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์ รอยแผลเหล่านี้คือเหรียญตราแห่งเกียรติยศบนแผ่นดินสวรรค์ และทุกคนซึ่งได้สวมเหรียญนี้ก็รักพระเจ้าและสัจจะของพระองค์ยิ่งกว่าชีวิตตน เขาคือผู้ซึ่งติดตามพระเมสโปดกไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด และสมัครใจรับการทนทุกข์เพื่อความจริง ความชอบธรรม และเพื่อความรอดของเพื่อนมนุษย์ บรรดาผู้นำชนชาติของพระเจ้าที่แท้จริงคือผู้ซึ่งมีสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงอยู่ในมือจะต้องพิสูจน์การอุทิศตนของเขาเช่นนี้ก่อนเสมอ”

ผมมองดูหัวหน้าของหมู่ทูตสวรรค์ซึ่งติดตามผม ผมไม่เคยได้รู้ถึงความรู้สึกเล็กๆของทูตสวรรค์มาก่อนเลย แต่แน่นอนว่าคำพูดเหล่านี้แต่ละต้องท่านและทูตองค์อื่นๆอย่างไม่ต้องสงสัย ผมมั่นใจว่าพวกท่านกำลังจะร้องให้แล้วหัวหน้าทูตก็กล่าวขึ้นว่า..

“พวกเราได้รู้เห็นถึงการอัศจรรย์มากมายตั้งแต่ทรงสร้างโลกมา แต่การที่มนุษย์ผู้หนึ่งจะสมัครใจทนทุกข์เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อพี่น้องของเขาคือสุดยอดแห่งอัศจรรย์ทั้งมวล พวกเราเองก็ต้องต่อสู้และทนทุกข์เช่นกันในบางเวลา แต่เราพำนักอยู่ในที่ซึ่งสว่างและบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี อันเป็นเหตุให้การทนทุกข์เป็นเรื่องไม่ยาก แต่สำหรับท่านมนุษย์ชายหญิงซึ่งอาศัยอยู่ในอาณาจักรที่มีมืดมิดและความเลวร้าย ท่านได้รับการหนุนน้ำใจเพียงน้อยนิด และได้แต่หวังในพระสง่าราศีที่ไม่เคยได้เห็นด้วยตา แต่ท่านก็ได้เลือกที่จะทนทุกข์เพื่อความหวังซึ่งได้เห็นแค่เลื่อนลอยในใจของท่าน นี่เป็นเหตุให้แม้แต่ทูตสวรรค์ซึ่งสูงสุดก็ยินดีที่จะคุกเข่าลงและปรนนิบัติผู้เป็นทายาทสืบทอดมรดกแห่งความรอดนี้ ในแรกเริ่มนั้น เราไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดพระบิดาจึงทรงบัญชาให้มนุษย์ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ โดยที่พวกเขาไม่เคยเห็นสภาพอันจริงแท้และพระสิริแห่งสวรรค์สถาน ข้ายังต้องทนทุกข์ในสถานะที่เต็มไปด้วยขวากหนาม แต่บัดนี้เราเข้าใจแล้วว่า โดยการทนทุกข์เช่นนี้ พวกเขาจะถูกพิสูจน์ว่าคู่ควรสำหรับสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ซึ่งจะทรงมอบหมายให้กับสมาชิกในครัวเรือนของพระองค์เท่านั้น ในเวลานี้การดำเนินในความเชื่อเช่นนี้แหละคืออัศจรรย์สูงสุดแห่งแผ่นดินสวรรค์ และคนเหล่านั้นซึ่งผ่านการทดสอบคือผู้ที่สมควรจะนั่งเคียงข้างพระเมษโปดกบนบัลลังก์ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาเป็นผู้ซึ่งสมควร และพวกเขาก็ได้พิสูจน์ความรักที่มีต่อพระองค์”

และนักอินทรีก็กล่าวเสริมขึ้นอีกว่า “ความกล้าหาญคือการแสดงตนของความเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยสัญญาว่าหนทางของพระองค์จะสะดวกสบาย แต่ทรงรับรองว่าเป็นทางที่ควรค่าจะมุ่งไป ความกล้าหาญ

ของคนเหล่านั้นที่ได้ต่อสู้ในระดับชั้นแห่งความรอด ได้ขับเคลื่อนให้เหล่าทูตสวรรค์สรรเสริญสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อประทับประคองบรรดาผู้ที่ตกในความบาปอยู่นั้น พวกเขาได้รับเอาบาตผลณกรรมจากการรุกรไล่อ่างโหดร้ายของศัตรู ในขณะที่ได้เห็นเพียงความมืดมิดและความจริงที่ดูเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นฝ่ายปราชัย เช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเผชิญที่กางเขน แต่กระนั้น พวกเขาก็ไม่ได้ล้มเลิก และไม่ล่าถอย”

อีกครั้งหนึ่งที่ผมรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้อยู่ในระดับชั้นแห่งความรอดนี้ และต่อสู้เคียงไหล่กับเหล่าวิญญาณผู้หาญกล้า และอีกครั้ง ที่นักอินทรีเข้าใจความคิดของผมและกล่าวชัดเจนว่า

“โดยการป็นขึ้นสู่ยอดเขา ท่านก็ได้สำแดงความเชื่อและสติปัญญาซึ่งทำให้เกิดสิทธิอำนาจขึ้นด้วย ความเชื่อของท่านได้ช่วยให้จิตวิญญาณมากมายเป็นอิสระและมาถึงภูเขาเพื่อรับความรอด ท่านเองก็ได้รับบาดเจ็บ บ้าง แต่สิทธิอำนาจที่ท่านได้รับจากแผ่นดินของพระเจ้านั้นมาจากการกระทำของความเชื่อมากกว่าจากการทนทุกข์ เพราะว่าท่านได้สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อย บัดนี้ท่านจะได้รับเกียรติยิ่งใหญ่ที่จะกลับไปรับการทนทุกข์เพื่อจะได้ครอบครองมากยิ่งขึ้น แต่จงจำไว้ให้ดีว่า เราต่างร่วมงานกันเพื่อความประสงค์เดียวไม่ว่าเราจะเป็นผู้เสริมสร้างหรือผู้ทนทุกข์ จะมีดวงวิญญาณจำนวนมากหลังไหลเข้าสู่ห้องเหล่านี้และนำความเปรมปรีดียิ่งมาสู่สวรรค์เมื่อท่านป็นภูเขาได้สูงขึ้น ขณะนี้ท่านได้รับการทรงเรียกให้ไต่เต้าขึ้นสู่สูง และที่จะเป็นผู้เสริมสร้าง แต่ภายหลังจะทรงประทานเกียรติแก่ท่านให้ได้ทนทุกข์ หากท่านยืนหยัดอย่างสัตย์ซื่อในการเหล่านี้”

ผมหันมองดูประตูปะตูที่มีดและดูเหมือนบอกลางร้ายบานนั้น ที่เหนือประตูมีคำเขียนไว้ว่า “บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” ความอ่อนใจและสันติสุขท่วมท้นวิญญาณผมเมื่อมองดูมรดกอันยิ่งใหญ่แห่งความรอดอย่างไร ความกลัวและความรู้สึกไม่ปลอดภัยก็ขย้าผมไว้แน่นเมื่อมองดูประตูบานนั้นอย่างนั้น ดูเหมือนทุกส่วนในผมต้องการจะอยู่ในห้องนี้ ไม่มีส่วนใดเลยที่

อยากผ่านประตูนั้นเข้าไป และนกอินทรีได้ให้คำตอบกับความคิดของผมอีก

“ก่อนที่จะผ่านประตูเข้าสู่ความจริงอันยิ่งใหญ่ใดๆ ท่านก็必将มีความรู้สึกอย่างเดียวกัน แม้เมื่อเข้าสู่ห้องซึ่งเปี่ยมล้นด้วยทรัพย์สินสมบัติแห่งความรุดท่านก็รู้สึกอย่างนั้น ความกลัวนี้เป็นผลจากความบาป มันเป็นผลของต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว สำนึกที่เกิดจากต้นไม้ นั้นทำให้เราต่างก็รู้สึกไม่ปลอดภัยและยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และทำให้ความเข้าใจอันจริงแท้จากพระเจ้ากลายเป็นเรื่องที่น่ากลัวไปด้วย ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว สัจจะทั้งมวลของพระองค์ล้วนนำไปสู่สันติสุขและความปลอดภัยที่ยิ่งใหญ่กว่า และแม้แต่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ก็เป็นสิ่งที่พึงปรารถนา เพราะทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ไว้ดำหนิ”

ถึงตอนนี้ ผมเริ่มเข้าใจแล้วว่า สิ่งที่คุณเหมือนถูกต้องมักจะเป็นหนทางที่เกิดผลน้อยและมักเป็นทางที่นำไปสู่ความล้มเหลว ในตลอดการเดินทางของผม เส้นทางซึ่งเสี่ยงภัยที่สุดจะเป็นเส้นทางที่ผมได้รับรางวัลสูงค่าที่สุด และได้ปักหลักแน่นหนาขึ้นในแต่ละครั้งด้วย การตัดสินใจเลือกที่จะไต่สูงขึ้นในแต่ละครั้งเป็นเรื่องที่ยากขึ้นและยากขึ้น ผมเริ่มจะมีความรู้สึกร่วมกับคนเหล่านั้นบ้างแล้วว่า จะหยุดอยู่แค่บางระดับชั้นโดยไม่บากบั่นต่อไป แม้จะเข้าใจชัดขึ้นกว่าที่ผ่านมาว่านี่เป็นสิ่งที่ผิด ความปลอดภัยที่แท้จริงและมีอยู่เพียงหนึ่งเดียวนั้นคือการบากบั่นมุ่งไปอย่างไม่หยุดยั้งสู่สภาวะที่ต้องมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น คือต้องพึ่งพาในองค์พระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้น

“ถูกต้อง การดำเนินในสถานะฝ่ายวิญญาณที่สูงขึ้นนั้นก็ต้องการความเชื่อมากยิ่งขึ้น” นกอินทรีกล่าวเสริม “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานแผนที่เดินทางสู่แผ่นดินของพระองค์ เมื่อทรงตรัสว่า ‘เพราะว่าผู้ใดใครจะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด’ เพียงคำพูดนี้ก็สมารถนำท่านตลอดเส้นทางเพื่อบรรลุสุดยอดแห่งภุมา นำท่านสู่ชัยชนะแห่งมหาสงครามนั้น และช่วยท่านให้ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ได้”

ได้เวลาแล้วที่จะต้องไป ผมตั้งใจว่าจะจดจำสง่าราศีในห้องโถงซึ่งบรรจุมรดกแห่งความรอดไว้เสมอไป และผมก็รู้ด้วยว่าจะต้องก้าวสูงขึ้น ผมต้องมุ่งหน้าต่อไป ด้วยความกล้าทั้งหมดที่พอจะรวบรวมได้ ผมเปิดประตูซึ่งนำสู่บัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์และก้าวเท้าเข้าไป หมู่ทูตสวรรค์ซึ่งได้ทรงมอบหมายให้ดูแลผมเข้าประจำตำแหน่งล้อมรอบบานประตูนั้น แต่ไม่ได้ตามเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้น? พวกท่านไม่เข้ามาหรือ?” ผมเรียกร้อง

“ที่ซึ่งท่านกำลังจะไปนั้น ท่านต้องไปเพียงลำพัง เราจะคอยท่านที่อีกฝั่งหนึ่ง”

โดยปราศจากการตอบสนองใดๆ ผมหันหลังและเริ่มเดินหน้าไปก่อนที่จะทันเปลี่ยนใจ ผมรู้ว่าเป็นการถูกต้องแล้วที่จะไม่วางความปลอดภัยไว้ที่เหล่าทูตสวรรค์ ขณะที่กำลังเดินเข้าสู่ความมืดนั้น ผมได้ยินคำพูดสุดท้ายจากนกอินทรีว่า “หลังจากนี้ไป ท่านจะไม่ต้องวางใจในมนุษย์อีก หรือแม้แต่ตัวท่านเอง แต่ท่านจะวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงผู้เดียว”

ผมอยู่ในความมืดซึ่งน่ากลัวที่สุดในชีวิต แต่อย่างก้าวคือการต่อสู้ อย่างน่าสยดสยองกับความกลัว ไม่ช้า ผมก็เริ่มนึกว่ากำลังเดินอยู่ในนรก และในที่สุด ผมตัดสินใจหันหลังกลับ แต่เมื่อทำอย่างนั้น ผมมองไม่เห็นอะไรเลย บานประตูถูกปิดแล้ว และแม้แต่มันตั้งอยู่ที่ไหนผมก็ไม่อาจเห็นได้ ผมรู้สึกว่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ทุกสิ่งที่นกอินทรีและทูตสวรรค์พูดกับผมนั้นล้วนแต่เป็นกลลวงที่ล่อให้ผมติดบ่วงในนรกขุมนี้ ผมถูกหลอก!

ผมร้องต่อพระเจ้าขอพระองค์ทรงยกโทษและช่วยกู้ผม และในทันใดนั้นเอง ผมก็เห็นพระองค์อยู่ที่ทางเขน อย่างเดียวกับที่ผมเห็นเมื่อวางมือบนศิลาสีแดงในห้องโถงที่เพิ่งจากมานั้น และอีกครั้งหนึ่ง ที่ผมได้เห็นความมืดสลดแห่งวิญญาณของพระองค์ เมื่อทรงยืนอย่างเดี่ยวดายแบกรับความบาปของมนุษย์ทั้งโลก ที่ห้องโถงนั้น ภาพดังกล่าวเป็นความมืดมนอันน่าสยดสยอง แต่ขณะนี้ กลับเป็นแสงสว่าง ผมตั้งมั่นว่าจะมุ่งหน้าต่อไปโดย

ตรึงความคิดจิตใจไว้ที่พระองค์ แล้วในทุกย่างก้าวของผมสันติสุขก็เบ่งบานขึ้นในหัวใจ และเส้นทางนี้ก็ง่ายขึ้นในฉับพลัน

ผมเริ่มลิ้มเลือนความมืดรอบด้านหรือแม้แต่ความหนาวเหน็บ มีแสงสลัวอยู่ข้างหน้า ซึ่งต่อมากลายเป็นสว่างที่แวววาวด้วยสง่าราศี ช่างเป็นความมหัศจรรย์จนผมคิดว่าได้เข้าสู่สรวงสวรรค์อย่างแน่แท้ พระสิรินั้นสุกใสงิ่งขึ้นในแต่ละก้าว น่าแปลกใจว่าสิ่งอัศจรรย์เช่นนี้กลับมีประตูทางเข้าที่มีดสนิทและน่าขนลุกเช่นนั้น ...เวลานี้ ทุกก้าวของผมคือความเบิกบานใจ

ทันใดนั้น ทางเดินก็เปิดสู่ห้องโถงซึ่งกว้างใหญ่ลิบลับ จนยากที่จะเชื่อว่าอาณาบริเวณของโลกจะสามารถบรรจุห้องนี้ไว้ได้ ความงามเลิศนั้นไม่อาจจะนึกเทียบเคียงด้วยสถาปัตยกรรมใดของมนุษย์ เป็นความตื่นตาตื่นใจอย่างล้นหลามเกินกว่าที่ใดๆซึ่งผมเคยพบเห็น ทั้งสวนแห่งพระเจ้า และห้องซึ่งบรรจุทรัพย์สมบัติแห่งความรอด ในเวลานี้ผมท่วมท้นไปด้วยความปีติยินดีและความงดงาม อย่างเดียวกับที่ถูกกลืนกินด้วยความมืดและความสะพรึงกลัวก่อนหน้านี้ ผมจึงเริ่มเข้าใจว่า ทุกครั้งที่บาดเจ็บสาหัสหรือในช่วงที่วิญญูณภายในมืดสนิทนั้น สิ่งที่จะตามมาเสมอคือ การสำแดงแห่งศักดิ์สิริและสันติสุขที่ใหญ่ยิ่งกว่า

สุดปลายสายตาข้างหน้าเป็นต้นกำเนิดแห่งพระสิริสำหรับทุกสิ่งที่ฉายสง่าราศีอยู่ในห้องนี้ คือ..องค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ผมจะเคยได้เห็นพระองค์มาหลายครั้งก่อนหน้านี้ แต่คราวนี้ ผมรู้สึกกลัวบ้างขณะที่เดินเข้าสู่พระองค์อย่างไรก็ตาม นี่เป็นความกลัวอันบริสุทธิ์ซึ่งทวีสันติสุขและความยินดีมากขึ้น ผมรู้ว่าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์นั้นเป็นที่มาของความอบอุ่นปลอดภัยยิ่งกว่าที่ผมเคยได้รู้จัก แต่ในขณะเดียวกัน ก็เป็นที่มาของความยำเกรงซึ่งบริสุทธิ์ยิ่งกว่าและรุนแรงยิ่งกว่า

ผมไม่ได้สังเกตว่าทางสู่บัลลังก์นั้นยาวไกลเท่าใด เพียงแค่ได้เดินไปเช่นนี้ก็เป็นเรื่องสุขใจอย่างที่สุด ผมไม่สนใจเลยหากจะต้องใช้เวลาสักหลายพันปีตามมาตรวัดของมนุษย์ ผมใช้เวลาเดินนานทีเดียว ในความรู้สึกหนึ่ง

ผมคิดว่าราวหลายวัน แต่ในอีกความรู้สึก ผมคิดว่าเป็นปีๆ อย่างไม่เสียมาตรฐานของมนุษย์ก็ไม่อาจใช้ในสถานที่นี้ได้อยู่แล้ว

ผมมัวจะต้องอยู่กับสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนเวลาผ่านไป นานกว่าผมจะสังเกตเห็นว่า มีผู้คนมากมายยืนเรียงรายตามลำดับชั้นทางซ้ายมือของผม (ทางขวาก็เช่นกัน แต่ระยะทางที่ไกลมากทำให้ผมมองไม่เห็นกระทั่งไปถึงพระที่นั่งแล้ว) ผมต้องหยุดเมื่อมองดูเขา เพราะพวกเขาช่างน่ามอง ละลานตาไปหมด สูงส่งยิ่งกว่ามนุษย์ใด ด้วยสีหน้าที่ชวนหลงใหล เต็มด้วยความสุขสงบและดีงาม แต่ละท่านนั้นล้วนแต่งงดงามเกินการเปรียบเทียบของโลก และเมื่อผมหันเข้าหากลุ่มคนส่วนหนึ่งที่อยู่ใกล้ พวกเขาน้อมลงแสดงการทักทายราวกับรู้จักผมมาก่อน

“ท่านรู้จักผมได้อย่างไร?” ผมถาม และรู้สึกประหลาดใจกับความกล้าหาญของตัวเอง

“ท่านคือหนึ่งในผู้ชอบธรรมซึ่งต่อสู้ในสงครามครั้งสุดท้าย” ชายที่อยู่ใกล้ตอบผม “ทุกคนในที่นี้รู้จักท่าน เช่นเดียวกับที่รู้จักคนอื่นๆ ซึ่งกำลังต่อสู้บนโลกในขณะนี้ เราทั้งหลายคือผู้ชอบธรรมซึ่งได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าในยุคสมัยก่อนหน้าท่าน เราคือเหล่าพยานที่พรั่งพร้อมอยู่รอบข้างซึ่งทรงประทานอนุญาตให้ได้เห็นสงครามสุดท้ายนี้ เราารู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับท่าน และเห็นทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำ”

ในความประหลาดใจของผม ผมจำชายคนหนึ่งได้ เขาเป็นผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อซึ่งผมเคยรู้จักบนโลกแต่ผมไม่คิดว่าเขาจะได้บรรลุสิ่งใดที่สลักสำคัญนักดูภายนอกแล้วเขาเป็นคนที่ไม่น่าสนใจเลยสักนิดจนทำให้เขาเป็นคนขี้อาย ลักษณะหน้าตาของเขายังคงเหมือนเดิมที่นี่ แต่กลับดูดี ชวนมองมากกว่าใครๆ ที่ผมรู้จักบนโลก เขาก้าวเข้ามาหาผมด้วยท่วงท่าที่เต็มด้วยความมั่นคงและภาคภูมิใจ ซึ่งไม่เคยปรากฏในเขาขณะอยู่บนโลก หรือแม้แต่ในมนุษย์คนอื่นๆ

“แผ่นดินสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่อุดมเกินกว่าที่เราจะนึกฝันได้ขณะอยู่บนโลก” เขาเริ่มพูดขึ้น “ห้องนี้เป็นเพียงธรณีประตูลู่โลกแห่งสง่าราศีซึ่งเกินกว่ากำลัง

มนุษย์จะหยั่งรู้ได้ และเช่นกัน ความตายครั้งที่สองก็เป็นสิ่งที่โหดร้ายเกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้เช่นกัน ทั้งสวรรค์และนรกต่างก็ไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิด เพียงแต่ข้าพเจ้าจะได้รู้จักสวรรค์ในขณะที่อยู่บนโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ดำเนินชีวิตอย่างที่เคยเป็นนั้น ท่านเองได้รับพระพรอย่างใหญ่หลวงให้ได้มาอยู่ที่แห่งนี้ก่อนที่จะตายจากโลก” เขากล่าวขณะที่มองดูเสื้อคลุมของผม

ผมก็มองดูตัวเอง ผมยังคงสวมเสื้อคลุมแห่งความถ่อมใจที่เก่าคร่ำครึบุยุทรภณอยู่ รู้สึกตัวว่าช่างสกปรกมอซอและหยาบช้าที่สุดเมื่อยืนอยู่ต่อหน้าผู้ทรงสง่าราศีเหล่านี้ ผมเริ่มคิดว่า ผมคงตกที่นั่งลำบากแน่ๆ หากจะเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสภาพเช่นนี้ และเช่นเดียวกับนักอินทรีสหายผู้คุ้นเคยของผมเข้าใจความคิดทั้งหมด และตอบผม

“ผู้มาอยู่ที่แห่งนี้โดยสวมใส่เสื้อคลุมก็ไม่มีสิ่งใดต้องกลัว เสื้อคลุมนี้คือเกียรติศักดิ์ที่สูงที่สุด เป็นเหตุให้ทุกคนต่างน้อมคำนับท่าน เมื่อท่านเดินผ่าน”

“ผมไม่ได้สังเกตว่ามีใครโค้งคำนับผม” ผมตอบอย่างอึกอัก “ที่จริงแล้ว ผมไม่รู้เลยว่ามีคนอื่นที่นี้ด้วย กระทั่งเวลานี้”

“ไม่ใช่เรื่องที่ผิดหรอก” เขากล่าวต่อไป “ณ ที่นี้ พวกเราแสดงการให้เกียรติกันตามสมควรแก่ฐานะ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ก็เป็นผู้ปรนนิบัติพวกเราในที่นี้ แต่..เรานมัสการพระเจ้าของเราและพระคริสต์พระบุตรของพระองค์เท่านั้น มีความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ระหว่างการให้เกียรติกันด้วยความรักกับการนมัสการ หากเราได้เข้าใจสิ่งนี้ขณะที่อยู่บนโลกแล้ว เราก็คงปฏิบัติต่อผู้อื่นต่างออกไป ณ ที่นี้ ภายใต้พระสิริของพระองค์ เราทั้งหลายได้หยั่งรู้และเข้าใจกันและกันอย่างสมบูรณ์ เหตุฉะนั้นเราจึงปฏิบัติต่อกันอย่างเหมาะสมด้วย”

ผมยังคงกระดาใจและต้องพยายามรั้งตัวเองไว้ไม่ให้น้อมคำนับคนเหล่านี้ ขณะเดียวกัน ก็อยากจะซ่อนตัวให้พ้นเพราะผมรู้สึกต่ำต้อยเหลือเกิน ผมเริ่มทุกข์ใจกับความจริงที่ว่า ความคิดของผมก็ยังคงโหดเหี้ยมอย่างเดียวกับที่เป็นบนโลก และทุกคนที่นี้รู้ความคิดนั้น! ผมยืนอยู่ต่อหน้าผู้คนที่

บริสุทธิและน่าเกรงขามเหล่านี้ทั้งที่ตัวเองเปราะเปื้อนและโง่เขลา แล้วสหายผู้คุ้นเคยก็ได้ตอบสนองความคิดของผมอีกครั้งหนึ่ง

“เวลานี้ เราทั้งหลายได้สวมสภาพใหม่ซึ่งไม่มีวันเน่าเปื่อยหรือเสื่อมสลาย แต่ท่านไม่ใช่เช่นนั้น จิตใจของเราไม่ได้อยู่ใต้การฉุดรั้งของความบาปอีก เหตุฉะนั้น เราจึงสามารถหยั่งรู้ได้มากกว่าสติปัญญาซึ่งฉลาดที่สุดของมนุษย์ทั้งหลายเท่า และเราจะใช้เวลาในวัฏจักรกาลนี้เพื่อเติบโตขึ้นในความสามารถที่จะเข้าใจ นี่เอง เป็นเหตุให้เรารู้จักพระบิดาและเข้าใจสิ่งที่ทรงสร้างในโลกมนุษย์นั้น ท่านไม่สามารถจะเข้าใจแม้ความรู้ของผู้เล็กน้อยที่สุดของที่นี่ และเราทั้งหลายคือผู้นั้น”

“พวกท่านจะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดได้อย่างไร?” ผมถามอย่างไม่เชื่อ

“มีการแบ่งลำดับชั้นในที่นี้ บำเหน็จจากการดำเนินชีวิตบนโลกคือยศศักดิ์นิรันดร์ซึ่งจะติดตามเราไปตลอดกาล ผุ้ชนกลุ่มนี้คือผู้คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเรียกเขาว่า ‘หญิงพรหมจารีที่โง่เขลา’ เรารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจในทางเขนแห่งความรอดของพระองค์ แต่เราไม่ได้อยู่เพื่อพระองค์อย่างแท้จริง เรายังคงมีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง เราไม่ได้เผื่อระวังให้ตะเกียงของเราเต็มด้วยน้ำมันแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา แม้เราได้รับชีวิตนิรันดร์ แต่เราได้ใช้ชีวิตบนโลกอย่างสูญเปล่าไร้ค่า”

ผมรู้สึกประหลาดใจเอามากๆ แต่ก็รู้ว่าไม่มีใครโกหกในที่แห่งนี้ได้

“แต่หญิงพรหมจารีร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ในที่มีดภายนอก” ผมค้านขึ้น

“เราเป็นเช่นนั้น ความเจ็บปวดที่เราต้องแบกรับเมื่อได้เข้าใจว่าเราดำเนินชีวิตอย่างสูญเปล่าไร้ค่าบนโลกนั้น เป็นสิ่งที่รวดร้าวยิ่งกว่าความเจ็บปวดใดได้ห้แล้ว และผู้ซึ่งแบกรับมันเท่านั้นที่จะเข้าใจเงามืดของมัน ความมืดนี้จะแผ่แพร่ยิ่งขึ้นเมื่อต้องสำแดงตนเคียงข้างกับพระสิริแห่งพระองค์ผู้ซึ่งเราได้พลาดไปนั้น ท่านกำลังยืนอยู่ท่ามกลางลำดับยศซึ่งต่ำที่สุดในสวรรค์ ไม่มีความโง่เขลาใดจะยิ่งไปกว่าการได้รู้จักความรอดแล้ว แต่ยังคงดำเนิน

ชีวิตอยู่เพื่อตนเอง การมาที่นี้และเรียนรู้สภาพเช่นนี้คือความเจ็บปวดที่เหนือประสบการณ์ของวิญญาณมนุษย์ เราคือคนเหล่านั้นที่ต้องทุกข์ยากอยู่ในความมืดภายนอก เนื่องจากความโง่อย่างที่สุด”

ผมยังคงไม่อยากจะเชื่อ “แต่ท่านช่างเต็มไปด้วยสง่าราศี ความชื่นชมยินดี และสันติสุขยิ่งกว่าที่ผมจะคิดได้ ยิ่งกว่าคนบนสวรรค์ในจินตนาการของผม ผมไม่รู้สึกลงสารพวกท่านเลยแม้แต่หยดน้อย แต่ก็รู้ว่าท่านไม่อาจโกหกในที่แห่งนี้ ผมไม่เข้าใจเลย”

เขามองเข้ามาในดวงตาของผมและกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้ายังทรงรักเราด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าท่านจะเข้าใจ ต่อหน้าพระบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระองค์นั้น ข้าพเจ้าได้ลิ้มรสความมืดมิดในวิญญาณและความเสียใจอย่างที่สุด แม้ว่าที่นี้จะไม่มีกำหนดวันเวลา แต่ดูเหมือนช่วงเวลานั้นจะยาวนานตราบเท่าชั่วชีวิตบนโลกของข้าพเจ้า บาปและความโง่เขลาซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้สารภาพเคลื่อนผ่านเข้ามาต่อหน้าข้าพเจ้าและทุกคนที่นี้ ท่านจะไม่มีวันได้รู้จักความเจ็บปวดเช่นนี้จนกว่าท่านจะได้ประสบในขณะนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนอยู่ในกันบังแห่งขุมมรกตแม้จะกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระสิริของพระองค์ก็ตาม พระองค์ทรงจริงจังในเรื่องที่ข้าพเจ้าจะสำรวจชีวิตของข้าพเจ้าจนหมดเปลือก และเมื่อข้าพเจ้าได้แสดงความเสียใจและทูลขอพระเมตตาจากกางเขน พระองค์ทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดและขับไล่ความมืดจนหมดไป ข้าพเจ้าปราศจากความขมขื่นอย่างสิ้นเชิงเมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ แต่ข้าพเจ้ายังคงจำสิ่งเหล่านั้นได้ มีที่แห่งนี้เท่านั้นซึ่งท่านจะสามารถจดจำทุกสิ่งได้โดยไม่มี ความเจ็บปวด ช่วงเวลาสั้นๆในส่วนต่ำต้อยที่สุดแห่งสวรรค์ก็ยิ่งดีกว่าพันปีของชีวิตที่สูงส่งบนโลกมนุษย์ บัดนี้การคร่ำครวญและความโศกเศร้าของข้าพเจ้าได้ถูกเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดีนิรันดร์ แม้ข้าพเจ้าจะอยู่ในที่อันต่ำต้อยที่สุด”

ผมเริ่มคิดถึงทรัพย์สินสมบัติแห่งความรอดอีกครั้งหนึ่ง ผมรู้ว่าทุกสิ่งซึ่งชายผู้นี้ได้บอกเล่าสำแดงถึงทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น ทุกๆก้าวที่ผมปีนขึ้นสู่

ภูเขาส่งแสงให้เห็นว่า หนทางของพระองค์นั้นทั้งง่ายยิ่งกว่าและน่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าที่ผมจะเข้าใจได้

สหายผู้คุ้นเคยจึงผมเขม็งและพูดต่อไปว่า “ท่านไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะรับความเข้าใจเท่านั้น แต่เพื่อรับประสบการณ์และการเปลี่ยนแปลงด้วยลำดับต่อจากนี้ที่ท่านจะไปถึงนั้นยิ่งใหญ่กว่านี้หลายเท่าตัว และลำดับที่อยู่ถัดขึ้นไปก็จะยิ่งใหญ่มากกว่าลำดับก่อนหน้านี้อีก ไม่เพียงเพราะในแต่ละลำดับที่สูงขึ้นจะทำให้มีร่างกายฝ่ายวิญญาณที่ทรงสง่าราศียิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ลำดับที่สูงขึ้นหมายถึงการอยู่ใกล้พระบัลลังก์ซึ่งเป็นที่มาแห่งสง่าราศีทั้งปวงมากยิ่งขึ้นด้วย ในขณะที่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกรวมกับความผิดหวังนั้นอีกต่อไป แท้จริงแล้วข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้รับสิ่งใดเลย ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณเท่านั้น และสำนึกพระคุณสำหรับทุกสิ่งที่ได้รับ พระองค์ทรงสมควรอย่างยิ่งที่จะเป็นที่รัก แม้ข้าพเจ้าจะสามารถไปยังอาณาบริเวณอื่นในสรวงสวรรค์เพื่อทำสิ่งอื่นที่ล้ำเลิศได้ แต่ข้าพเจ้าก็รักที่จะอยู่ที่นี้เพื่อชื่นชมในพระสิริของพระองค์ แม้จะได้อยู่เพียงบริเวณรอบนอกก็ตาม”

เขากล่าวเสริมขึ้นด้วยสายตาที่ทอดไกลออกไปว่า “ขณะนี้ ทุกคนในสวรรค์ได้รวมกันอยู่ที่นี่ เพื่อจะได้ชมการทรงเปิดเผยสิ่งเร้นลับที่ซ่อนไว้นั้น และเหล่านักรบที่จะเข้าสู่สงครามสุดท้าย”

“ท่านสามารถมองเห็นพระองค์จากตรงนี้หรือ?” ผมถาม “ผมเห็นเพียงพระสิริของพระองค์จากที่ไกลเท่านั้น แต่ผมมองไม่เห็นพระองค์”

“ข้าพเจ้ามองเห็นได้ดีกว่าท่านหลายเท่า” เขาตอบ “ข้าพเจ้าเห็นพระองค์และทุกสิ่งที่ทรงกระทำ แม้จะอยู่ไกลถึงที่นี่ข้าพเจ้าก็ได้ยินพระองค์และยังสามารถเห็นสิ่งที่เป็นไปบนโลกด้วย พระองค์ได้พระราชทานอำนาจทั้งสินนั้นให้แก่เรา เราคือเหล่าพยานพร้อมที่อยู่รอบข้างซึ่งกำลังเฝ้าดูท่านอยู่” เขาตอบ

เขาโค้งคำนับและจากไปยังลำดับชั้นที่สาม ผมเริ่มเดินต่อไปพร้อมกับพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่เขาพูด เมื่อมองดูคนจำนวนมหาศาล

ซึ่งถูกเรียกว่าเป็นหญิงพรหมจารีผู้โง่เขลา ผู้ซึ่งพลาดพลั้งในฝ่ายวิญญาณ ขณะดำเนินชีวิตบนโลกนั้น ผมคิดว่าหากสักคนหนึ่งจะปรากฏกายในโลกขณะนี้ เขาก็จะได้รับการนมัสการราวกับพระที่เดียว แต่สำหรับที่แห่งนี้แล้ว พวกเขาคือผู้เล็กน้อยที่สุด!

ผมเริ่มคิดถึงเวลาที่ได้ผลาญไปอย่างเปล่าประโยชน์บ้าง และจมดิ่งลงในความคิติดนั้นจนผมหยุดเดิน ภาพเหตุการณ์หลายตอนในชีวิตผ่านเข้ามา และผมเริ่มทุกข์ทรมานกับความเสียใจต่อบาปที่ได้ทำนั้น โอ ผมก็เช่นกัน เป็นคนโง่เขลาที่น่าสมเพชที่สุด! แม้ผมอาจจะเก็บน้ำมันไว้ในตะเกียงมากกว่าผู้อื่น แต่ผมรู้แล้วว่า ช่างโง่เหลือเกินที่ผมกะเกณฑ์สิ่งที่ทรงประสงค์ให้ผมทำโดยเปรียบเทียบกับการทำงานของผู้อื่น ผมก็เป็นหนึ่งในหญิงพรหมจารีผู้โง่เขลาด้วย!

ผมคิดว่าตัวเองคงจะแหลกเหลวไปกับการค้นพบอันร้ายกาจนี้ และทันใดนั้นเอง ชายผู้หนึ่งซึ่งผมรู้จักและยกย่องในฐานะบารุชผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าก็ได้เข้ามาใกล้และปลอบผม การสัมผัสของเขาเรียกการฟื้นฟูในผมขึ้นใหม่ และเขาได้ต้อนรับผมอย่างอบอุ่น

เขาเป็นผู้ที่ผมปรารถนาจะฝากเนื้อฝากตัวเป็นศิษย์ แต่เราเข้ากันได้ไม่ดีนัก เช่นเดียวกับอีกหลายคนที่ผมพยายามเข้าใกล้เพื่อจะได้เรียนรู้ ผมได้สร้างความขุ่นเคืองให้เขาเป็นประจำจนเขาต้องขอให้ผมถอนตัวออกไป ความรู้สึกผิดนี้ฝังอยู่ในใจของผมหลายปี รู้สึกตัวว่าได้พลาดโอกาสทองนี้ เพราะนิสัยที่บกพร่องบางอย่าง แม้ผมจะเลิกคิดถึงเรื่องนี้ไปแล้ว แต่ลึกๆในใจตราบานั้นก็ยังคงอยู่ ขณะนี้เมื่อผมพบเขาอีก ภาพเก่าๆได้หวนกลับมา และผมรู้สึกร้อนรุ่มไปหมด ยิ่งเขาดูสูงส่งยิ่งเพียงนี้ก็ยิ่งทำให้ผมรู้สึกตัวว่าทุเรศทุรังและอายกับสภาพของตัวเอง ผมอยากหาที่ซ่อนแต่ก็เป็นไปไม่ได้ในที่แห่งนี้ และในความประหลาดใจของผม ความอบอุ่นที่เขาแสดงนั้นจริงใจจนผมรู้สึกสบายขึ้นได้ ดูเหมือนจะไม่มีเครื่องกีดขวางใดระหว่างเราเลย ที่จริง ผมรู้สึกว่าการรักที่เขาหยิบยื่นให้นั้นได้พาจิตสำนึกของผม

ล่องลอยไปด้วย

“ข้าพเจ้ารอคอยการพบปะวันนี้อย่างใจจดจ่อ” เขาพูดขึ้น

“ท่านคอยผมหรือ?” ผมถาม “ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?”

“ท่านเป็นหนึ่งในหลายคนที่ข้าพเจ้ารอคอย ข้าพเจ้าไม่เคยเข้าใจจนกระทั่งต่อหน้าการพิพากษา ท่านเป็นคนหนึ่งซึ่งทรงใช้ให้ข้าพเจ้าดูแลและแม้แต่ฝึกฝนเตรียมท่านด้วย แต่ข้าพเจ้าได้ปฏิเสธท่าน”

“ท่านครับ” ผมกล่าวแก่ขึ้น “การได้เป็นศิษย์ของท่านคือเกียรติอย่างสูงส่ง และผมรู้สึกขอบคุณสำหรับช่วงเวลาเหล่านั้น แต่ผมหยิ่งผยองมากและสมควรแล้วที่จะถูกปฏิเสธ ผมรู้ว่าความดีด้านและความเยอหยิ่งของผมทำให้ผมพลาดโอกาสที่จะมีพ่อฝ่ายวิญญาณไป มันไม่ใช่เป็นความผิดของท่านเลย แต่เป็นผม”

“จริงอยู่ที่ท่านเป็นคนหยิ่ง แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ข้าพเจ้าปฏิเสธท่าน ข้าพเจ้าชุ่นเคืองท่านก็เพราะความรู้สึกไม่มั่นคงในตัวของข้าพเจ้าเอง ซึ่งทำให้ต้องควบคุมทุกคนที่อยู่รอบข้าง ท่านไม่เคยยอมรับสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดโดยไม่มีคำถาม นั่นเองทำให้ข้าพเจ้าไม่พอใจและหาเรื่องจับผิดท่านเพื่อการปฏิเสธนั้นดูเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ข้าพเจ้าแอบคิดว่าหากควบคุมท่านไม่ได้คงมีสักวันหนึ่งที่ท่านจะทำให้ข้าพเจ้าและพันธกิจของข้าพเจ้าต้องเสื่อมเสีย ข้าพเจ้าให้คุณค่ากับพันธกิจยิ่งกว่ามนุษย์ซึ่งทรงมอบหมายให้ข้าพเจ้าเลี้ยงดู ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงกำจัดท่านและคนที่คล้ายคลึงกับท่านออกไป” เขาเล่า

“ตอนนั้น ผมต้องยอมรับ ผมนึกว่าท่านได้กลายเป็นพวก...” ผมหยุดเพียงเท่านี้ด้วยความละอายใจกับสิ่งที่กำลังจะพูด

“ถูกต้อง” เขาตอบ เต็มไปด้วยความสัตย์จริงอย่างที่หาไม่ได้บนโลก “ข้าพเจ้าได้รับพระคุณให้เป็นพ่อฝ่ายวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าก็เป็นพ่อที่แย่มาก เด็กทุกคนในโลกล้วนแต่ดีดั่ง ชอบเอาแต่ใจตัว และคิดว่าโลกนี้หมุนรอบเขานั้นเป็นเหตุให้เขาจำเป็นต้องมีพ่อแม่ที่จะให้การเลี้ยงดูอบรม จะมีช่วงเวลาที่พวกเขาสร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัว แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังเป็นส่วน

หนึ่งของครอบครัว ข้าพเจ้าได้ทำผิดพลาดต่อลูกๆของพระองค์ที่ได้ทรงไว้ใจให้เลี้ยงดูเพื่อเขาจะเติบโตขึ้นอย่างปลอดภัย หลายคนที่อยู่กับข้าพเจ้าต้องเจ็บช้ำกับบาดแผลและความล้มเหลวที่โหดร้ายอย่างไม่จำเป็น ซึ่งจะไม่เกิดขึ้นหากข้าพเจ้าช่วยเหลือ และหลายคนต้องตกเป็นเชลยของศัตรูในขณะนี้ ข้าพเจ้าก่อตั้งองค์กรที่ยิ่งใหญ่และมีอิทธิพลต่อคริสตจักรมากทีเดียว แต่ของประทานสูงสุดซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้วางใจมอบให้ข้าพเจ้าคือผู้ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องเลี้ยงดูพุ่มพัก ซึ่งส่วนใหญ่ก็ได้ถูกข้าพเจ้าปฏิเสธ หากข้าพเจ้าไม่ได้ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางหรือลุ่มหลงในชื่อเสียงเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นราชาที่นี้ ข้าพเจ้าได้รับการทรงเรียกให้นั่งบนบัลลังก์ลำดับสูงสุดและให้ได้รับบำเหน็จแห่งสวรรค์จากสิ่งซึ่งท่านทำและบรรลุผล แต่ข้าพเจ้ากลับให้ความสนใจกับเรื่องสำคัญของนิรันดร์กาลเพียงเล็กน้อย”

“แต่ผลงานของท่านยอดเยี่ยมมาก” ผมค้าน

“สิ่งซึ่งดูดีบนโลกจะแลดูต่างออกไปอย่างมากในที่นี้ สิ่งซึ่งจะทำให้ท่านเป็นราชาบนแผ่นดินโลก มักเป็นหินสะดุดที่ทำให้ท่านพลาดจากการเป็นราชาที่นี้ ส่วนสิ่งที่ทำให้ท่านเป็นราชาที่นี้ก็เป็นสิ่งซึ่งต่ำต้อยในสายตาของโลก ข้าพเจ้าล้มเหลวในการทดสอบที่ยิ่งใหญ่และพลาดโอกาสที่ดีเยี่ยมหลายครั้ง ซึ่งหนึ่งในนั้นคือท่าน อกัย์ให้ข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

“แน่นอน” ผมตอบด้วยความละอาย “แต่ ผมก็ต้องรับการอภัยจากท่านเช่นกัน ผมยังคงคิดว่าเป็นความต้อตึงไม่ได้เรื่องของผมที่ทำให้สิ่งนี้เป็นงานยากสำหรับท่าน ความจริงแล้ว ผมเองก็ไม่ยอมให้คนบางคนเข้าใกล้ผมด้วยเหตุผลเดียวกับที่ท่านไม่ยอมให้ผมอยู่ด้วย”

“ก็จริงอยู่ที่ท่านไม่ได้เพียบพร้อมและข้าพเจ้าก็วินิจฉัยปัญหาบางอย่างของท่านได้อย่างปรุโปร่ง แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุเพื่อจะใช้ปฏิเสธผู้หนึ่งผู้ใดได้” เขาตอบ “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงปฏิเสธโลกนี้เมื่อได้ทอดพระเนตรเห็นความผิดของโลก พระองค์ไม่ทรงปฏิเสธข้าพเจ้าเมื่อทรงเห็นความบาปภายในข้าพเจ้า แต่ทรงประทานชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย ผู้ที่เป็น

ใหญ่กว่าจะต้องให้ชีวิตแก่ผู้เล็กน้อยกว่าเสมอ ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ใหญ่มากกว่าและมีสิทธิอำนาจมากกว่าท่าน แต่ข้าพเจ้ากลับเป็นเหมือนกับแพะในอุปมาของพระองค์ ข้าพเจ้าปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการปฏิเสธท่านและคนอื่นๆที่พระองค์ทรงส่งมา”

ขณะที่พูดนั้น คำพูดของเขาเสียดแทงถึงภายในผม เช่นเดียวกัน ผมก็ได้ทำผิดอย่างเดียวกับเขา ภาพของคนหนุ่มสาวจำนวนมากที่ผมได้สลัดทิ้งเนื่องจากเห็นว่าไม่มีความสำคัญพอต่อชีวิตผมเริ่มผ่านเข้ามาในความคิดผมปรารถนาอย่างรุนแรงที่จะกลับไปและรวบรวมพวกเขาเอาไว้! ความเสียใจในคราวนี้นั้นปวดร้าวยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่ผมผลาญเวลาอย่างไร้ค่าเสียอีก โอ ผมได้ผลาญชีวิตคนไปอย่างไร้ค่า! ในขณะนี้ หลายคนกำลังตกเป็นเชลยของข้าศึก บาดเจ็บและหมดอิสรภาพในสงครามที่ภูเขา ที่จริงแล้ว ทั้งหมดของสงครามนี้ก็เพื่อมนุษย์ แต่มนุษย์ก็ยังถูกนับว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด เราได้ต่อสู้เพื่อความจริงมากยิ่งขึ้นกว่าเพื่อมนุษย์ซึ่งเป็นผู้รับมอบความจริง เราได้ต่อสู้เพื่อพันธกิจในขณะที่วิ่งพล่านข้ามห้วยมนุษย์ในพันธกิจไปอย่างไม่มีใส่ใจ

“มีคนมากมายคิดว่าผมเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ! ในบรรดาธรรมิกชนนั้น ผมเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดจริงๆ”

“ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่าน” ชายอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้น ผมจำได้ว่าเขาเป็นผู้หนึ่งซึ่งผมนับถือในฐานะผู้นำคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ตลอดทุกสมัย “อัครทูตเปาโลได้กล่าวไว้ในบันทึกชีวิตของท่านว่า ท่านเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาธรรมิกชน และต่อมาเพียงไม่นานก่อนที่จะสิ้นชีวิต เปาโลเรียกตัวเองว่า ‘เป็นตัวเอกในบรรดาคนบาป’ หากเปาโลไม่ได้เรียนรู้ในตลอดชีวิตบนโลก ท่านก็อยู่ในอันตรายที่จะตกเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ด้วย แต่เป็นเพราะท่านได้เรียนรู้ ขณะนี้ท่านจึงเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งใกล้ชิดองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่สุด และจะเป็นผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในลำดับชั้นสูงสุดตลอดนิรันดร์”

การที่ชายผู้นี้ถูกรวมอยู่ใน “หญิงพรหมจารีผู้โง่เขลา” เป็นเรื่องที่น่างุนงงอย่างยิ่งสำหรับผม “ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าท่านเป็นหนึ่งในผู้โง่เขลา

ซึ่งดำเนินชีวิตพลัดพลั้งบนโลกมนุษย์ เหตุใดท่านจึงอยู่ที่นี้?"

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เนื่องจากความผิดฉกรรจ์เรื่องหนึ่ง ซึ่งท่านก็ทำได้ หากอยู่ในฐานะของผู้ซึ่งทรงมอบหมายข้าพเจ้าประเสริฐแห่งความรอดอันทรงส่งาราคีให้ อัครทูตเปาโลมีความเข้าใจที่รุดหน้าจากการคิดว่าตนเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูต ไปสู่การเป็นตัวเอกในบรรดาคนบาป แต่ข้าพเจ้าได้รุดไปในทางตรงกันข้าม ข้าพเจ้าเริ่มต้นด้วยการตระหนักว่าตนเป็นคนบาปด้วยซึ่งได้พบพระคุณ และจบท้ายด้วยความเข้าใจว่าตนเป็นหนึ่งในอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะความเย่อหยิ่งของข้าพเจ้า ต่างจากสหายผู้หนึ่งของเราซึ่งทำผิดเพราะความรู้สึกไม่มั่นคง ความเย่อหยิ่งทำให้ข้าพเจ้าต่อสู้ทุกคนที่คิดเห็นแตกต่างจากข้าพเจ้า แต่สำหรับผู้ซึ่งติดตามข้าพเจ้านั้น เขาจะถูกกลบฝังการทรงเรียกในชีวิตหรือแม้แต่ลักษณะนิสัย และถูกบังคับบริดเค้นจนเป็นอย่างข้าพเจ้า ไม่มีสักคนรอบข้างข้าพเจ้าที่จะเป็นตัวของเขาเองได้ ไม่มีใครกล้าสงสัยข้าพเจ้าเพราะเขาจะถูกบดขยี้เป็นผุยผง ข้าพเจ้าคิดว่าการบีบคนอื่นให้เล็กลงคือการทำให้ตัวยิ่งใหญ่ขึ้น ตัวข้าพเจ้าเองคือพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับทุกคน เมื่อมองจากภายนอกนั้น พันธกิจของข้าพเจ้าเคลื่อนไปได้ราวกับเครื่องยนต์ที่ราบรื่น ทุกคนเป็นหนึ่งในเดียวในระเบียบอย่างพร้อมเพรียง แต่เป็นระเบียบอย่างค่ายักกัน ข้าพเจ้านำบุตรชายหญิงของพระเจ้ามาเปลี่ยนใหม่ให้เป็นมนุษย์กลตามลักษณะของข้าพเจ้า แทนที่จะเป็นพระฉายาของพระองค์ ในช่วงปลายนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าเสียด้วยซ้ำ แต่เป็นรูปเคารพที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นเพื่อตนเอง และไม่นานก่อนที่จะจากโลกไป ข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูตัวจริงของพระกิตติคุณโดยพฤตินัย แม้ว่าคำสอนและข้อเขียนของข้าพเจ้าจะสอดคล้องกับพระคัมภีร์อย่างไม่มีต่างพร้อยก็ตาม

เป็นเรื่องที่น่าพิศวงของบุคคลผู้นี้ ผมเริ่มสงสัยว่า การพบปะในแต่ละครั้งนั้นจะมีเรื่องให้ตกใจที่รุนแรงมากขึ้นทุกทีหรือไม่

"ถ้าเป็นความจริง ในเมื่อท่านกลายเป็นศัตรูกับพระกิตติคุณ เหตุใด

ท่านจึงยังคงได้อยู่ในที่แห่งนี้?” ผมถามขึ้น

“โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าได้วางใจในทางเขนสำหรับความรอดของตัวเอง แม้จะกีดกันผู้คนไม่ให้ไปถึงพระองค์ด้วยการชักนำพวกเขา มาถึงข้าพเจ้าแทนที่จะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตาม พระผู้ช่วยให้รอดของเรายังคงสัตย์ซื่อเที่ยงธรรมแม้ว่าเราจะอสัตย์ต่อพระองค์ และเป็นพระคุณที่ทรงนำข้าพเจ้ามาจากโลกเร็วยิ่งขึ้น เพื่อคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ข้าพเจ้าจะมาถึงพระองค์และได้รู้จักพระองค์”

ผมงงกันไปหมดเมื่อคิดว่าเป็นเรื่องจริงของชายผู้นี้ ประวัติศาสตร์ได้ให้ภาพของเขาแตกต่างไปราวหน้ามือกับหลังมือทีเดียว เขาอ่านความคิดในใจของผมได้ และพูดต่อไปว่า

“พระเจ้าทรงมีบันทึกประวัติศาสตร์ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับของโลกท่านเองก็ได้เห็นเสี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์นั้นแล้ว แต่ยังไม่รู้ว่าความแตกต่างนั้นเป็นอย่างไร ประวัติศาสตร์อย่างโลกจะสูญสิ้นไป แต่สิ่งซึ่งบันทึกอยู่ที่นี่จะคงอยู่ตราบนิรันดร์ หากท่านสามารถเปรมปรีดิ์กับสิ่งที่ฟ้าสวรรค์ได้บันทึกเกี่ยวกับชีวิตของท่านแล้ว นั่นแหละคือความสุขแท้ มนุษย์มองผ่านกระจกอันมืดสลัว ประวัติศาสตร์ของมนุษย์จึงคลุมเครืออยู่เสมอ และบางครั้งก็ผิดพลาดอย่างสิ้นเชิง”

“แล้วเหตุใดจึงมีผู้นำมากมายยกย่องชื่นชมท่าน?” ผมถาม ยังคงรู้สึกยากที่จะซึมซับเอาสิ่งที่ได้ยินไว้

“มีคริสเตียนน้อยมากที่มีของประทานในการสังเกตวิญญาณ และหากปราศจากของประทานนี้ ก็เป็นไปได้ที่จะวินิจฉัยความจริงไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบัน และถึงแม้จะมีของประทานก็ยังเป็นสิ่งที่ยาก จนกว่าท่านจะได้มายังที่แห่งนี้ และรับการพิพากษาอย่างหมดจดเสียก่อน เพราะหาไม่แล้วท่านจะพิพากษาผู้อื่นด้วยอคติอันบิดเบี้ยวไม่ว่าจะในทางบวกหรือลบ นั่นเป็นเหตุให้เราได้รับคำเตือนไม่ให้พิพากษาผู้อื่นก่อนจะถึงเวลาอันควร เมื่อยังไม่ได้มาถึงที่นั่น เราไม่อาจจะหยั่งรู้จิตใจของผู้ใดได้ไม่ว่าจะเป็นการ

ดีหรือชั่ว เพราะแม้แต่การกระทำที่เลวร้ายที่สุดของมนุษย์ก็ยังมีแรงจูงใจที่ดีได้ หรือแรงจูงใจชั่วร้ายในการกระทำที่ดี ณ ที่นี้เท่านั้น ที่มนุษย์จะได้รับการพิพากษาทั้งการกระทำและแรงจูงใจของเขา”

“เมื่อกลับไปยังโลก ผมจะวินิจฉัยประวัติศาสตร์ได้อย่างถูกต้องหรือไม่ เพราะผมได้มายังที่แห่งนี้แล้ว?”

“ท่านมาอยู่ที่นี่เนื่องจากท่านได้อธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะพิพากษาท่านอย่างเข้มงวดและแก้ไขท่านอย่างเด็ดขาด เพื่อท่านจะปรนนิบัติพระองค์ได้อย่างไรดำหนิ ซึ่งเป็นคำร้องขอที่หลักแหลมยิ่ง เพราะผู้มีสติปัญญาพิพากษาดตนเอง หาไม่แล้วเขาจะถูกพิพากษา แต่ผู้มีสติปัญญายิ่งกว่าจะแสวงหาการพิพากษาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยเขาตระหนักว่าไม่อาจจะพิพากษาดตนเองได้ดีพอ เมื่อได้มายังที่นี้แล้ว ท่านจะกลับไปด้วยสติปัญญาและจิตวินิจฉัยที่ดีเยี่ยมกว่าเดิมอย่างมาก แต่เมื่ออยู่บนโลกนั้น ท่านก็ยังจะมองทุกสิ่งผ่านกระจกที่ขมุกขมัวเสมอ อย่างน้อยๆก็ในระดับหนึ่ง ประสบการณ์ที่นี้จะทำให้ท่านรู้จักมนุษย์ได้ดีขึ้น แต่การรู้จักมนุษย์อย่างถ่องแท้นั้นจะเป็นได้ก็เมื่อท่านอยู่ที่นี้อย่างถาวรเท่านั้น เมื่อจากที่นี้ไปท่านจะยิ่งเข้าใจลึกซึ้งว่าท่านรู้จักมนุษย์น้อยเพียงใดแทนที่จะคิดว่าท่านรู้จักเขาดีเพียงใด นี่เป็นความจริงซึ่งเกี่ยวเนื่องกับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้พูดกับท่าน เพราะข้าพเจ้าได้มีส่วนในการสร้างท่าน ด้วยงานเขียนของข้าพเจ้า และการได้รู้ความจริงเกี่ยวกับข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์ต่อท่าน” นักปฏิรูปศาสนาผู้โด่งดังกล่าวสรุป

ขณะนั้นเอง หญิงผู้หนึ่งซึ่งผมไม่รู้จักได้ก้าวเข้ามาหา ความสวยงามอ่อนหวานของเธอแทบจะกระชากลมหายใจของผม แต่ไม่ใช่ในความรู้สึกของโลกียวิสัย

“ข้าพเจ้าเป็นภรรยาของเขาเมื่ออยู่บนโลกมนุษย์” เธอกล่าวเริ่มขึ้น “เรื่องส่วนใหญ่ของเขาซึ่งท่านได้ทราบมาจากข้าพเจ้า ฉะนั้น สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังจะพูดถึงไม่เพียงเกี่ยวกับตัวเขา แต่เป็นเรื่องของเราทั้งสอง ท่านอาจ

จะปฏิรูปคริสตจักรโดยไม่ปฏิรูปวิญญาณของตนเองก็เป็นได้ หรืออาจบงการประวัติศาสตร์แต่ไม่ได้ทำตามน้ำพระทัยพระบิดาหรือถวายเกียรติแด่พระบุตร หากท่านอุทิศตัวให้กับการสร้างประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติแล้ว ท่านก็อาจจะทำสำเร็จ แต่ผลงานที่เกิดขึ้นนั้นจะไม่จีรัง มันจะจางหายไปเหมือนหมอกควันในชั่วพริบตา”

“แต่ผลงานของสามีหรือของตัวท่าน มีผลกระทบในทางดีอย่างมหาศาลต่อชนรุ่นหลัง จนแทบจะนึกไม่ออกเลยว่า หากปราศจากพวกท่านแล้วโลกนี้จะมีตมิดเพียงใด” ผมคัดค้าน

“ถูก แต่ท่านสามารถได้สั่งสารพัดสิ่งทั้งโลกโดยสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง การรักษาวิญญาณจิตของท่านให้บริสุทธิ์เป็นทางเดียวที่ท่านจะมีผลกระทบต่อโลกเพื่อพระประสงค์ที่จริงแท้และนิรันดร์ของพระเจ้า สามีของข้าพเจ้าได้สูญเสียจิตวิญญาณของเขาให้กับข้าพเจ้า และเขาได้รับคืนมาเพียงแคในช่วงปลายของชีวิตเมื่อข้าพเจ้าถูกรับจากโลกไปก่อน สิ่งที่เขาทำนั้นส่วนใหญ่แล้วก็เพื่อข้าพเจ้าไม่ใช่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าบีบคั้นเขาและแม้แต่ให้ความรู้ที่เขาจะนำไปสอน ข้าพเจ้าใช้เขาเป็นสายพานให้กับอัครทูตของตัวเอง เนื่องจากในเวลานั้นผู้หญิงไม่อาจจะได้รับการยกย่องในฐานะผู้นำฝ่ายวิญญาณได้ ข้าพเจ้ายึดครองเขาเพื่อจะใช้ชีวิตผ่านตัวเขาและในไม่ช้า ข้าพเจ้าให้เขาทำทุกสิ่งก็เพื่อพิสูจน์ตัวเขาต่อข้าพเจ้า”

“ท่านคงจะรักเธอมาก” ผมพูดขณะที่มองหน้าเขา

“เปล่าเลย ข้าพเจ้าไม่ได้รักเธอเลย และเธอก็ไม่ได้รักข้าพเจ้าเช่นกัน หลังจากการแต่งงานเพียงไม่กี่ปี เราก็เริ่มจะไม่ชอบกันและกัน เพียงแต่เราจำเป็นที่จะต้องมีกันและกันเท่านั้น ดังนั้นเราจึงหาหนทางที่จะอยู่ร่วมกัน การแต่งงานของเราไม่ใช่ແກ່แห่งความรัก แต่เป็นໄຂ່ตรวนของการผูกมัด ยิ่งเราทั้งสองประสบความสำเร็จเท่าไร เราก็ยิ่งไม่มีความสุข และยิ่งต้องหลอกลวงคนเหล่านั้นที่ติดตามเราหนักขึ้นเท่านั้น ในช่วงปลายชีวิต เรากลายเป็นคนเคราะห์ร้ายที่ว่างเปล่า ยิ่งท่านได้ลงแรงสร้างอิทธิพลด้วยการ

สนับสนุนตัวเองมากเท่าไร ท่านก็ยิ่งต้องกระเสือกกระสนเพื่อรักษามันเอาไว้มากเท่านั้น และยังจะทำให้ชีวิตของท่านโหดร้ายและมีดมืด กษัตริย์เกรงใจเรา แต่เรากลับทุกคนตั้งแต่กษัตริย์จนถึงชาวไร่ เราไว้วางใจใครไม่ได้เพราะเราดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความปล้นปล้อน และแม้แต่กันและกันเราก็ไม่อาจไว้วางใจได้ เราเทศนาเรื่องความรักและความวางใจ เพราะเราต้องการให้ทุกคนรักวางใจในเรา แต่สำหรับเราเอง เราทั้งกลัวและเกลียดชังทุกคนอย่างลับๆ หากตัวท่านเองสั่งสอนสัจจะอันยิ่งใหญ่แต่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามนั้น ท่านก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดอย่างที่สุด และเป็นวิญญูณที่ระทมทุกข์”

คำพูดของเขากระหน่ำลงบนผมราวกับก้อน ผมเห็นได้เลยว่าชีวิตของผมกำลังมุ่งไปในทิศทางนั้น ผมได้ทำในสิ่งที่ยกชูตัวเองมากกว่าพระคริสต์ไปมากมายเท่าไร? ผมเริ่มเห็นว่าผมได้ลงแรงไปมากเพียงใดเพื่อจะพิสูจน์ตัวเองต่อผู้อื่น โดยเฉพาะกับคนที่ไม่ชอบผม คนที่ปฏิเสธผม หรือคนที่ผมรู้สึกว่าเป็นคู่แข่งในทางใดทางหนึ่ง ผมเริ่มเห็นว่าผมได้สร้างชีวิตบนหน้าตาหรือภาพลักษณ์บางอย่างเพื่อกลบเกลื่อนตัวจริงของผม แต่ที่นี้ ผมปิดบังสิ่งใดไว้ไม่ได้เลย เหล่าพยานที่พรั่งพร้อมอยู่รอบข้างนี้ต่างก็รู้ดีว่าผมคือใคร เบื้องหลังผ้าคลุมหน้าแห่งภาพลักษณ์ที่ผมนำเสนอ

ผมมองดูคนคู่นี้อีกครั้งหนึ่ง ในเวลานี้พวกเขาช่างงดงามสูงส่งและไร้วัวแหวแห่งเพทุบายทุกอย่าง พวกเขาเต็มใจที่จะเปิดเผยความบาปที่เลื่อมทราบดีที่สุดเพื่อเห็นแก่ผม และเต็มใจด้วยความสุขที่ได้ทำเช่นนั้น...

“ภาพของท่านในความคิดของผมอาจจะไม่ถูกต้องนัก เนื่องจากประวัติศาสตร์และงานเขียนของท่าน แต่เวลานี้ผมกลับชื่นชมท่านมากยิ่งขึ้น ผมอธิษฐานขอที่จะนำความสัตย์ซื่อภักดีและเสรีภาพในท่านจากที่แห่งนี้ไปด้วย ผมรู้สึกเหนื่อยกับการพยายามดำเนินชีวิตที่เน้นภาพลักษณ์ของความเป็นผม ผมอยากมีเสรีภาพเหลือเกิน!” ผมคร่ำครวญ ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะจดจำทุกรายละเอียดของการเผชิญหน้านี้ไว้ และนักปฏิรูปเปลี่ยนนามผู้นี้ได้ฝากคำแนะนำสุดท้ายไว้ว่า

“อย่าพยายามสอนให้ผู้อื่นทำในสิ่งซึ่งตัวท่านเองไม่ได้ทำ การปฏิรูปศาสนาไม่ได้เป็นแค่เรื่องของหลักข้อเชื่อ แต่การปฏิรูปที่แท้จะเกิดขึ้นจากการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น เมื่อท่านเทียมแอกกับพระคริสต์ และแบกรับภาระซึ่งพระองค์มอบหมายแก่ท่าน พระองค์ก็จะอยู่กับท่านและแบกภาระนั้นเพื่อท่าน ท่านจะทำงานของพระองค์ก็ต่อเมื่อท่านทำงานร่วมกับพระองค์เท่านั้น ไม่ใช่ทำงานเพื่อพระองค์ และโดยพระวิญญาณเท่านั้นที่จะให้ผลผลิตของพระวิญญาณ เมื่อท่านเทียมแอกกับพระองค์ ท่านจะไม่ทำสิ่งใดเพื่อผลทางการเมืองหรือประวัติศาสตร์อีก สิ่งใดก็ตามที่ท่านทำภายใต้ความกดดันทางการเมืองหรือเนื่องจากโอกาสที่ดีจะนำพันธกิจที่แท้ของท่านไปสู่อวสาน สิ่งที่ท่านทำโดยความพยายามที่จะสร้างประวัติศาสตร์ก็อาจให้ผลเลิศที่สุดได้เพียงแค่ภาพที่ดีของประวัติศาสตร์ แต่ท่านจะพลาดการสร้างผลงานแห่งนิรันดร์กาลไป เมื่อท่านไม่ได้ดำเนินชีวิตตามที่ท่านสอนผู้อื่น ท่านก็ได้ทำตัวเองให้ตกจากมาตรฐานแห่งการทรงเรียกสูงสุดของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้ผิดพลาดมาแล้ว”

“ผมไม่กล้าแม้แต่คิดว่าควรแสวงหาการทรงเรียกสูงสุด” ผมแทรกขึ้น “ผมไม่คู่ควรแม้แต่จะนั่งในที่แห่งนี้ ซึ่งท่านเรียกว่าเป็นลำดับต่ำสุดของแผ่นดินสวรรค์ แล้วผมจะคิดแสวงหาการทรงเรียกสูงสุดได้อย่างไร?”

“การทรงเรียกสูงสุดนั้นไม่ใช่สิ่งที่เกินเอื้อมสำหรับผู้ซึ่งทรงเรียกข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงสิ่งซึ่งจะรักษาท่านไว้บนเส้นทางแห่งชีวิต คือที่จะรักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและแสวงหาพระเกียรติของพระองค์เท่านั้น ทุกสิ่งที่ท่านทำเพื่อจะยกตัวขึ้น จะนำท่านไปสู่ความถ่อมใจที่ปวดร้าวแสนสาหัสในวันหนึ่ง และทุกสิ่งที่ท่านทำด้วยความรักแท้ต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ จะขยายเขตแดนแห่งอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ออกไป และที่สุดจะนำท่านไปยังที่สูงยิ่งขึ้นสำหรับตัวท่าน จงดำเนินชีวิตเพื่อสิ่งซึ่งบันทึกไว้ที่นี่ และอย่าใส่ใจกับสิ่งซึ่งจะบันทึกไว้บนโลก”

ทั้งคู่สวมกอดผมด้วยความชื่นชมยินดีก่อนจะจากไป ทำให้ผมไม่

รู้สึกอินโดเลยนอกจากชื่นชมยินดี เมื่อเขาเดินห่างออกไป อีกครั้งหนึ่งที่ผมจดจำอยู่ในบาปของผม หลายครั้งที่ผมใช้คนอื่นเพื่อความประสงค์ของตัวเอง หรือแม้แต่ใช้พระนามของพระเยซูเพื่อความทะเยอทะยานของผม หรือเพื่อให้ตัวเองดูดีขึ้น ความทรงจำเหล่านี้ท่วมทับผม ณ ที่นี้ ซึ่งผมสามารถเห็นพระสิริและฤทธานุภาพของพระองค์ผู้ซึ่งผมได้ “ใช้” ช่างเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจจนผมทนยืนอยู่ไม่ได้ ผมล้มลงคว่ำหน้าด้วยความเสียใจอย่างทรมานที่สุด หลังจากช่วงเวลาที่ยาวเหมือนนิรันดร์กาลผ่านไปพร้อมกับผู้คนและเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาต่อหน้าผม ผมรู้สึกว้าว ปรารถนาของนักปฏิรูปผู้นั้นได้พยุ้งผมให้ลุกขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ผมตกอยู่ใต้ความบริสุทธิ์ของเธอ โดยเฉพาะเวลานี้ที่กำลังรู้สึกถึงความชั่วร้ายและคดโกงของตัวเอง ผมปรารถนาอย่างสุดซึ้งที่จะนมัสการเธอเพราะความบริสุทธิ์หมดจดนั้น

“มองดูองค์พระบุตร” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ความปรารถนาที่จะนมัสการข้าพเจ้า หรือใครอื่นในเวลานี้ เป็นเพียงความพยายามที่จะหันเหความสนใจออกจากตัวท่านและทำให้ตัวชอบธรรมโดยการปรนนิบัติผู้ซึ่งแตกต่างจากท่าน ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ก็เนื่องจากข้าพเจ้าได้มองดูพระองค์ ท่านจำเป็นต้องเห็นความคดโกงในจิตวิญญาณของตน แต่ต้องไม่จมปลักอยู่กับตัวเอง หรือเสาะหาที่จะเป็นผู้ชอบธรรมด้วยการทำงานที่ตาย จงมองดูพระองค์”

เธอกล่าวด้วยความรักแท้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้ขุนมัวหรือเจ็บบวด และเมื่อเห็นว่าผมเข้าใจ เธอจึงกล่าวต่อไปอีก

“ความบริสุทธิ์ซึ่งท่านเห็นในข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่สามีมองข้าพเจ้าเห็นในขณะที่เรายังเป็นหนุ่มสาว ในเวลานั้นข้าพเจ้ามีแรงจูงใจอันบริสุทธิ์ แต่ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ฉ้อฉลต่อความรักของเขาและความบริสุทธิ์ของตนโดยการอนุญาตให้เขานมัสการข้าพเจ้า ท่านไม่อาจเป็นคนบริสุทธิ์ได้โดยการนมัสการบุคคลซึ่งบริสุทธิ์กว่าท่าน ท่านต้องมองผ่านเขาไปยังผู้ซึ่งทำให้เขาบริสุทธิ์ คือผู้เดียวซึ่งปราศจากบาป ยิ่งผู้คนสรรเสริญเรามากเท่าไร ยิ่งเรารับคำ

สรรเสริญนั้นมากเท่าไร เราก็จะยิ่งไกลออกจากทางแห่งชีวิตไปไกลเท่านั้น และจากนั้นเราก็จะเริ่มมีชีวิตอยู่เพื่อคำสรรเสริญจากมนุษย์ เพื่อให้ได้อำนาจเหนือคนเหล่านั้นที่ไม่ได้สรรเสริญเรา นั่นคือที่มรณะของเราและของอีกหลายคนซึ่งอยู่ในสถานที่ต่ำสุดแห่งนี้”

ผมอยากจะยืดการสนทนานี้ออกไป จึงถามข้อสงสัยซึ่งเข้ามาในความคิดของผม “การที่ท่านอยู่ร่วมกับสามีในที่แห่งนี้เป็นสิ่งที่ยากหรือไม่?”

“ไม่เลย ความสัมพันธ์ทั้งหมดซึ่งท่านมีบนโลกยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่องในที่นี้ โดยได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการพิพากษา และด้วยความจริงที่ว่าเวลานี้พวกเขาเป็นจิตวิญญาณเช่นเดียวกับเรา ท่านได้รับการอภัยมากเท่าไร ท่านก็จะรักได้มากเท่านั้น หลังจากที่ได้อภัยให้กันเราทั้งสองก็ยิ่งรักกันมากขึ้น เวลานี้ ความสัมพันธ์ระหว่างเราลึกซึ้งและดั่งามยิ่ง เพราะเราร่วมกันเป็นผู้รับมรดกแห่งความรอด บาตแผลซึ่งเราทำต่อกันลึกเท่าไร หลังจากที่ได้รับการเยียวยารักษาแล้ว ความรักก็จะไปถึงที่นั่น อันที่จริงเราควรจะได้เรียนสิ่งนี้บนโลก แต่เราก็ไม่ ซึ่งหากเพียงได้เรียนรู้ การชิงดีที่เข้ามาในความสัมพันธ์และหักเหชีวิตของเราก็คงไม่อาจหยั่งรากของมันได้ เมื่อท่านมีความรักที่แท้จริงท่านก็จะให้อภัยอย่างแท้จริง เมื่อท่านอภัยได้ยากนั้นหมายความว่าท่านห่างไกลจากความรักที่แท้อย่างมาก การอภัยเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง หาไม่แล้วท่านจะสะดุดล้มลง และพลาดจากวิถีทางซึ่งได้ทรงจัดสรรไว้สำหรับท่าน”

ในเวลาเดียวกันผมก็ตระหนักว่าสุภาพสตรีผู้นี้ ซึ่งได้นำผมเข้าสู่การเผชิญหน้าที่เจ็บปวดกับความเสื่อมทรามของตัวเอง ช่างน่าดึงดูดใจมากกว่าผู้ใดที่ผมเคยพบ ไม่ใช่เสน่ห์ที่รัดตรึงใจของความรักฉันทนุ่่มสาว เพียงแต่ผมไม่ออกไปจากเธอเลยเท่านั้น เธอรู้ถึงความนึกคิดของผมด้วย และสาวเท้าถอยไปก้าวหนึ่งเพื่อบ่งบอกถึงการลาจาก โดยได้ฝากความในใจสุดท้ายเอาไว้

“ความจริงที่บริสุทธิ์ เมื่อถูกกล่าวด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ จะเป็นสิ่งดิ่ง

ดูดีใจเสมอ ท่านจะจดจำบาดแผลนี้ได้ตลอดไป และมันจะเป็นประโยชน์กับท่านจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต บาดแผลเป็นสิ่งดี เพราะจะทำให้รู้ได้ว่าส่วนใดมีปัญหา อย่าพยายามบรรเทาความเจ็บปวดของท่านจนกว่าจะพบปัญหานั้น ความจริงของพระเจ้ามักจะนำความเจ็บปวดมาเมื่อความจริงนั้นทำให้ปัญหาปรากฏเด่นชัด แต่..ความจริงของพระองค์ก็จะแสดงหนทางสู่เสรีภาพด้วยในขณะเดียวกัน เมื่อได้เข้าใจสิ่งนี้ ท่านก็จะชื่นชมยินดีในการทดลองที่เข้ามาได้ อันเป็นสิ่งซึ่งทรงอนุญาตให้เกิดเพื่อจะสงวนท่านไว้ในทางแห่งชีวิต”

“และ ความรู้สึกของท่านก็ไม่ใช่สิ่งที่ผิดคลองธรรม แต่เป็นความต้องการซึ่งทรงประทานให้ระหว่างชายและหญิงตั้งแต่ทรงสร้างโลก ซึ่งโดยสถานะแท้แล้วเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์เสมอ เมื่อความจริงอันบริสุทธิ์ประสานเข้ากับความรักอันบริสุทธิ์ ชายก็สามารถมีความเป็นชายอย่างเต็มที่ที่ทรงสร้างโดยไม่ต้องอาศัยการครอบครองซึ่งเกิดจากรู้สึกไม่มั่นคงภายในได้ อันไม่ใช่สิ่งใดอื่นเลย นอกจากราคะตัณหาหรือหลุมลึกที่สุดซึ่งความรักล่องหล่นลงไปเนื่องจากบาป ด้วยความรักแท้ ชายสามารถเป็นชายจริงและหญิงสามารถเป็นหญิงอย่างพระฉายาซึ่งทรงสร้างได้ เพราะว่าความรักได้เข้าแทนที่ความกลัว ความรักจะไม่มีวันหลอกใช้หรือควบคุมใครด้วยความรู้สึกไม่มั่นคง เพราะความรักขจัดความกลัวเสียหมดสิ้น ส่วนที่ความสัมพันธ์จะถูกฉ้อฉลได้มากที่สุดเป็นส่วนเดียวกันกับที่ความสัมพันธ์จะได้รับการเติมเต็มอย่างที่สุดเมื่อการช่วยกู้มาถึง ความรักแท้เป็นทิพยรสแห่งฟ้าสวรรค์ แต่ราคะตัณหาเป็นความวิปริตอย่างที่สุดซึ่งศัตรูได้กระทำต่อสง่าราศีแห่งสวรรค์เมื่อท่านถึงระดับซึ่งปลอดจากราคะตัณหาบนโลก นั้นแหละท่านก็จะเริ่มมีประสบการณ์กับสวรรค์

“แต่ผมไม่รู้สีกตัวว่ามีตัณหาเลยสักนิดเมื่ออยู่ที่นี้ หรือมีความรู้สึกเช่นนั้นกับท่าน” ผมค่านอย่างอ่อนสุภาพ “ตรงกันข้าม ผมกลับรู้สึกแปลกใจที่มองดูความมั่งคั่งของท่านโดยไม่เกิดตัณหา”

“เป็นเพราะท่านอยู่ที่นี้ ความสว่างแห่งพระสิริของพระองค์ได้ขจัด

ความมืดทั้งสี่ให้หมดไป แต่หากไม่ใช่ที่นี่แล้ว ราชะตณห์ก็จะกระโจนเข้าไปใส่ท่านอย่างทันที” เธอตอบ

“ผมเชื่อว่าท่านกล่าวถูกต้อง แต่เป็นไปได้ไหมที่เราจะพ้นจากความวิปัสสนาอันชั่วร้ายนี้ในขณะที่อยู่บนโลก?” ผมวิงวอน

“ได้อย่างแน่นอน เมื่อความคิดจิตใจของท่านได้รับการเปลี่ยนใหม่โดยพระวิญญูแห่งความจริงแล้ว ท่านก็จะไม่มองความสัมพันธ์ว่าเป็นโอกาสเพื่อฉกฉวยจากผู้อื่นอีกต่อไป แต่เป็นการให้ การให้จะเตรียมความสมปรารถนาที่ยิ่งใหญ่สูงสุดซึ่งอาจรู้จักได้ไว้ให้แก่ท่าน สัมพันธภาพของมนุษย์ซึ่งมหัศจรรย์อย่างล้นเหลือคือความปิตินิธิชั่วเลวอึดใจหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นจากการถวายเป็นถวายแด่พระองค์ในการนมัสการอันบริสุทธิ์ ประสพการณ์ที่ท่านได้รับการนมัสการที่นี้ เป็นสิ่งที่กายอันอ่อนแอปราศจากสง่าราศีของท่านไม่อาจรับไว้ได้ การนมัสการพระเจ้าอย่างจริงแท้จะชำระวิญญูของท่านเพื่อสง่าราศีแห่งความสัมพันธ์ที่แท้ เหตุฉะนั้น ท่านจึงไม่ควรแสวงหาความสัมพันธ์แต่จงแสวงหาการนมัสการแท้ ซึ่งเป็นทางเดียวที่ความสัมพันธ์จะดำเนินไปอย่างที่เราควรจะเป็น ความรักแท้ไม่เคยตะเกียกตะกายเพื่อจะเป็นที่หนึ่งหรือเพื่อจะควบคุม แต่รักแท้เฝ้าคอยที่จะปรนนิบัติ ถ้าเพียงแต่สามีและตัวข้าพเจ้าจะมีสิ่งนี้ในชีวิตแต่งงาน เราก็คงจะได้นั่งเคียงข้างองค์กษัตริย์แล้วในเวลานี้ และห้องโถงแห่งนี้ก็จะเต็มไปด้วยดวงวิญญูจำนวนมากกว่าที่เป็นอยู่”

เธอหายกลับเข้าไปยังลำดับชั้นซึ่งเหล่าผู้ชอบธรรมอันทรงสง่าราศีประจำที่อยู่ ผมมองตรงไปยังพระบัลลังก์อีกครั้งหนึ่ง และต้องพิศวงเมื่อพระสิริที่ปรากฏยิ่งฉายความงดงามมากขึ้นอีก ชายอีกผู้หนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ผมจึงอธิบายขึ้นว่า

“ในการเผชิญหน้าแต่ละครั้ง ผ้าคลุมหน้าของท่านจะถูกปลดออกจนจะเห็นพระองค์ได้ชัดยิ่งขึ้น ท่านจะได้รับการเปลี่ยนแปลงไม่เพียงเพราะได้เห็นพระสิริของพระองค์เท่านั้น แต่โดยได้เห็นพระสิรินั้นด้วยปราศจากผ้า

คลุมหน้า ทุกคนซึ่งเข้าสู่การพิพากษาแท้จะเดินไปตามทางเดินเช่นนี้เพื่อพบปะผู้ซึ่งจะช่วยเขาปลดเปลื้องผ้าคลุมหน้าที่ยังคงมีอยู่ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้การรับนิมิตจากพระองค์ไขว่เขว”

ผมได้ซึมซาบเอาความเข้าใจซึ่งมากมายเกินกว่าตลอดหลายปีในพันธกิจของผม และเริ่มรู้สึกว่ทุกสิ่งที่เคยศึกษาและแสวงหาบนโลกนั้นแค่ช่วยให้ผมขยับไปข้างหน้าได้เท่ากับผีเท้าของหอยทาก ตลอดหลายช่วงชีวิตของผมได้เตรียมผมเข้าสู่การพิพากษาเช่นไร? ชีวิตของผมได้ทำให้ผมไม่มีค่าควรสำหรับแผ่นดินสวรรค์ยิ่งกว่าใครๆที่ผมได้พบ ซึ่งขนาดพวกเขา ก็ยังผ่านไปได้อย่างหวุดหวิด!

“ถ้าอย่างนี้แล้ว คนที่ไม่ได้รับพระคุณให้ได้รับประสบการณ์เช่นนี้จะหวังได้อย่างไร?” ผมถาม

เสียงของอีกผู้หนึ่งซึ่งผมไม่เคยได้ยินมาก่อนกล่าวขึ้น “ประสบการณ์ที่นี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ได้ทรงมอบให้กับท่านตั้งแต่อยู่บนโลกแล้ว ทุกๆความสัมพันธ์และการเผชิญหน้ากับผู้อื่นจะสอนท่านในสิ่งเดียวกับที่ได้เรียนที่นี้ เพียงแต่ท่านจะสวมเสื้อแห่งความถ่อมใจไว้ และมุ่งหน้าจดจ่ออยู่ที่พระสิริของพระองค์ ท่านได้รับมอบประสบการณ์นี้ก็เพื่อท่านจะเขียนนิมิตของท่านขึ้น และคนเหล่านั้นซึ่งได้อ่านจะรับความเข้าใจ คนเป็นอันมากจะเกิดความสามารถที่จะรับเอาพระสิริและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ไว้ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสงครามสุดท้าย”

ผมจำชายผู้นี้ได้และรู้สึกประหลาดใจ เขาเป็นคนรุ่นเดียวกับผม แต่ผมไม่รู้มาก่อนเลยว่าเขาได้จากโลกนี้ไปแล้ว ผมไม่เคยได้พบเขาบนโลก แต่ก็ยอมรับในพันธกิจยิ่งใหญ่ของเขาอย่างมาก คนมากมายที่เขาฝึกฝนอบรมได้นำคนนับพันๆมาสู่ความรอดและคริสตจักรขนาดใหญ่จำนวนมากได้เกิดขึ้น ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคริสตจักรที่ทุ่มเทในการประกาศ

เขาขออนุญาตกอดผมสักนาทีหนึ่งซึ่งผมก็ตกลงอย่างเคอะเขิน เมื่อเราสวมกอดกันนั้น ผมสัมผัสได้ว่าความรักที่ยิ่งใหญ่ได้ไหลผ่านเขามา

ผมและระงับความเจ็บปวดที่เกิดจากบาดแผลลึกๆภายในซึ่งผมเคยชินชาไปแล้วจนไม่รู้สึกลงถึงมันกระทั่งเมื่อความเจ็บปวดหายไป หลังจากที่เขาล่อยตัวผมผมจึงบอกถึงผลแห่งการบำบัดรักษาที่เกิดขึ้น ซึ่งเขาก็ชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น และได้เริ่มต้นเล่าให้ผมฟังว่าเหตุใดเขาจึงอยู่ในลำดับอันเล็กน้อยที่สุดแห่งสวรรค์

“ในช่วงปลายของชีวิตนั้น ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งจนไม่คิดว่าพระเจ้าจะทรงทำการสำคัญใด เว้นแต่จะผ่านทางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเริ่มแต่ต้องผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมและคุกคามผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ทะนงตนด้วยความเห็นแก่ตัวเมื่อพระองค์ทรงใช้ลูกศิษย์ของข้าพเจ้า และเต็มไปด้วยความริษยาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการผ่านใครสักคนซึ่งอยู่นอกพันธกิจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะค้นหาความผิดพลาดบางอย่างในคนเหล่านั้นเพื่อนำมาเปิดโปง โดยไม่รู้เลยว่าทุกครั้งที่ทำเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ได้ลดยศบำเหน็จของตนให้ต่ำลง”

“ผมไม่รู้มาก่อนเลยว่าท่านได้ทำอะไอย่างนั้น”ผมพูดขึ้นอย่างแปลกใจ

“ข้าพเจ้าไม่ได้ทำด้วยตนเอง แต่ได้ยุยงผู้อยู่ใต้ข้าพเจ้าให้หาความผิดของผู้อื่นและจัดการงานสกปรกนั้น พวกเขาคุ้ยเขี่ยโลกทั้งใบเพื่อจะหาตำหนิหรือความบาปในชีวิตของผู้อื่นออกประจาน ข้าพเจ้าได้กลายเป็นสิ่งชั่วร้ายที่สุดซึ่งมนุษย์ผู้หนึ่งจะเป็นได้ คือหिनสะดุคซึ่งสร้างหिनสะดุคก่อนอื่นขึ้น เราหวานความกลัวและความแตกแยกท่ามกลางคริสตจักรในนามของผู้พิทักษ์ความถูกต้อง ด้วยความหลงตนว่าชอบธรรมข้าพเจ้าก็ได้ดิ่งลงสู่หายนะ แต่โดยพระเมตตาอันใหญ่หลวง พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้าประสบกับโรคร้ายซึ่งนำข้าพเจ้ามาถึงความตายอย่างเชื่องช้าและถ่อมใจ และก่อนที่จะตายจากโลกนี้ไปนั้น ข้าพเจ้าได้สำนึกและกลับใจใหม่ ขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้อยู่ ณ ที่นี้ แม้จะเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เล็กน้อยที่สุด แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่สูงยิ่งเกินค่าควรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจากห้องนี้ไปไม่ได้เลย หากไม่ได้มีโอกาสขอโทษบรรดาคนที่ข้าพเจ้าได้ทำผิดด้วย”

“แต่ท่านไม่เคยทำผิดกับผมเลย” ผมตอบ

“โอ ข้าพเจ้าได้กระทำจริงๆ” เขาตอบ “ท่านถูกโจมตีหลายครั้งด้วยฝีมือของคนเหล่านั้นซึ่งข้าพเจ้าได้ปลุกปั่นและยุยงให้ทำลายชื่อเสียงของผู้อื่น แม้ข้าพเจ้าจะไม่ได้ทำสิ่งนี้ด้วยตนเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเอาผิดกับข้าพเจ้าเช่นเดียวกับคนเหล่านั้นซึ่งลงมือกระทำ”

“ผมเข้าใจแล้ว และผมให้อภัยอย่างแน่นนอน”

ผมเริ่มจำได้ว่าผมก็เคยทำอย่างเดียวกัน แม้จะในระดับที่เบากว่า ผมเคยปล่อยให้หอศีลสมัชชิกคริสตจักรที่เต็มไปด้วยความอาฆาตผู้หนึ่งแพร่พิษร้ายเกี่ยวกับคริสตจักรแห่งนั้นโดยไม่หยุดเขา ผมรู้ว่าการปล่อยให้เขาทำเช่นนั้นโดยไม่ตำหนิหรือแก้ไขก็เท่ากับเป็นการหนุนท้ายเขาให้ดำเนินต่อไป ผมจำได้ ผมคิดว่านั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องสาสมกับความผิดของคริสตจักรนั้น ผมยังจำได้อีกว่า ผมย้ำเรื่องนั้นซ้ำๆ ภายใตกรอบอันชอบธรรมของการอธิษฐานเผื่อ และไม่ช้า เหตุการณ์มากมายในทำนองเดียวกันนี้ก็ท่วมทะลักเข้ามาในใจของผม อีกครั้งหนึ่ง ที่ผมเริ่มจะอยู่ใต้ความมืดบอดและเลวร้ายในวิญญาณของผมเอง

“ผมก็เช่นกัน ผมเป็นหินสะดุด!” ผมโอตครวญ ผมรู้ว่าผมสมควรตาย ผมสมควรจะรับโทษสาหัสถึงขั้นนรก ผมไม่เคยเห็นความเยือกเย็นและความอำมหิตใดเท่ากับที่ได้เห็นในจิตใจของตนเองขณะนี้มาก่อนเลย

“และเราก็จะช่วยให้ตัวเองสบายใจขึ้นเสมอ ด้วยการคิดว่าเรากำลังทำสิ่งซึ่งพระเจ้าโปรดปรานเมื่อเราโจมตีบุตรของพระองค์” ด้วยน้ำเสียงซึ่งเต็มด้วยความเข้าใจจากเขา “การได้เห็นสิ่งนี้นี่เป็นเรื่องดีสำหรับท่าน เพราะท่านจะได้กลับไปยังโลกอีก โปรดตักเตือนบรรดาศิษย์ของข้าพเจ้าถึงวาระพิพากษาซึ่งใกล้จะมาถึงหากพวกเขาไม่กลับใจใหม่ด้วย พวกเขาหลายคนได้รับการทรงเรียกให้เป็นราชาในที่แห่งนี้ แต่หากเขาไม่กลับใจใหม่ การพิพากษาซึ่งฉกรรจ์ที่สุดจะมาถึงเขา คือการพิพากษาผู้ที่เป็นหินสะดุด โรคร้ายซึ่งทำให้ข้าพเจ้าต้องถ่อมใจนั้นเป็นพระกรุณาคุณจากพระเจ้า และเมื่ออยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์นั้นข้าพเจ้าก็ได้ขอพระองค์ให้ประทานพระคุณเช่นนั้นให้

กับพวกเขาด้วย ข้าพเจ้าไม่อาจกลับไปที่นี่ได้อีก แต่พระองค์ได้ทรงอนุญาตข้าพเจ้าให้ทำสิ่งนี้ผ่านท่าน ขอโปรดอภัยให้พวกเขาที่ได้โจมตีท่าน เขาไม่รู้จริงๆ ว่ากำลังเข้าร่วมในงานของผู้กล่าวโทษ ขอขอบคุณท่านมากที่ได้ อภัยให้กับข้าพเจ้า แต่ขอโปรดอภัยให้พวกเขาด้วย เพราะการจะกักกันเขา ไว้ในการบาปหรือปกคลุมเขาด้วยความรักนั้นก็อยู่ในอำนาจของท่าน ข้าพเจ้าวิงวอนท่านให้รักคนเหล่านั้นซึ่งเป็นศัตรูของท่านในขณะนี้”

ผมรู้สึกอึดอัดใจไปจนแทบจะไม่ได้ยินเขาเพราะบาปที่ท่วมล้นอยู่ ชายผู้นี้ช่างเต็มไปด้วยสง่าราศี ความบริสุทธิ์ และฤทธิ์อำนาจซึ่งโลกนี้ไม่รู้จัก แต่เขายังได้วิงวอนผมด้วยความถ่อมใจอย่างถึงที่สุด ผมสัมผัสถึงความรัก อย่างล้าลึกจากเขาซึ่งทำให้ผมนึกไม่ออกเลยว่าจะปฏิเสธเขาได้อย่างไร แต่ หากแม้ปราศจากพลังแห่งความรักนั้น ผมก็ยังรู้สึกผิดมากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้โจมตี ผมจะเป็นได้

“ผมสมควรกับสิ่งที่พวกเขาทำอย่างแน่นอน และหนักยิ่งกว่านั้นอีก”

ผมตอบ

“ก็จริงอยู่ แต่ไม่ใช่สำหรับที่นี่” เขาวิงวอนอีก “ทุกคนบนแผ่นดิน โลกต่างก็สมควรยิ่งกับการตายครั้งที่สอง แต่พระเจ้าผู้ช่วยของเราได้นำพระคุณ และความจริงมา และหากเราปฏิบัติกิจการงานของพระองค์นั้น เราก็ต้องทำ ทุกสิ่งทั้งด้วยพระคุณและความจริง ความจริงซึ่งไร้พระคุณนั้นคือสิ่งซึ่งฝ่าย ศัตรูนำมาเมื่อมันปรากฏในฐานะ ‘ทูตของความสว่าง’ ”

“ถ้าผมได้รับการช่วยให้พ้นจากสภาพที่เป็นอยู่ ผมก็อาจพอจะช่วย พวกเขาได้” ผมตอบ “แต่ท่านไม่สังเกตเห็นหรือ? ผมอยู่ในสภาพสาหัสมาก ยิ่งกว่าที่พวกเขาจะเป็นได้”

“ข้าพเจ้าเข้าใจดี สิ่งทีเพิ่งผ่านเข้าสู่ความทรงจำของท่านนั้นเลวร้าย” เขาตอบด้วยความรักและกรุณาอย่างลึกซึ้ง ผมรู้ว่าในขณะนี้เขามีความห่วง ใยต่อผมและทุกข์สภาพของผมมากเท่ากับบรรดาศิษย์ของเขา

“นี่ต้องเป็นสวรรค์อย่างแน่นอน” ผมโผล่ออกมา “เป็นสว่างและ

ความจริง โอ เหตุใดพวกเราซึ่งอาศัยอยู่ในที่มีมืดมิดจึงได้ภาควุมิใจนัก เราคิดว่าเราช่างคุ้นเคยดีกับพระเจ้า? พระเจ้าเจ้าข้า!” ผมตะโกนไปทางพระบัลลังก์ “โปรดให้ผมได้อัญเชิญความสว่างนี้กลับไปยังโลกเถิด!”

ทันใดนั้นเอง หมู่ชาวสวรรค์ทั้งสิ้นได้มุ่งความสนใจมายังจุดเดียว ซึ่งผมรู้ตัวว่าอยู่ในจุดนั้น ผมรู้สึกว้างว้างท่ามกลางผู้ทรงสง่าราศีเหล่านี้ และเมื่อนึกขึ้นได้ว่าพวกเขา กำลังมองดูผมอยู่ กระแสแห่งความกลัวก็โถมเข้าสู่ผม ผมรู้สึกว่าคงจะไม่มีวาระวินาศใดเสมอเหมือนประสบการณ์ที่ผมกำลังจะเผชิญนี้ ผมเป็นเหมือนศัตรูตัวร้ายของสง่าราศีและความจริงซึ่งท่วมท้นอยู่เหนือที่แห่งนี้

และผมก็นึกถึงคำร้องขอที่จะกลับไป ผมฉ้อฉลเหลือเกิน ผมไม่มี ความเพียบพร้อมพอที่จะแสดงศักดิ์สิทธิ์และความจริงนี้ ไม่มีวันหรือที่ใน ความคดโกงของผมจะสามารถถ่ายทอดสภาวะอันจริงแท้แห่งอัครสถาน ที่ กอบประด้วยสง่าราศีและการทรงสถิตนี้ ผมรู้สึกว่าแม้แต่ซาตานก็ไม่ได้ร่วง หล่นไปไกลเท่าผม “ที่นี่คือนรก” ผมคิด คงไม่มีความเจ็บปวดใดที่จะลึกร ้าวเท่ากับการเป็นคนชั่วเช่นผมและขณะเดียวกันรู้ว่าสง่าราศีเช่นนี้มีอยู่จริง การถูกห้ามไม่ให้มีส่วนในที่แห่งนี้คงเป็นทุกข์ทรมานซึ่งโหดร้ายกว่าที่ผมเคยกลัว “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมพวกวิญญาณชั่วจึงได้โกรธคลุ้มคลั่งได้ขนาดนั้น” ผมขมขมกับตัวเอง

ในขณะที่ผมรู้สึกเหมือนถูกส่งลงไปยังขุมลึกสุดของนรกนั้นเอง ผม ร้องเรียก “พระเยซู!” และอย่างทันที สันติสุขได้มาเหนือผม ผมรู้ว่าต้องมุ่ง หน้าไปทางพระสิริอีกและผมเกิดความมั่นใจที่จะทำอย่างนั้น ผมเดินหน้า ต่อไปกระทั่งได้เห็นชายผู้หนึ่งซึ่งผมจำได้ว่าเป็นบุคคลแห่งงานวรรณกรรมผู้ เลื่องชื่อ ผมยอมรับในความเข้าใจอันล้าลึกปราดเปรื่องของเขา และเห็นว่า ผลงานของเขาเป็นสัจธรรมอันยิ่งใหญ่ที่สุดในตลอดการเล่าเรียนของผม

“ท่านครับ ผมรอคอยการพบปะกันเช่นนี้มาโดยตลอด” ผมแทบจะ โพล่งออกมา

“ข้าพเจ้าก็เช่นกัน” เขาตอบด้วยความจริงใจซึ่งไม่มีได้อื่นปะปน

ผมแปลกใจกับคำตอบของเขา แต่ด้วยความตื่นเต้นที่ได้พบหน้าจึงพูดต่อไปว่า “ผมรู้สึกว่าคุณรู้จักท่าน และเมื่ออ่านงานเขียนของท่าน ผมคิดว่าบางทีท่านก็อาจจะรู้จักผมเช่นกัน ผมคิดว่านอกเหนือจากผู้ที่เขียนพระคัมภีร์แล้ว ผมติดหนึ่ท่านมากกว่านักเขียนคนอื่นๆ” ผมพูดต่อ

“ท่านช่างมีจิตใจที่ดี” เขาตอบ “แต่ข้าพเจ้าเสียใจที่ไม่ได้ปรนนิบัติท่านให้ดีกว่านี้ ข้าพเจ้าเป็นคนคับแคบ และงานเขียนของข้าพเจ้าก็คับแคบ และเต็มไปด้วยปัญญาของโลกมากกว่าความจริงจากเบื้องบน”

“ตั้งแต่ได้มาอยู่ที่นี้ และเรียนในสิ่งที่ผมได้เรียนไปแล้ว ผมรู้ว่านี่คือความจริงเพราะท่านจะพูดความจริงเท่านั้นในสถานที่แห่งนี้ แต่ก็ยังเป็นเรื่องยากสำหรับผมที่จะเข้าใจ ผมคิดว่างานเขียนของท่านเป็นหนึ่งในผลงานดีเยี่ยมระดับโลก” ผมตอบ

“ท่านกล่าวถูกต้อง” นักเขียนลือนามผู้นี้ยอมรับอย่างจริงใจ “เป็นเรื่องที่น่าเศร้า ทุกคนในที่นี้ แม้แต่ผู้ซึ่งนั่งชดองค์จอมกษัตริย์มากที่สุดก็จะดำเนินชีวิตต่างออกไป ถ้าพวกเขามีโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง แต่ตัวข้าพเจ้าเองจะดำเนินชีวิตที่แตกต่างยิ่งกว่าใครทั้งหมด ข้าพเจ้าได้รับเกียรติจากกษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าผิดหวังต่อองค์จอมกษัตริย์ ข้าพเจ้าได้ใช้ของประทานที่ยิ่งใหญ่และความเข้าใจล้ำลึกซึ่งทรงประทานให้เพื่อกวาดผู้คนเข้าหาตัวข้าพเจ้าและสติปัญญาของข้าพเจ้ามากกว่าที่จะเป็นพระองค์ นอกจากนี้ ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์เพียงแค่การได้ยินจากหู ซึ่งกลายเป็นวิถีทางที่ข้าพเจ้าบังคับผู้อื่นให้รู้จักพระองค์ ข้าพเจ้าทำให้พวกเขาต้องฟังข้าพเจ้าและเป็นเหมือนข้าพเจ้า จงพวกเขาเข้าสู่การใช้เหตุใช้ผลด้วยหลักการแทนที่จะเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารู้จักน้อยมาก ข้าพเจ้าไม่ได้ชักนำผู้คนไปสู่พระเยซู แต่นำสู่ตัวเองและคนอื่นๆที่เป็นเหมือนข้าพเจ้าซึ่งเสแสร้งว่ารู้จักพระองค์เป็นอย่างดี เมื่อข้าพเจ้าได้มองดูพระองค์ ณ ที่นี้ ข้าพเจ้าอยากจะบดขยี้งานเขียนพวกนั้นให้เป็นผุยผง อย่างที่โมเสสได้ทำกับรูปวัว

ทองคำนั้น ความคิดของข้าพเจ้าคือรูปเคารพ และข้าพเจ้าต้องการให้ทุกคนนมัสการความคิดนั้นร่วมกับข้าพเจ้า ความชื่นชมที่ท่านมีต่อข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ายินดีเลยสักนิด เพียงแต่ข้าพเจ้าจะใช้เวลาแสวงหาพระองค์อย่างเดียวกับที่แสวงหาเรื่องราวของพระองค์เพื่อจะให้ใครๆประทับใจในสติปัญญาของข้าพเจ้าแล้ว ผู้คนมากมายซึ่งอยู่ในลำดับที่เล็กน้อยสุดก็คงจะได้นั่งบนบัลลังก์ซึ่งได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเขา และคนอื่นมากมายจะได้อยู่ในห้องนี้”

“ผมรู้ว่าสิ่งที่ท่านพูดเกี่ยวกับงานของท่านจะต้องเป็นความจริง แต่ท่านไม่ตำหนิตัวเองเกินไปหน่อยหรือ?” ผมถาม “งานเขียนของท่านได้เลียดูจิตวิญญาณผมนับหลายปีและยังมีคนอื่นอีกจำนวนมากที่ได้รับอย่างผมด้วย”

“ข้าพเจ้าไม่ได้ตำหนิตัวเองหนักหนาเกินไปเลย ทุกสิ่งที่กล่าวนั้นเป็นความจริงเมื่อได้รับการยืนยันต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ ข้าพเจ้าสร้างผลงานมากมาย แต่ข้าพเจ้าก็ได้รับตะลันต์มากกว่าใครๆเกือบทั้งหมดในที่นี้ และได้ฝังมันไว้ด้วยความเยอหยิ่งและทะเยอทะยานฝ่ายวิญญาณของข้าพเจ้า เช่นเดียวกับอาดัม ซึ่งควรจะเป็นผู้นำมวลมนุษยชาติเข้าสู่อนาคตที่อุดมด้วยสง่าราศีอันรุ่งเรือง แต่การล้มลงในบาปนั้นกลับนำดวงวิญญาณนับพันล้านเข้าสู่การพิพากษาซึ่งเลวร้ายที่สุด สิทธิอำนาจจะมาพร้อมกับความรับผิดชอบเสมอ ยิ่งท่านได้รับสิทธิอำนาจมากเท่าไร ท่านก็จะมีศักยภาพทั้งในการงานที่ดีและชั่วมากเท่านั้น ผู้ซึ่งจะครอบครองร่วมกับพระองค์ในยุคที่จะมาถึงนั้นจะเข้าใจถึงความรับผิดชอบอย่างลึกซึ้ง ไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะเป็นอยู่อย่างลำพังได้ ความผิดพลั้งหรือชัยชนะของมนุษย์ทุกคน ต่างก็ส่งผลสะท้อนต่อกันและกันอย่างเกินเข้าใจ แม้แต่กับคนอื่นกรุ่นหนึ่งซึ่งกำลังจะมา”

ผมกำลังคิดถึงว่างานเขียนของชายผู้นี้ช่างไพเราะงดงามและมีความหมาย เขาช่างเหมาะสมกับนิยามว่าเป็น “นายแห่งถ้อยคำ” คือช่างผู้เชี่ยวชาญซึ่งปั้นแต่งคำพูดขึ้นเป็นงานทางศิลปะ แต่ที่นี้ เขาพูดเหมือนอย่าง

คนธรรมดา ไม่เหลือเค้าความคมกริบซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในงานเขียนของเขาอีกเลย ผมรู้ว่าเขาเข้าใจความคิดของผมเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่นี้ แต่เขายังคงพูดในสิ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าเขาเห็นสำคัญต่อไป

“หากข้าพเจ้าได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่จะเป็นความรู้เกี่ยวกับพระองค์ คนอีกหลายพันซึ่งข้าพเจ้าได้มีอิทธิพลในชีวิตก็คงจะเกิดผลนำคนนับล้านๆเพิ่มเข้ามายังที่แห่งนี้ ทุกคนที่รู้จักธรรมชาติแท้ของสิทธิอำนาจจะไม่แสวงหาสิทธิอำนาจ แต่จะรับไว้เมื่อเขารู้ว่าได้ร่วมเทียมแอกกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น เพราะพระองค์เป็นบุคคลเดียวซึ่งรับสิทธิอำนาจไว้ได้โดยไม่สะดุดล้ม อย่าแสวงหาอิทธิพลเพื่อตัวของท่านเอง แต่จงแสวงหาพระองค์เท่านั้นและเต็มใจที่จะรับแอกของพระองค์ อิทธิพลที่ข้าพเจ้ามีไม่ได้หล่อเลี้ยงจิตใจของท่านเลย แต่ได้บ่มเพาะความเยอหยิ่งในสรรพวิชาให้กับท่าน”

“แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะไม่ทำอย่างเดียวกัน?” ผมถาม เมื่อเริ่มคิดถึงงานเขียนของผมเอง

“เรียนที่จะสำแดงชีวิตซึ่งเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์” เขาตอบในขณะที่เดินกลับไปยังลำดับที่มานั้น และก่อนที่จะหายกลับเข้าไป เขาหันมาด้วยรอยยิ้มเจือจางที่สุด พร้อมกับคำแนะนำสุดท้าย “และอย่าทำตามข้าพเจ้า”

ในท่ามกลางมวลหมู่ชนกลุ่มแรกบนสวรรค์นี้ ผมได้พบชายหญิงแห่งพระเจ้าทั้งในยุคสมัยเดียวกับผมและในประวัติศาสตร์ ผมได้หยุดพูดคุยกับหลายคนด้วยกัน และต้องตกใจครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อพบว่ามีคนจำนวนมากที่ผมคาดว่าจะได้อยู่ในตำแหน่งสูงแต่กลับมาอยู่ในที่ซึ่งเล็กน้อยที่สุดนี้ เรื่องราวพื้นๆในทำนองเดียวกันถูกแบ่งปันจากพวกเขา คือการตกหล่นสู่บาปที่เลวร้ายในความเยอหยิ่งภายหลังชัยชนะอันยิ่งใหญ่ หรือตกอยู่ในความริษยาเมื่อผู้อื่นได้รับการเจิมมากเท่ากับเขา บ้างก็ตกอยู่ในราคะตัณหาหรือความขมขื่นในช่วงปลายของชีวิตและได้ถูกรับไปก่อนที่จะถึงลงสู่เหวมรณะ

พวกเขาได้ให้คำเตือนอย่างเดียวกันกับผมคือ ยิ่งท่านเดินในสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณที่สูงเท่าไร ท่านก็จะตกลงไปไกลมากขึ้นเท่านั้น ...หากท่านขาดความรักและความถ่อมใจ

เมื่อผมมุ่งหน้าต่อไปสู่พระบัลลังก์แห่งการพิพากษา ผมก็เริ่มผ่านบรรดาผู้อยู่ในลำดับที่สูงยิ่งขึ้นในอาณาจักรสวรรค์ ผ่าคลุมหน้าหลายชั้นได้ค่อยๆ ถูกปลดออกจากการพบปะกับบุคคลเหล่านั้นซึ่งมีปัญหายุ่งยากเดียวกับผม ผมได้พบกับผู้ซึ่งได้รับชัยชนะบ้าง สามัญชนหลายคู่ซึ่งได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าและกันและกันอย่างสัตย์ซื่อจนถึงวันสุดท้าย สง่าราศีของคนเหล่านั้นนั้นสุดจะบรรยาย และความมีชัยของพวกเขาก็ได้หนุนใจผมว่าการดำเนินอยู่บนทางแห่งชีวิตและปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อนั้นเป็นเรื่องซึ่งเป็นไปได้ บรรดาผู้ที่ล้มลงนั้นก็ล้มลงบนวิถีต่างๆ แต่ส่วนผู้ได้รับชัยชนะนั้นล้วนไปบนวิถีเดียวกัน นั่นคือพวกเขาไม่หันเหความจงรักภักดีจากบัญญัติข้อแรกและข้อใหญ่ คือรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตสุดใจ โดยสิ่งนี้การรับใช้ของพวกเขาจึงมีเพื่อพระองค์ ไม่ใช่เพื่อมนุษย์ หรือแม้แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ คนเหล่านี้คือผู้ซึ่งนมัสการพระเมษโปดก ผู้ซึ่งจะติดตามพระองค์ไม่ว่าจะทรงเสด็จไปที่ใด

ในระหว่างที่ยังไม่ถึงครึ่งทางสู่พระบัลลังก์นั้น สง่าราศีซึ่งเกินบรรยายในลำดับเล็กน้อยที่สุดก็กลับเป็นเหมือนความมืดมิดเบื้องนอกเมื่อเปรียบเทียบกับสง่าราศีอันล้ำเลิศของคนเหล่านั้นซึ่งผมกำลังเดินผ่าน แม้ความงามซึ่งเป็นเอกของโลกก็ยังไม่คู่ควรที่จะอยู่ ณ ที่แห่งใดในสรวงสวรรค์ และผมได้รับการบอกกล่าวว่า ห้องนี้เป็นเพียงธรณีประตูแห่งราชอาณาจักรมากมายซึ่งลึกล้ำสุดพรรณนา!

การก้าวเดินสู่บัลลังก์ของผมนั้นอาจใช้เวลานับวัน หรือเดือน หรืออาจจะหลายปี ไม่มีทางที่จะกะเกณฑ์เวลาได้ในสถานที่แห่งนี้ ทุกคนที่นี้ต่างแสดงความนับถือผม ไม่ใช่เพราะตัวผมหรือวีรกรรมใดที่ได้ก่อ แต่เพียงเพราะผมคือหนึ่งในนักรบแห่งสงครามในวันสุดท้าย และโดยเหตุใด

เหตุหนึ่ง สงครามสุดท้ายนี้คือวาระซึ่งพระสง่าราศีแห่งองค์พระเจ้าจะได้รับ การสำแดงออกเพื่อเป็นสักขีพยานต่อหน้าบรรดาเทพอาณาจักร เทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพทั้งปวง ซึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วหรือที่จะทรงสร้างขึ้น ตลอดไปเป็น นิรันดร์ ในระหว่างสงครามนี้ พระสง่าราศีแห่งกางเขนจะถูกสำแดง และพระปัญญาของพระเจ้าจะเป็นที่ประจักษ์ชัดโดยวิถีทางที่พิเศษ ดังนั้น การได้ร่วมอยู่ในสงครามนี้จึงเป็นเกียรติยศอันสูงสุดเท่าที่จะมีได้

ผมเริ่มจะเข้าไปสู่พระบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ บรรดาผู้อยู่ในลำดับที่สูงสุดก็ได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระ บัลลังก์ด้วย แม้แต่ผู้ซึ่งอยู่ปลายสุดของบัลลังก์นี้ก็ยังเปี่ยมด้วยสง่าราศียิ่ง กว่าราชบัลลังก์ของโลกอยู่หลายเท่า ผู้ซึ่งอยู่บนบัลลังก์บ้างก็ปกครองอยู่ เหนือเมืองต่าง ๆ บนโลกซึ่งจะเข้ายึดครองสถานที่ของเขาในอีกไม่นาน บ้างก็ ปกครองอยู่เหนือราชกิจต่างๆของฟ้าสวรรค์ และบ้างก็เหนือราชกิจแห่ง สรรพสิ่งซึ่งทรงสร้าง อย่างเช่นระบบทางดาราศาสตร์และจักรวาลต่าง ๆ อย่างไม่รู้จบ เป็นที่ปรากฏชัดว่าผู้ซึ่งครอบครองเหนือเมืองต่างๆจะได้รับ การยกย่องเหนือผู้รับสิทธิอำนาจครอบครองจักรวาล แม้เด็กน้อยๆคนหนึ่ง ก็มีคุณค่าเหนือกว่าจักรวาลที่มีดวงดาวอยู่มากมหาศาล เพราะพระวิญญาณ บริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ภายในมนุษย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเลือกสรร มนุษย์เป็นที่พำนักของพระองค์ตลอดนิรันดร์ ต่อหน้าการทรงสถิตแห่ง พระสิริของพระองค์นั้น โลกทั้งโลกก็ช่างด้อยค่าราวกับสะเก็ดฝุ่นเพียง อนุภาคหนึ่ง แต่กระนั้นก็ล้ำค่าเหลือคณานับเมื่อสรรพสิ่งซึ่งทรงสร้างทั้งสิ้น ต่างมุ่งความสนใจสู่โลกใบนี้

ในเวลานี้เมื่อผมยืนอยู่ต่อพระบัลลังก์ ผมรู้สึกถึงความต่ำต้อยยิ่งกว่า เศษของธุลีดิน แต่ในขณะเดียวกันก็ได้สัมผัสถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายใน อย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน โดยฤทธิ์เดชของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้ผมยังยืนอยู่ ได้ ที่นี้เองผมได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะผู้ ปลอบประโลม พระองค์ได้ทรงนำผมในตลอดการเดินทางที่ผ่านมา แม้ว่า

ผมจะไม่ค่อยตระหนักถึงการทรงสถิตของพระองค์นักก็ตาม

องค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งทรงอ่อนสุภาพและน่ารักมากกว่าที่ผมเคยวาดภาพไว้ ในพระองค์ ผมได้เห็นสติปัญญาผู้ซึ่งค้าชูผมตลอดการเดินทางสู่ยอดเขา และผมยังรู้สึกถึงความคุ้นเคยที่มีต่อเพื่อนหลายคนบนโลก ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นเพราะพระองค์ทรงตรัสกับผมผ่านทางพวกเขา นอกจากนี้แล้ว ผมยังจำได้ถึงผู้หนึ่งซึ่งผมมักจะปฏิเสธเมื่อพระองค์เข้ามาในชีวิตของผมผ่านผู้คนรอบข้าง ผมเห็นทั้งสิงห์และลูกแกะ ผู้เลี้ยง และเจ้าบ่าว แต่เหนืออื่นใดผมเห็นพระองค์ผู้ทรงพิพากษา

แม้ในการทรงสถิตอันน่าเกรงขามของพระองค์ พระผู้ทรงปลดปล่อยโลกก็ทรงประทับกับผมอย่างเหนียวแน่นซึ่งทำให้ผมรู้สึกอุ่นใจ แน่ทีเดียวที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงต้องการให้ผมขาดความสุข พระองค์เพียงประสงค์ให้ผมรู้จักความจริง ที่นั่น.. ถ้อยคำมนุษย์ก็ไม่เพียงพอที่จะบรรยายทั้งความน่ารักน่ารักและความสุขสบายที่เกิดขึ้นขณะยืนอยู่ต่อพระพักตร์ ผมได้ผ่านความวิตกกังวลว่าการพิพากษานั้นจะออกมาดีหรือร้ายไปเสียแล้ว ผมรู้แต่ว่าทุกสิ่งจะดีอย่างแน่นอน และผมวางใจในผู้ทรงพิพากษาของผมได้

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทอดพระเนตรบัลลังก์ซึ่งทอดยาวรายล้อมพระองค์ ที่นั่งมากมายมีผู้ครอบครองแล้ว แต่ก็ยังมีอีกมากมายที่ว่างเปล่า และพระองค์ตรัสขึ้นว่า “บัลลังก์เหล่านี้เป็นของบรรดาผู้ได้รับชัยชนะซึ่งได้ปรนนิบัติเราอย่างสัตย์ซื่อในตลอดทุกสมัย พระบิดาและเราได้จัดเตรียมที่เหล่านี้ตั้งแต่ก่อนวางรากสร้างโลก ท่านสมควรจะนั่งบนที่นั่งหรือไม่?”

ผมจำสิ่งซึ่งเพื่อนของผมเคยบอกไว้ได้ว่า “เมื่อพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อถามคำถามคุณ นั้นไม่ใช่เพราะพระองค์ต้องการข้อมูล” ผมมองดูบัลลังก์เหล่านั้น และมองดูบรรดาผู้ที่อยู่บนบัลลังก์ในขณะนี้ ผมจดจำบางคนซึ่งเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อได้ แต่บุคคลส่วนใหญ่บนบัลลังก์ที่ผมรู้จักไม่ใช่ผู้มีชื่อเสียงบนโลกเลย มีมิชชันนารีจำนวนมากซึ่งทุ่มเทชีวิตอยู่เบื้องหลัง พวกเขาไม่เคยสนใจว่าจะอยู่ในความทรงจำของโลกหรือไม่

แต่ขอเพียงได้อยู่ในความทรงจำของพระองค์เท่านั้น ผมรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยเมื่อได้เห็นผู้มั่งมีหรือผู้มีอำนาจบางคนที่สตัยชื่อในสิ่งที่เขาได้รับมอบ แต่อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนผู้หญิงและบรรดาคุณแม่ซึ่งเป็นนักอธิษฐานจะครอบครองที่บนบัลลังก์ได้มากกว่าคนกลุ่มอื่นๆ

ไม่มีทางเลยที่ผมจะตอบว่า “ใช่” กับคำถามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเห็นว่าผมสมควรจะได้ที่นั่งนั้น ผมไม่บังควรจะนั่งอยู่ท่ามกลางบุคคลเหล่านี้ ผมได้รับโอกาสที่จะวิ่งเพื่อคว้าเอาบำเหน็จอันใหญ่ยิ่งแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก แต่ผมก็พลาด ผมเสียใจอย่างสุดซึ้ง แต่ผมก็รู้อย่างมีความหวังอีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมาผมจะผิดพลาดเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ผมก็ได้มาที่นี้ ก่อนที่ชีวิตบนโลกของผมจะเสร็จสิ้น ผมสารภาพว่าผมไม่สมควร พระองค์ทรงตรัสถามผมขึ้นว่า

“แต่เจ้าปรารถนาบัลลังก์นี้หรือไม่?”

“ด้วยสุดใจของข้าพระองค์” ผมตอบ

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมองดูบัลลังก์เหล่านั้นแล้วตรัสว่า “ที่ซึ่งว่างเหล่านั้นอาจถูกเติมเต็มในยุคนสมัยใดก็ได้ เราได้เชื่อเชิญทุกคนที่ได้เรียกนามของเราสำหรับที่นั่งนั้น และยังคงมีที่นั่งเหลืออีกมาก ในเวลานี้สงครามสุดท้ายกำลังจะมาถึง และคนเป็นอันมากซึ่งเป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น บัลลังก์เหล่านี้จะเต็มก่อนที่สงครามจะสิ้นสุด และผู้ซึ่งได้นั่งอยู่ที่นี่จะเป็นที่รู้จักด้วยสองสิ่งคือ เขาจะสวมเสื้อคลุมแห่งความถ่อมใจ และเขาจะเป็นเหมือนเรา ขณะนี้เจ้าได้สวมเสื้อคลุมนั้นแล้ว และหากเจ้ารักษาเสื้อคลุมไว้ได้โดยไม่สูญเสียไปในสงคราม เมื่อกลับมาเจ้าก็จะเป็นเหมือนเรา แล้วเจ้าจะคู่ควรที่จะนั่งอยู่ท่ามกลางคนเหล่านี้เพราะเราจะทำให้เจ้าคู่ควร ฤทธาานุภาพทั้งสิ้นได้ทรงมอบไว้กับเราแล้ว และเราเท่านั้นที่จะกวัดแกว่งอำนาจนี้ เจ้าจะได้ชัยชนะและได้รับความไว้วางใจสำหรับสิทธิอำนาจของเราก็คือเมื่อเจ้าได้เข้าสนิทในเราอย่างที่สุด เวลานี้ จงหันมองดูนิเวศน์ของเราเถิด”

ผมหันกลับและมองไปทางทิศซึ่งผมได้เดินจากมานั้น จากพระราช

บัลลังก์แห่งนี้ผมสามารถมองเห็นทั้งห้องได้ สภาพอันทรงสง่าราศีนั้นชวนให้ตื่นตะลึงเกินกว่าสิ่งใดจะเทียบเทียม ชุมนุสมสวรรค์นับล้านๆ ในแต่ละลำดับชั้น แม้ในลำดับเล็กน้อยสุดนั้นแต่ละบุคคลก็ยังชวนให้เกรงขามยิ่งกว่ากองทัพหนึ่งและมีฤทธิ์อำนาจเหนือกว่า นับเป็นความสูงส่งเหนือประสิทธิภาพของผมที่จะซึมซับเอาความโอ่อ่ากว้างไกลแห่งศักดิ์สิทธิ์นี้ไว้ได้ แต่กระนั้น...ผมก็เห็นว่ายังมีเพียงเสี้ยวส่วนหนึ่งของห้องนี้เท่านั้นที่ถูกครอบครอง

ผมหันกลับไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและต้องประหลาดใจเมื่อเห็นน้ำตาที่พระเนตรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากดวงตาทุกคู่ในที่นี้ นอกจากของพระองค์เอง เมื่อน้ำตาไหลอาบพระพักตร์ของพระองค์นั้น พระองค์ทรงเก็บน้ำตานั้นไว้ในพระหัตถ์ และถามผมขึ้นว่า

“นี่คือถ้วยของเรา เจ้าจะดื่มร่วมกับเราไหม?”

ไม่มีวันที่ผมจะปฏิเสธพระองค์ ผมได้สัมผัสถึงรักอันใหญ่หลวงของพระองค์เมื่อทรงจ้องมองผมอยู่ แม้ในความสกปรกเกรอะกรังของผม พระองค์ยังทรงรักผม และแม้ในความไม่คู่ควรของผม พระองค์ยังทรงปรารถนาให้ผมได้อยู่ใกล้ชิด และพระองค์ตรัสขึ้นว่า

“เรารักบรรดาสิ่งเหล่านี้ด้วยความรักซึ่งเจ้ายังไม่อาจเข้าใจ และเราก็รักผู้ซึ่งควรจะได้อยู่ในที่แห่งนี้แต่ได้พลาดไปด้วย เราได้ละเก้าสิบเก้าชีวิตไว้เพื่อติดตามชีวิตหนึ่งซึ่งหลงหาย แต่ผู้เลี้ยงของเรากลับไม่ยอมละหนึ่งชีวิตเพื่อติดตามอีกเก้าสิบเก้าชีวิตที่หลงหาย... เรามาเพื่อช่วยผู้หลงหาย เจ้าจะแบ่งเบาหัวใจของเราด้วยการช่วยเหลือผู้หลงหายหรือไม่? เจ้าจะช่วยนำผู้คนมาให้เต็มห้องนี้ไหม? เต็มเต็มบัลลังก์เหล่านี้และที่อื่นๆ ในห้องนี้? เจ้าจะรับมหาบัญชานี้เพื่อนำความยินดีมายังสวรรค์ มายังเราและพระบิดาของเราไหม? การพิพากษานี้ก็เพื่ออาณาจักรของเราเอง และในขณะนี้อาณาจักรของเรายังไม่เต็ม สงครามสุดท้ายจะไม่สิ้นสุดจนกว่าอาณาจักรของเราจะเต็มเปี่ยม และนั่นจะเป็นเวลาเดียวที่เราช่วยกู้แผ่นดินโลกและกวาดล้างความชั่วร้ายออกจากสรรพสิ่งซึ่งเราได้สร้างขึ้น หากเจ้าได้ดื่ม

ถ้วยของเราแล้วเจ้าก็จะรักผู้หลงหายอย่างเดียวกับเรา”

จากนั้น พระองค์ได้นำถ้วยใบหนึ่งซึ่งธรรมดาเกินควรจะอยู่ในสถานที่อันทรงสง่าราศีเช่นนี้ ทรงบรรจุน้ำตาของพระองค์ไว้ในนั้น และทรงยื่นให้กับผม ผมไม่เคยได้ชิมสิ่งใดที่มีรสขมขนาดนี้มาก่อน และรู้ว่าไม่มีทางจะดื่มของที่อยู่ในถ้วยนี้หมด แม้แต่ดื่มให้มากก็คงเป็นไปได้ แต่ผมตั้งใจว่าจะดื่มให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคอยผมอย่างอดทนจนในที่สุดผมระเบิดน้ำตาออกมาอย่างพรั่งพรู ราวกับแม่น้ำแห่งน้ำตาหลายสายไหลเชื่อมรจากภายในผม ผมได้ร่ำไห้เพื่อผู้หลงหาย แต่ยิ่งกว่านั้นผมร้องไห้เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ผมมองดูพระองค์อย่างสิ้นหวังเมื่อทนความเจ็บร้าวจนแทบจะตายนั้นไม่ได้อีก ทันใดนั้นสันติสุขของพระองค์ได้เต็มล้นในผมและไหลเป็นสายเดียวไปกับความรักของพระองค์ ความรู้สึกนี้ช่างอัศจรรย์ นี่คือน้ำแห่งชีวิตซึ่งผมรู้ว่าจะพุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์ ทันใดนั้นผมรู้สึกว่สายน้ำที่ไหลอยู่ภายในผมเกิดลุกเป็นไฟขึ้น และความร้อนรุ่มที่จะประกาศบารมีแห่งพระสิริของพระองค์นั้นรุนแรงยิ่ง หากผมไม่ประกาศ ผมคงจะมอดไหม้เป็นจุล ผมไม่เคยรู้สึกถึงความรืร้อนที่จะประกาศพระองค์ นมัสการพระองค์ และที่จะสุดเอาทุกลมหายใจซึ่งผมได้รับโดยเห็นแก่พระกิตติคุณของพระองค์เช่นนี้มาก่อนเลย

“องค์พระผู้เป็นเจ้า!” ผมตะโกนลั่น ไม่มีใครในความคิดของผมอีกแล้วนอกจากพระองค์ “บัดนี้ ข้าพระองค์รู้แล้วว่าบัลลังก์แห่งการพิพากษานี้เป็นบัลลังก์แห่งพระคุณด้วย และข้าพระองค์ทูลขอพระคุณเพื่อจะรับใช้พระองค์เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพระองค์ทูลขอพระคุณ! พระคุณเพื่อจะสู่เส้นทางของข้าพระองค์ได้สำเร็จ ข้าพระองค์ทูลขอพระคุณที่จะรักพระองค์เช่นนี้ เพื่อจะได้รับการช่วยกู้จากการล่อลวงนานาประการและความลุ่มหลงตนเองซึ่งทำให้ชีวิตของข้าพระองค์วิปลาสไป ข้าพระองค์ร้องเรียกพระองค์เพื่อการช่วยให้รอดจากตัวข้าพระองค์เองและความเลวร้ายภายในจิตใจ ขอความรักซึ่งได้

สัมผัสขณะนี้จะไม่หลั่งไหลอย่างไม่ขาดสายในหัวใจของข้าพระองค์ ขอพระทัยของพระองค์ ขอความรักของพระองค์ ขอประทานพระคุณแห่งพระวิญญูณบริสุทธิที่จะช่วยให้ข้าพระองค์สำนึกในบาป และขอโปรดประทานพระคุณแห่งพระวิญญูณบริสุทธิเพื่อจะเป็นพยานถึงพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็น ข้าพระองค์ทูลขอพระคุณเพื่อจะเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งทรงจัดเตรียมไว้เพื่อคนเหล่านั้นที่จะมาถึงพระองค์ ขอพระคุณจะอยู่เหนือข้าพระองค์เพื่อเทศนาถึงอาณาจักรแห่งการพิพากษานี้ ขอประทานพระคุณเพื่อแบ่งปันกับคนเหล่านั้นซึ่งได้ทรงเรียกให้ครอบครองบัลลังก์ที่ว่างอยู่ เพื่อจะกล่าวถ้อยคำแห่งชีวิตแก่เขาซึ่งจะรักษาเขาไว้บนทางแห่งชีวิตได้ และเพื่อจะส่งทอดความเชื่อให้แก่เขาเพื่อว่าเขาจะบรรลุผลตามการทรงเรียก องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์อ่อนน้อมกับพระองค์ ขอทรงโปรดประทานพระคุณ”

ทันใดนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับยืนขึ้น และทั่วทั้งสรวงสวรรค์จากบัลลังก์ประทับของพระองค์จนถึงสุดสายตาของผมนั้นก็พร้อมกันลุกยืนขึ้น พระเนตรของพระองค์ลุกโชนด้วยไฟอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

“เจ้าได้ร้องเรียกเราเพื่อพระคุณ ซึ่งเป็นคำร้องทูลที่เราไม่เคยปฏิเสธ เจ้าจะกลับไปและพระวิญญูณบริสุทธิจะประทับอยู่กับเจ้า ณ ที่นี้ เจ้าได้สัมผัสทั้งพระคุณและความเข้มงวดของเรา จงจดจำทั้งสองสิ่งไว้เพื่อจะดำเนินอยู่ได้บนทางแห่งชีวิต ความรักแท้ของพระเจ้าก็ได้รวมเอาการพิพากษาของพระองค์เข้าไว้ด้วย เจ้าต้องรู้จักทั้งพระคุณและความเข้มงวดของเราหาไม่แล้วเจ้าจะตกอยู่ในการล่อลวง และพระคุณซึ่งได้ทรงประทานให้แก่เจ้าในที่นี้คือการได้รู้จักทั้งสองสิ่ง การสนทนาระหว่างเจ้าและพี่น้องของเจ้าในที่นี้คือพระคุณของเรา จงจำไว้ให้ดี”

และพระองค์ทรงชี้ดาบของพระองค์ตรงมาที่หัวใจของผม ที่ปากและมือทั้งสอง เมื่อทรงทำเช่นนั้นไฟจากดาบของพระองค์ได้ลามมาและเผาผลาญผม ความเจ็บปวดนั้นแสนสาหัส “นี่ก็คือพระคุณเช่นกัน” พระองค์ทรงตรัส “เจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ซึ่งเราได้เตรียมไว้สำหรับเวลานี้ จงเทศนา

และเขียนถึงทุกสิ่งซึ่งเจ้าได้เห็นที่นี่ สิ่งที่เราได้ตรัสกับเจ้า จงไปพูดกับพี่น้องของเจ้า จงไปและเรียกกบรрдานายทัพของเราเข้าสู่สงครามครั้งสุดท้าย ไปและปกป้องคนขัดสนและผู้ถูกกดขี่ หญิงหม้ายและเด็กกำพร้า...นี่คือคำบัญชาถึงนายทัพของเรา และซึ่งเจ้าจะพบพวกเขาได้ที่นั่นด้วย บรรดาบุตรของเราก็สูงค่ายิ่งในสายตาของเราเหนือหมู่ดาวบนสวรรค์ จงเลี้ยงแกะของเรา ใส่ใจกับผู้เล็กน้อยของเรา กล่าวถ้อยคำของพระเจ้าแก่พวกเขาเพื่อเขาจะมีชีวิต จงเข้าสู่ศึกสงคราม มุ่งหน้าและอย่าล่าถอย จงไปโดยเร็วเพราะว่าเราจะมาโดยเร็วพลัน เชื้อพ้องเราและจงเร่งเร้าวันที่เราจะเสด็จมา”

แล้วหมู่ทูตสวรรค์ก็เข้ามาเพื่อนำผมออกจากพระบัลลังก์ หัวหน้าที่ทูตนั้นได้เดินเคียงข้างผมและเริ่มพูดขึ้นว่า

“บัดนี้เมื่อพระองค์ทรงยืนขึ้น พระองค์จะไม่ประทับนั่งลงอีกเลย จนกว่าสงครามจะเสร็จสิ้น พระองค์ทรงประทับนั่งอยู่จนเวลานั้นมาถึงคือเมื่อศัตรูของพระองค์จะถูกนำมาไว้ได้เบื้องพระบาทของพระองค์ และเวลานั้นก็ได้มาถึงแล้ว กองทัพแห่งทูตสวรรค์จำนวนมหาศาลซึ่งได้ยืนพร้อมตั้งแต่คืบแห่งการทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนของพระคริสต์ ได้รับการอนุมัติให้ประจำการบนโลกแล้ว ขณะเดียวกันฝูงปีศาจจากขุมนรกก็ถูกปลดปล่อยให้ทำงานของมันเช่นกัน นี่เป็นเวลาซึ่งสรรพสิ่งทั้งปวงที่ทรงสร้างรอคอยความล้าลึกอันยิ่งใหญ่ซึ่งซ่อนเร้นอยู่กำลังจะสำเร็จตามพระประสงค์ เราจะต่อสู้จนถึงวันสุดท้าย เราทั้งหลายจะต่อสู้กับท่านและพี่น้องของท่าน”

ตอนที่ 5

ผู้ได้รับชัยชนะ

ผมเดินจากบัลลังก์แห่งการพิพากษามาพร้อมกับสมองซึ่งคุกรุ่นด้วย
ประสบการณ์ที่เพิ่งจะได้รับมาหมาดๆ เป็นสิ่งที่น่าคร้ามกลัวอย่างมหันต์
และวิเศษมหัศจรรย์ในขณะเดียวกัน ทั้งทำลายและฉีกทิ้งหัวใจของผมจน
แตกสลาย ผมไม่เคยรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยเท่านี้มาก่อนเลย แม้ในตอนแรก
จะไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายนักเมื่อถูกเปิดเผยอย่างหมดเปลือกต่อหน้าผู้คนจำนวน
มหาศาลโดยไม่อาจจะแอบงำความคิดแม้สักเรื่องหนึ่งไว้ได้ แต่เมื่อผมเริ่ม
ที่จะปล่อยวางและยอมรับทุกสิ่ง ด้วยสำนึกกว่านี่เป็นการทำความสะอาด
วิญญาณของผม ผมก็เริ่มจะติดปีกของเสรีภาพอันไม่มีขอบเขต การไม่มี
สิ่งใดต้องปิดบังนั้นช่างเป็นการปลดแอกสู่โลกอิสระ ผมรู้สึกว้าว...ผมหายใจได้
ในแบบใหม่ซึ่งไม่เคยทำได้มาก่อน

ยิ่งผมรู้สึกปลดปล่อยมากเท่าใด ความคิดในสมองก็ยิ่งจะโลดแล่น
ไปด้วยประสิทธิภาพที่สูงล้ำมากเท่านั้น และผมก็เริ่มจะรับรู้การติดต่อ
สื่อสารที่กำลังดำเนินอยู่ ซึ่งศัพท์ภาษาของมนุษย์ไม่สามารถเปล่งเสียงได้

ผมคิดถึงสิ่งที่อัครทูตเปาโลได้บอกเอาไว้เกี่ยวกับการเยื่อมเยียนสวรรค์ชั้นที่สาม ซึ่งท่านมีโอกาสได้ยินถ้อยคำที่ไม่สามารถอธิบายได้ เป็นการสื่อสารฝ่ายวิญญาณซึ่งลึกล้ำเกินความเข้าใจของการสื่อสารไม่ว่าจะรูปแบบใดในฝ่ายมนุษย์ ปราดเปรื่องกว่า และให้ความหมายยิ่งกว่าที่อักษรใดๆจะพรรณนาได้ การสื่อความซึ่งประสานจิตใจและความคิดเข้าเป็นหนึ่งนั้นสมบูรณ์ไร้ที่ติ และเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเกิดการเข้าใจไขว่เขว

ผมมองดูบางคนในห้องนั้น และเริ่มที่จะเข้าใจความคิดของเขา เหมือนอย่างที่เขาเข้าใจความคิดของผม และเมื่อผมมองดูองค์พระผู้เป็นเจ้า ผมก็เริ่มเข้าใจพระองค์อย่างเดียวกัน เราเริ่มที่จะตอบรับกันด้วยคำพูด แต่ความหมายในแต่ละคำนั้นลึกซึ้งยิ่งกว่าที่พจนานุกรมจะให้นิยามได้ ความคิดของผมได้เป็นอิสระเพื่อว่าพลาณภาพของมันจะทวีคูณขึ้นเป็นหลายเท่า ช่างเป็นความชื่นบานที่มากกว่าประสบการณ์ใดๆก่อนหน้านี้เสียอีก

ผมเห็นอย่างชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงชมชอบที่จะสื่อสารกับผมในลักษณะเช่นนี้มากพอๆกับที่ผมรู้สึก ผมไม่เคยได้ยังลึกล้ำว่า “ถ้อยคำของพระเจ้า” ตามความหมายของพระองค์มาก่อนเลย พระคริสต์คือการสื่อสารจากพระเจ้าสู่โลก ถ้อยคำของพระองค์เป็นพระวิญญาณและชีวิต และฤทธานุภาพกับความหมายแห่งคำนั้นก็เกินกว่าที่มนุษย์จะจำกัดความ ถ้อยคำมนุษย์นั้นเป็นเพียงแค่รูปแบบอันผิวเผินของการสื่อสารของฝ่ายวิญญาณ พระองค์ได้ทรงสร้างเราให้สามารถสื่อสารในระดับซึ่งลึกล้ำกว่าคำมนุษย์ แต่เพราะการล้มลงในบาปและความโกลาหลที่หอบาเบลนั้นเองที่เราได้สูญเสียความสามารถนี้ไป เราไม่อาจเป็นอย่างที่ทรงสร้างจนกว่าเราจะได้รับความสามารถนี้กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะได้มาก็เมื่อเราได้รับอิสรภาพต่อหน้าการทรงสถิตของพระองค์เท่านั้น

และผมก็เริ่มจะเข้าใจ การล่องละเมิดของอาดัมซึ่งทำให้ต้องหลบหน้าพระเจ้านั้น เป็นจุดเริ่มต้นของความบิดเบือนอย่างสุดแสนเลวร้าย ซึ่งทำให้มนุษย์ไม่ได้เป็นไปตามที่ทรงสร้าง เช่นเดียวกับที่ทำให้ปัญญาของ

มนุษย์และประสิทธิภาพในฝ่ายวิญญาณดังลงอย่างที่สุดด้วย แต่...ทั้งหมดนี้จะกลับคืนมาใหม่เมื่อมนุษย์ออกจาก “ที่ซ่อน” นั้น เปิดเผยตัวเขาต่อพระเจ้าและต่อกันและกัน เป็นผู้ที่โปร่งใสแจ่มแจ้ง เพราะการมองดูพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดย “ปราศจากผ้าคลุมหน้า” เท่านั้น ที่เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงสู่พระฉายาของพระองค์ ...และผ้าคลุมหน้านั้นเกิดขึ้นจากการปิดซ่อนของเรา

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถามอาดัมภายหลังการล่วงละเมิดนั้นเป็นคำถามแรกที่ทรงถามมนุษย์ และเป็นคำถามแรกที่เราเองก็ต้องตอบเช่นกัน หากเราปรารถนาที่จะกลับคืนสู่สภาพดีในพระองค์อย่างสมบูรณ์ แน่แน่นอนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่าอาดัมอยู่ที่ใด แต่คำถามนั้นก็เพื่อตัวของอาดัมเอง และเป็นคำถามซึ่งพระเจ้าทรงเริ่มต้นเสาะหามนุษย์ เรื่องราวของการทรงไถ่นั้นเป็นเช่นนี้คือพระเจ้าทรงเสาะหามนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์เสาะหาพระเจ้า - เมื่อเราตอบคำถามนี้อย่างถึงที่สุด โดยรู้ว่าเราอยู่ในสถานะใดในความสัมพันธ์กับพระองค์แล้ว เราก็จะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่อย่างถึงที่สุดด้วย และคำตอบสำหรับคำถามนี้จะเป็นที่ประจักษ์ก็ต่อเมื่อเราอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์เท่านั้น

นี่คือหัวใจของประสบการณ์หน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษาซึ่งผมได้รับ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับผมอยู่แล้ว แต่ทั้งหมดก็เพื่อผม เพื่อผมจะรู้ว่าผมอยู่ที่ไหน เพื่อผมจะถูกพาตัวออกจากที่ซ่อน และเพื่อพาผมจากความมืดออกสู่ความสว่าง

และผมก็เริ่มเข้าใจอีกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับคนของพระองค์มากเพียงไร ตลอดการพิพากษานั้นพระองค์ไม่ทรงชี้สิ่งถูกต้องหรือเลวร้าย มากเท่ากับการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสวงหาผมมากยิ่งขึ้นกว่าที่ผมแสวงหาพระองค์ การพิพากษาของพระองค์ปลดปล่อยผมให้เป็นไท และการพิพากษาโลกของพระองค์ก็จะปลดปล่อยโลกให้เป็นไทด้วย

เมื่อวันแห่งการพิพากษามาถึง พระองค์จะนำการช่วยกู้ครั้งสุดท้าย มาสู่อาดัมซึ่งจะนำเขาออกจากที่หลบซ่อนนั้น อันจะเป็นการปลดปล่อยครั้งสุดท้ายของอาดัมและสรรพสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งตกอยู่ใต้การจองจำเนื่องจากอาดัมด้วย ความมืดทึบของโลกนี้สามารถคงอยู่ได้ชั่วคราวกับกัลป์ก็เนื่องจากมนุษย์ถูกบีบคั้นให้ต้องหลบซ่อนตัวภายหลังความบาปนั้น “การเดินทางในความสว่าง” เป็นยิ่งกว่าการรู้และเชื่อฟังความจริงบางสิ่ง แต่เป็นการดำเนินชีวิตโดยความจริงและเป็นไทอย่างสิ้นเชิงจากการถูกบีบคั้นให้ต้องหลบซ่อน

“เดินทางในความสว่าง” หมายถึงไม่มีการปิดบัง ทั้งต่อพระเจ้าหรือมนุษย์อื่น ความเปลือยเปล่าของอาดัมและเอวาก่อนที่จะล้มลงในบาปไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของสรีระภายนอกเท่านั้น แต่เป็นส่วนของวิญญาณจิตด้วย และเราจะได้รู้จักเสรีภาพเช่นนี้อีกครั้งหนึ่ง ก็เมื่อการไถ่ให้รอดได้มาถึงเราอย่างสมบูรณ์ การเปิดชีวิตต่อผู้อื่นอย่างแท้จริงนั้นคือการเปิดจิตใจและความคิดของเราเองเข้าสู่อาณาจักรที่เราไม่รู้จักหรือแม้แต่ไม่เคยรู้ว่ามียู่ ซึ่งเป็นสิ่งที่มารซาตานพยายามจะลอกเลียนแบบโดยผ่านทางลัทธินิวเอจ

ขณะที่ผมเดินไป พร้อมกับไตร่ตรองสิ่งที่ได้เรียนนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏพระองค์เคียงข้างผมอย่างฉับพลันในรูปร่างของสติปัญญาอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้ช่างทรงสง่าราศีเลอเลิศยิ่งกว่าที่ผมเคยพบ แม้แต่ขณะประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งการพิพากษา ผมทั้งตกตะลึงและเริงโลด

“องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์จะกลับไปพร้อมกับข้าพระองค์เช่นนี้หรือ?”
ผมถาม

“เราจะอยู่กับเจ้าเสมอด้วยสภาพเช่นนี้ แต่เรายังอยากเป็นยิ่งกว่าที่เจ้าได้เห็นเราในขณะนี้เสียอีก เจ้าได้เห็นทั้งพระเมตตาและความเข้มงวดของเราที่นี่ แต่เจ้ายังคงไม่รู้จักเราอย่างสมบูรณ์แบบในฐานะองค์พิพากษาผู้ทรงเที่ยงธรรม”

ผมแปลกใจยิ่งนัก ก็ผมเพิ่งจะใช้เวลาทั้งหมดต่อหน้าพระบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระองค์ และรู้สึกว่ทั้งหมดที่ผมได้เรียนนั้นล้วนแล้ว

แต่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของพระองค์ทั้งสิ้น พระองค์หยุดครุ่นหนึ่งเพื่อให้ผมได้ตรึกตรอง แล้วจึงทรงตรัสต่อไปว่า

“เสรีภาพจะเกิดขึ้นเมื่อเจ้าได้รู้จักความจริง แต่ผู้ใดก็ตามที่เรากลดปล่อยให้เป็นไทนั้นจะเป็นไทอย่างแน่แท้ เสรีภาพแห่งการทรงสถิตของเราก็คงยิ่งใหญ่กว่าการเพียงแต่รู้จักความจริง เจ้าได้ประสบกับการปลดปล่อยต่อหน้าการทรงสถิตของเราแล้ว แต่ยังมีอีกมากที่เจ้าต้องรู้เกี่ยวกับการพิพากษาของเรา เมื่อเราพิพากษานั้น เราไม่แสวงหาที่จะกล่าวโทษหรือแสดงความบริสุทธิ์ แต่เราประสงค์ที่จะนำความชอบธรรมมา และจะพบความชอบธรรมได้ก็ในความเป็นหนึ่งเดียวกับเราเท่านั้น นี่คือการพิพากษาอันชอบธรรม คือการนำมนุษย์เข้าสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกับเรา”

“คริสตจักรของเราได้ถูกประดับกายด้วยความอับอายเพราะเธอไม่มีเหล่าผู้วินิจฉัยของเรา และเธอไม่มีผู้วินิจฉัยก็เพราะเธอไม่รู้จักเราในฐานะผู้ทรงพิพากษา บัดนี้ เราจะแต่งตั้งผู้วินิจฉัยของเราขึ้นเพื่อประชากรของเรา ผู้รู้จักการพิพากษาของเรา พวกเขาจะไม่เพียงตัดสินระหว่างผู้คนหรือกรณีพิพาทเท่านั้น แต่เขาจะทำให้ทุกสิ่งชอบธรรม ซึ่งเป็นการนำพวกเขาสู่ความเห็นชอบร่วมกับเรา”

“เมื่อเราปรากฏแก่โยชูวาในฐานะจอมพลโยธาของพระเจ้านั้น เราได้ประกาศตัวว่าเราไม่ได้มาเพื่อฝ่ายเขาหรือฝ่ายศัตรู เราไม่ได้มาเพื่อยึดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพราะเมื่อเรามา เรามาเพื่อจะยึดครองทั้งหมด เราได้ปรากฏในฐานะจอมพลโยธาของพระเจ้าก่อนที่อิสราเอลจะเข้าครองแผ่นดินแห่งพันธสัญญา และนี่ก็ใกล้เวลาแล้วที่คริสตจักรจะเข้าครองแผ่นดินแห่งพันธสัญญาของเธอ และอีกครั้งหนึ่งที่เราจวนจะปรากฏในฐานะจอมพลโยธาของพระเจ้า เมื่อเรามาในครั้งนี้ เราจะกำจัดคนเหล่านั้นที่ได้เกี่ยวเชื้อมาให้คนของเราแบ่งเป็นฝักฝ่ายและต่อสู้กับพี่น้องของเขา ความยุติธรรมของเราจะไม่ถือฝ่ายใดตามข้อขัดแย้งของมนุษย์ แม้เป็นคนของเราเอง สิ่งที่เราได้ทำกับอิสราเอลนั้น เราก็ได้ทำเพื่อศัตรูของเขาเช่นกัน ไม่ใช่ต่อต้านเขา ท่าน

ไม่ได้เห็นความยุติธรรมของเราก็นื่องจากท่านใช้มุมมองของโลกซึ่งดำรงอยู่เพียงชั่วคราว ท่านจำเป็นต้องเห็นความยุติธรรมของเราเพื่อจะเดินในสิทธิอำนาจของเรา เพราะความยุติธรรมและความชอบธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของเรา”

“เราได้บรรจุความชอบธรรมลงในผู้ซึ่งเลือกสรร แต่ก็เช่นเดียวกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร แม้ผู้ชอบธรรมซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคคริสตจักรก็ยังตั้งมั่นอยู่บนทางของเราได้เพียงส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งในตลอดชีวิตเขา หรือเพียงส่วนเล็กๆ ของจิตใจและความคิด เราไม่ได้เข้าข้างพวกเขาหรือต่อสู้ศัตรูของพวกเขา แต่เรามาเพื่อจะใช้คนของเราช่วยเหลือศัตรูของเขา เรารักมนุษย์ทุกคน และเราปรารถนาให้ทุกคนมาถึงความรอด”

ผมอดไม่ได้ที่จะคิดถึงศึกยิ่งใหญ่ที่เราได้ต่อสู้จากบนภูเขา เราได้ทำให้พี่น้องมากมายบาดเจ็บเมื่อเราต่อสู้กับเหล่าอสูรที่ควบคุมเขา อีกมากมายยังคงอยู่ในค่ายของศัตรู บ้างก็ถูกมันใช้ และบ้างก็ตกเป็นเชลยของมัน ผมเริ่มสงสัยว่าสงครามครั้งต่อไปอาจจะเป็นการโจมตีพี่น้องของเราเองอีกครั้งหนึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้มองดูผมขณะที่ขบคิดถึงสิ่งเหล่านี้ และทรงตรัสว่า

“พี่น้องซึ่งถูกศัตรูหลอกใช้จะมีอยู่เสมอไปจนกว่าสงครามสุดท้ายจะสิ้นสุด แต่นี้ไม่ใช่สาเหตุที่เราบอกเจ้าในเวลานี้ เราบอกเจ้าก็เพื่อจะช่วยให้เจ้าเห็นว่าศัตรูจะเข้าประชิดจิตใจและความคิดของเจ้าได้อย่างไร และมันจะใช้เจ้าได้อย่างไร! แม้ในเวลานี้ เจ้าก็ยังไม่เห็นทุกสิ่งอย่างที่เราเห็น”

“นี่เป็นเรื่องปกติสำหรับคนของเรา ในเวลานี้แม้ผู้นำที่ยิ่งใหญ่ก็ยังไม่กลมเกลียวกับเรา พวกเขาหลายคนได้ทำการงานที่ดี แต่น้อยคนที่จะทำในสิ่งซึ่งเราได้เรียก นี่เป็นผลจากความแตกแยกท่ามกลางพวกท่าน เราไม่ได้มาเพื่อจะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่เรากำลังเรียกคนเหล่านั้นที่ต้องการจะอยู่ฝ่ายเรา”

“เจ้าจะมีความประทับใจพิเศษภายใน เมื่อเราได้ให้ ‘ถ้อยคำที่ประกอบด้วยความรู้’ แก่เจ้าเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางกายของใครคนหนึ่ง

หรือความรู้อื่นๆที่เจ้าไม่เคยมีมาก่อน ความรู้นี้เกิดขึ้นเมื่อเจ้าแต่ละต้องความนึกคิดของเราในระดับเล็กน้อยเท่านั้น เรารู้ทุกสิ่ง ถ้าเจ้าได้มีความนึกคิดของเราอย่างเต็มขนาด เจ้าก็จะสามารถรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับทุกคนที่เจ้าจะเผชิญหน้าด้วย อย่างเดียวกับที่เจ้าได้ประสบในเวลานี้ เจ้าจะเห็นมนุษย์อย่างที่เราเห็นแต่กระนั้น การเข้าสนิทอยู่ในเราอย่างสมบูรณ์ยังมีมากยิ่งขึ้น เจ้าต้องมีหัวใจของเราเพื่อจะเข้าใจวิธีใช้ความรู้นั้นอย่างถูกต้อง นั่นแหละ เจ้าจึงจะมีการพิพากษาของเรา”

“เราจะไว้วางใจเจ้าให้มีความรู้ซึ่งเหนือธรรมชาติของเราตามระดับที่เจ้ารู้จักหัวใจของเรา ของประธานฝ่ายวิญญาณที่เราได้มอบหมายให้กับคริสตจักรนั้นเป็นเพียงสัญลักษณ์อันเล็กน้อยของฤทธิ์อำนาจแห่งยุคที่จะมาถึงเท่านั้น เราได้เรียกเจ้าให้เป็นผู้สื่อสารแห่งช่วงเวลานั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าจะต้องรู้จักฤทธิ์นั้น จงแสวงหาของประธานด้วยความกระตือรือร้นเพราะนั่นเป็นส่วนหนึ่งของเรา เราได้ประธานแก่เจ้าเพื่อเจ้าจะเป็นเหมือนเรา ถูกต้องแล้วที่เจ้าแสวงหาที่จะรู้ความนึกคิด วิธีทาง และน้ำพระทัยของเรา แต่เจ้าต้องขวนขวายที่จะรู้จักจิตใจของเราด้วย และเมื่อรู้จักจิตใจของเราแล้ว เมื่อนั้นตาใจของเจ้าก็จะเปิดออก และเจ้าจะเห็นอย่างที่เราเห็น และทำอย่างที่เราทำ

“ใกล้เวลาแล้ว ที่เราจะมอบหมายฤทธิ์อำนาจแห่งยุคที่จะมาถึงให้กับคริสตจักรอย่างมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การล่อลวงใหญ่ก็มักจะมายังคนเหล่านั้นซึ่งทรงไว้วางใจมอบหมายฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งให้ และหากเจ้าไม่เข้าใจในสิ่งที่เรากำลังจะสำแดงแก่เจ้า เจ้าเองก็จะตกลงในการล่อลวงนั้นเช่นกัน

“เจ้าได้ทูลขอพระคุณจากเราและเจ้าจะได้รับ พระคุณแรกซึ่งจะรักษาเจ้าไว้บนทางแห่งชีวิตคือการรู้ระดับความล่อลวงของตัวเจ้าเองในขณะนี้ ความล่อลวงเกี่ยวเนื่องกับทุกสิ่งซึ่งเจ้าเข้าใจต่างไปจากเรา และการรู้ระดับความล่อลวงนี้จะทำให้เจ้าถ่อมใจ ซึ่ง..เราประธานพระคุณแก่คนใจถ่อม นั่นเป็นเหตุที่เราตรัสว่า ‘ใครเป็นคนตาบอด ก็ผู้รับใช้ของเรานะซิ...’ และเราได้ตรัสกับฟาริสว่า ‘เราเข้ามาในโลกนี้เพื่อแก้การพิพากษา...เพื่อให้คนทั้ง

หลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด...ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า เรามองเห็น เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่' นั่นเป็นเหตุซึ่งเมื่อเราเรียก เปาโลผู้รับใช้ของเรา แสงสว่างของเราได้ทำให้เขามีตบอด และได้สำแดงถึงสภาพแท้จริงของเขา เช่นเดียวกัน เจ้าต้องถูกทำให้มีตบอดในฝ่ายเนื้อหนัง เพื่อเจ้าจะมองเห็นโดยวิญญาณของเรา"

ขณะนั้น ผมรู้สึกเหมือนถูกรังไห้มองดูผู้ซึ่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น ขณะที่เราเดินผ่าน และสายตาของผมได้จับจ้องตรงชายผู้หนึ่งซึ่งผมทราบว่าเป็นอัครทูตเปาโล เมื่อผมหันมององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้พยักหน้าให้ผมพูดคุยกับท่าน

"ผมรอคอยเวลานี้" ผมกล่าวขึ้น รู้สึกแก็้งๆแต่ก็ตื่นเต้นกับการพบหน้าครั้งนี้ "ผมรู้ว่าท่านคงจะตระหนักดีถึงคุณประโยชน์มากมายที่จดหมายของท่านมีต่อคริสตจักร อาจให้ประโยชน์มากกว่าคำสอนของพวกเราที่เหลือทั้งหมดรวมกันก็เป็นได้ ท่านยังคงเป็นหนึ่งในแสงสว่างอันเจิดจ้าแห่งโลก"

"ขอบคุณมาก" ท่านตอบอย่างสุภาพ "แต่ท่านไม่เข้าใจหรอกว่าพวกเรารอคอยอย่างจดจ่อเพียงใดที่จะได้พบท่าน ท่านเป็นนักรบแห่งสงครามสุดท้าย เป็นผู้หนึ่งซึ่งทุกคนในที่แห่งนี้รอคอยที่จะพบ พวกเราได้เห็นวาระนั้นอย่างสลับๆในนิมิตอันเป็นของประทานการเผยพระวจนะซึ่งจำกัด แต่ท่านได้รับการทรงเลือกให้ได้อยู่ในวาระนั้น ท่านคือทหารหาญคนหนึ่งซึ่งทรงจัดเตรียมไว้สำหรับสงครามสุดท้าย ท่านคือผู้ซึ่งเราต่างก็รอคอย"

ผมยังคงรู้สึกงงงวยอยู่ และพูดต่อไปว่า "แต่ผมไม่มีทางจะถ่ายทอดความประทับใจที่พวกเรามีต่อพวกท่านได้ตรงตามจริง ทั้งท่านและคนเหล่านั้นที่ได้วางรูปแบบให้กับเราด้วยการดำเนินชีวิตและงานเขียน ผมก็รู้ว่าเรามีเวลาอยู่นิรันดร์กาลที่จะแลกเปลี่ยนความรู้สึกประทับใจของเรา แต่ในขณะที่ผมยังอยู่ที่นี้ ได้โปรดเถิด ผมอยากถามสิ่งหนึ่ง 'ท่านจะกล่าวสิ่งใดกับชนในยุคของผมซึ่งจะเข้าสู่สงครามนี้?' "

“ข้าพเจ้าคงกล่าวได้เพียงสิ่งที่ได้กล่าวไว้แล้วในจดหมายฝากเหล่านั้น ข้าพเจ้าใคร่จะให้ท่านเข้าใจอย่างดียิ่งขึ้นโดยให้รู้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกบกพร่องต่อสิ่งที่ได้ทรงเรียกให้กระทำ” เปาโลกล่าวเน้น ด้วยความแน่วแนในดวงตาของท่าน

“แต่ท่านอยู่ที่นี่ เป็นหนึ่งในบัลลังก์สูงส่ง ท่านได้เก็บเกี่ยวผลแห่งชีวิตนิรันดร์มากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกเราสักคนหนึ่งจะกล้าคิดหวัง” ผมค้าน

“โดยพระคุณของพระเจ้าข้าพเจ้าจึงสามารถที่จะสำเร็จเส้นทางเดินของข้าพเจ้าได้ แต่ยังคงไม่บรรลุทั้งหมดที่ได้ทรงเรียกไว้ ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวุ่นใจไปไม่ถึงเป้าหมายสูงสุดซึ่งควรจะได้เดินไป ซึ่งทุกคนต่างก็มี ข้าพเจ้ารู้ดีว่าบางคนเห็นเป็นการหมิ่นประมาทหากจะมองข้าพเจ้าเป็นบางสิ่งซึ่งเล็กน้อยกว่าแบบอย่างอันยิ่งใหญ่แห่งพันธกิจคริสตชน แต่เมื่อข้าพเจ้าบันทึกไว้ในช่วงท้ายของชีวิตว่าในบรรดาคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก นั้นเป็นความจริง ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่าเคยเป็นคนบาปหนา แต่ข้าพเจ้าเป็นคนบาปหนาในขณะนั้น ข้าพเจ้าได้รับอย่างมากมายเพื่อจะมีความเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าก็ได้เดินตามนั้นเพียงน้อยนิด”

“เป็นไปได้อย่างไร? ผมเข้าใจว่านั่นเป็นเพราะความถ่อมใจของท่านเท่านั้น” ผมถาม

“ความถ่อมใจที่แท้จะเห็นชอบกับความจริง อย่างกล้วยเลย จดหมายทุกฉบับของข้าพเจ้าเป็นความจริงและเขียนขึ้นด้วยการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้รับมอบมากมายโดยไม่ได้ใช้ทั้งหมดเหล่านั้น ข้าพเจ้าก็เช่นกันที่ได้บกพร่อง ทุกคนที่นี้ต่างก็บกพร่อง เว้นไว้แต่ผู้หนึ่งเท่านั้น ท่านจำเป็นต้องเห็นด้านนี้ของข้าพเจ้าเป็นพิเศษ เนื่องจากมีคนมากมายที่ยังคงบิดเบือนคำสอนของข้าพเจ้าเพราะเขามีภาพอันบิดเบือนของข้าพเจ้าในความคิด

“ตามที่ท่านได้เห็นความเป็นไปอย่างเป็นขั้นตอนในจดหมายฝากของข้าพเจ้า จากความรู้สึกว่าข้าพเจ้าก็ไม่ได้ด้อยกว่าอัครทูตอื่นๆ แม้บรรดาผู้ที่ต้องเสี่ยงภัยมากที่สุด ต่อมาข้าพเจ้าก็เริ่มรู้ตัวว่าเป็นอัครทูตที่เล็ก

น้อยที่สุด และจากนั้นก็เป็นคนชอบธรรมปลายแถว จนในที่สุดข้าพเจ้าตระหนักได้ว่าเป็นตัวเอกในบรรดาคนบาป ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพียงเพราะต้องการจะถ่อมใจ แต่ข้าพเจ้าได้กล่าวความจริงอย่างมีสติ ข้าพเจ้าได้รับความไว้วางใจและทรงประทานให้อย่างมาก มากยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าได้ใช้ออกไป ณ ที่นี้มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นซึ่งได้เชื่ออย่างถึงที่สุดและเชื่อฟังอย่างถึงที่สุด และซึ่งได้สำเร็จตามที่ทรงมอบหมายให้อย่างสมบูรณ์ สำหรับท่าน ท่านสามารถจะไปได้ไกลยิ่งกว่าข้าพเจ้า”

ผมตอบกลับอย่างข้างๆ คูๆ “ผมรู้ว่าทุกสิ่งที่ท่านกล่าวเป็นความจริง แต่ท่านแน่ใจหรือว่านี่คือสาระสำคัญที่สุดซึ่งท่านอยากจะฝากไปยังพวกเราที่จะเข้าสู่สงครามสุดท้าย?”

“ข้าพเจ้าแน่ใจ” ด้วยคำตอบที่หนักแน่น “ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างยิ่งที่ทรงใช้จดหมายฝากของข้าพเจ้าอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าก็เป็นห่วงว่าหลายคนในพวกท่านได้ใช้จดหมายนั้นอย่างไม่ถูกต้อง ทั้งหมดนั้นเป็นความจริงของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์และเป็นพระคัมภีร์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานศิลาก่อนใหญ่ให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อก่อร่างคริสตจักรนิรันดร์ของพระองค์ แต่ศิลานี้หาใช่รากฐานไม่ เพราะพระคริสต์เท่านั้นที่ทรงเป็นผู้วางศิลามุมเอก ชีวิตและพันธกิจของข้าพเจ้าไม่ใช่แบบอย่างซึ่งทรงเรียกให้ท่านเป็น พระเยซูคริสต์เท่านั้นทรงเป็นแบบอย่าง เพราะหากสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้นั้นถูกใช้เป็นรากฐานแล้ว รากฐานนี้จะไม่สามารถรองรับน้ำหนักของสิ่งซึ่งจะสร้างขึ้นบนนั้นได้ สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนจะต้องถูกสร้างบนรากฐานเดี่ยวนั้นซึ่งสามารถยืนหยัดต่อสิ่งที่ท่านกำลังจะต้องเผชิญ จะใช้เป็นรากฐานไม่ได้ ท่านจงมองดูสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนผ่านสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเขียน อย่าคิดที่จะรู้จักพระองค์ผ่านมุมมองของข้าพเจ้า พระวาตะของพระองค์ทรงเป็นรากฐาน ข้าพเจ้าเพียงแต่ก่อสร้างบนนั้นอย่างละเอียดละออเท่านั้น สติปัญญาและสัจจะซึ่งทรงพลาอนุภาพสูงสุด คือพระคำของพระองค์ ไม่ใช่ของข้าพเจ้า”

“ข้าพเจ้ายังอยากให้ท่านได้ทราบอีกว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เดินบนหนทางทั้งหมดซึ่งมีไว้สำหรับข้าพเจ้า ซึ่งแท้จริงแล้ว หนทางซึ่งมีสำหรับผู้เชื่อทุกคนนั้นยังมากยิ่งขึ้นกว่าที่ข้าพเจ้าได้เดินแล้วเสียอีก ผู้เชื่อที่แท้ทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายใน มีฤทธิ์เดชของพระองค์ผู้ทรงสร้างสิ่งสรรพอยู่ในเขา แม้ผู้ชอบธรรมซึ่งเล็กน้อยที่สุดก็มีฤทธิ์อำนาจพอที่จะเคลื่อนภูเขา หยุดกองทัพบของศัตรู หรือเรียกคนให้ฟื้นขึ้นจากความตายได้ หากท่านปรารถนาที่จะบรรลุทุกสิ่งซึ่งทรงเรียกในชั่วชีวิตของท่าน พันธกิจของข้าพเจ้าต้องไม่ใช่สุดยอดในสายตาของท่าน แต่เป็นเพียงที่เริ่ม เป้าหมายของท่านต้องไม่ใช่การเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ต้องเป็นเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านสามารถเป็นเหมือนพระองค์ และทำทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทำ และยิ่งกว่านั้นอีก เพราะพระองค์ได้เก็บเหล่าอู้งันชั้นเลิศไว้สำหรับวาระสุดท้าย”

ผมรู้ว่าในที่แห่งนี้มีแต่การพูดความจริงเท่านั้น และท่านเปาโลก็พูดถูกที่ว่าผู้คนมากมายได้ใช้คำสอนของท่านอย่างผิดๆโดยใช้เป็นรากฐาน แทนที่จะสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งพระกิตติคุณ แต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะยอมรับว่าท่านได้บกพร่องต่อการทรงเรียก ผมมองดูบัลลังก์ของท่านและสง่าราศีซึ่งฉายชัดอยู่ ช่างยิ่งใหญ่ตระการยิ่งกว่าที่ผมเคยคาดฝันว่าผู้ชอบธรรมที่สุดแห่งสวรรค์จะเป็นได้ ทุกๆส่วนเสี้ยวของท่านฉายความเจียบขาดและมุ่งมั่นอย่างที่ผมคาดไว้ และสิ่งที่สะดุดใจผมอย่างมากคือความหวังใญ่อันใหญ่หลวงต่อคริสตจักรที่ยังคงมีอยู่ในท่านอย่างเห็นได้ชัด ผมรู้ว่าได้เคยหลงนัยสการท่าน และนี่เป็นการล่วงละเมิดที่ท่านพยายามจะปลดปล่อยผม แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือ ท่านยิ่งใหญ่กว่าเปาโลผู้เป็นรูปเคารพของผม และโดยที่ล่วงรู้ความคิดนั้น ท่านกุมไหล่ทั้งสองของผมไว้และจ้องเข้ามาในดวงตาผมอย่างแน่วแน่

“ข้าพเจ้าเป็นพี่ชายของท่าน ข้าพเจ้ารักท่านเช่นเดียวกับทุกคนที่นี่ แต่ท่านต้องเข้าใจ การเดินทางของพวกเรานั้นสั้นสุดแล้ว เราไม่สามารถเพิ่มเข้าหรือชักสิ่งใดออกจากที่เราได้ปลูกไว้บนแผ่นดินโลก แต่ท่านสามารถ

เราไม่ใช่ความหวังของท่าน แต่ท่านคือความหวังของเรา แม้ในการสนทนา
นี้ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าจะตอกย้ำท่านได้ก็คือสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เคยเขียนไว้แล้ว
แต่ส่วนท่าน ท่านยังต้องมึนงานเขียนอีกมาก จงนมัสการพระเจ้าแต่ผู้เดียว
และจำเรียงขึ้นในทุกสิ่งสู่พระองค์ อย่าตั้งมนุษย์ผู้ใดเป็นเป้าหมายของท่าน
เว้นไว้แต่พระองค์ ในอีกไม่นานจะมีเหล่าผู้ซึ่งกระทำการใหญ่ยิ่งกว่าพวกเรา
บนโลก ...คนต้นจะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น พวก
เราไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งนี้ แต่ความยินดีจะอยู่ในใจของเราเพราะเราเป็นหนึ่งเดียว
กับท่าน คนในยุคสมัยของเราได้รับมอบหมายให้วางรากและเริ่มก่อขึ้นบน
รากฐานนั้น และเราจะได้รับเกียรติจากสิ่งนั้นเสมอ ทุกๆชั้นซึ่งสร้างขึ้น
บนรากฐานจะต้องสูงขึ้น เพราะเราจะไม่ได้เป็นตึกงามอย่างที่ควรจะเป็น
หากพวกท่านไม่ได้ไปสูงขึ้น”

ท่านเปาโลมองดูผมอย่างจดจ้องขณะที่กำลังไตร่ตรองสิ่งเหล่านั้น
และท่านกล่าวต่อไปว่า “มีสองสิ่งซึ่งเราได้กระทำในยุคสมัยของพวกเราซึ่งได้
สูญหายไปจากคริสตจักรในเวลาอันรวดเร็ว และยังไม่ได้มีการนำกลับคืนมา
สักที ท่านจะต้องนำสิ่งนั้นกลับคืนมา”

“คืออะไรหรือ?” ผมถามด้วยความรู้สึกว้าวุ่น สิ่งที่ท่านกำลังจะพูดต่อ
ไปนี้ไม่ได้เป็นแค่ส่วนแถมท้ายจากที่ได้เคยกล่าวไปแล้ว

“ท่านต้องรื้อฟื้นพันธกิจและข่าวประเสริฐขึ้นใหม่” ด้วยน้ำเสียงที่
หนักแน่น

ผมมองดูองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย
และทรงเสริมว่า “ถูกต้องแล้วที่เปาโลกล่าวสิ่งนี้แก่ท่าน เพราะจนถึงเวลานี้
เปาโลยังคงเป็นผู้ซึ่งสัตย์ซื่อที่สุดสำหรับสองสิ่งนี้”

“โปรดอธิบายให้ผมเข้าใจ” ผมอ้อนวอนท่าน

“ได้” ท่านตอบ “นอกจากบางส่วนเล็กๆของโลกที่ยังคงมีการ
ข่มเหงหนักและความทุกข์ยากแล้ว เราแทบจะไม่พบพันธกิจและการเทศนา
ข่าวประเสริฐเลยในทุกวันนี้ เหตุฉะนั้นคริสตจักรจึงไม่ใช่ได้อื่นนอกจากเงา

อันหลอกลวงของคริสตจักรในสมัยเรา ซึ่งแม้แต่เราก็ยังคงห่างไกลจากที่ทรงเรียก เมื่อเราปรนนิบัติรับใช้นั้น การได้อยู่ในพันธกิจคือการมอบถวายที่ยิ่งใหญ่สูงสุดซึ่งมนุษย์ผู้หนึ่งจะสามารถทำได้ อันจะสะท้อนถึงข่าวประเสริฐแห่งการเสียสละสูงสุดที่ได้ทรงกระทำ คือกางเขน กางเขนคือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งซึ่งทรงเรียกให้เรามีชีวิตตามนั้น ท่านมีอำนาจแค่น้อยนิดในการเปลี่ยนแปลงความคิดและจิตใจสาวกของท่านก็เพราะท่านไม่ได้เทศนาและดำเนินชีวิตด้วยกางเขน ดังนั้น จึงเป็นการยากสำหรับพวกเราที่จะเห็นความแตกต่างระหว่างสาวกกับคนนอกศาสนา นั่นไม่ใช่พระกิตติคุณหรือความรอดซึ่งเราได้รับมอบหมายไว้ให้กระทำจนสำเร็จ ท่านต้องกลับไปทีกางเขน"

พร้อมกับความในใจที่พรั่งพรูออกมา ท่านบีบไหล่ของผมนรากับพ่อก่อนกลับไปยังที่นั่น ผมรู้สึกเหมือนได้รับคำอวยพรที่เหลือเชื่อและคำติเตียนที่ลึกล้ำในขณะเดียวกัน เมื่อเดินจากไปนั้น ผมเริ่มคิดถึงระดับชั้นแห่งความรอดบนภูเขา และทรัพย์สินสมบัติแห่งความรอดที่ผมได้เห็นจากห้องในภูเขานั้น และเริ่มได้คิดว่า การตัดสินใจส่วนใหญ่ของผม หรือแม้แต่การตัดสินใจเข้าสู่ประตูซึ่งพาผมมายังที่นี่ ส่วนใหญ่แล้วจะอยู่บนความคิดที่ว่าทางไหนจะพาผมไปได้ไกลที่สุด ไม่ใช่บนความระวังที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์เลยในทุกสิ่งที่ทำ ผมก็ยังคงทำเพื่อตัวเองไม่ใช่เพื่อพระองค์ แม้แต่ความปรารถนาของผมที่จะโอบกอดการพิพากษาที่นี่ไว้ แรงจูงใจของผมก็ยังคงเป็นอะไรก็ตามซึ่งจะช่วยผมให้ได้รับชัยชนะโดยไม่ต้องปวดร้าวกับการสูญเสีย ผมยังคงดำเนินในการมีตัวตนเป็นศูนย์กลางยิ่งกว่ามีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

ผมรู้ดีว่าการสนทนาสั้นๆกับท่านเปาโลจะยังผลบางสิ่งซึ่งใช้เวลาอีกยาวนานกว่าจะเข้าใจได้ทั้งหมด ในทางใดทางหนึ่ง ผมรู้สึกว่าได้รับพระพรจากคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิก และพยานพรั่งพร้อมซึ่งอยู่รอบข้างนี้กำลังส่งเสียงให้กำลังใจเราอยู่ พวกเขามองดูเราเหมือนพ่อแม่ที่เต็มไปด้วยความภูมิใจและปรารถนาสิ่งที่ดีเหนือความเข้าใจของเขาสำหรับลูกๆ

ความปีติยินดีอย่างยิ่งของพวกเขาก็คือการได้เห็นคริสตจักรของวันสุดท้าย เป็นทุกสิ่งซึ่งคริสตจักรในยุคของพวกเขาก็ได้พลั้งพลาดไป ผมรู้ว่า ผมยังคงห่างไกลจากเส้นทางที่พวกเขาได้เตรียมเพื่อพวกเราเข้าไป

“คริสตจักรของวันสุดท้ายจะไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าในยุคสมัยของคนเหล่านี้ แม้ว่าเจ้าจะทำการงานที่ใหญ่ยิ่งกว่า เพราะทุกสิ่งที่ทำนั้นก็โดยอาศัยพระคุณของเรา แต่อย่างไรก็ตาม เราจะประทานพระคุณที่มากกว่า และฤทธิ์อำนาจที่มากกว่าแก่คริสตจักรของวันสุดท้าย เพราะเธอจะต้องบรรลुการทำงานที่มากยิ่งขึ้นกว่าคริสตจักรในยุคสมัยใด ผู้เชื่อแห่งวันสุดท้ายจะดำเนินในฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นที่เราสำแดงและมากยิ่งขึ้น เพราะพวกเขาจะเป็นตัวแทนสุดท้ายของบรรดาผู้ซึ่งได้ล่วงหน้าไปก่อนเขา คริสตจักรแห่งวันสุดท้ายจะสำแดงพระลักษณะแท้ของเราและวิถีทางของเราอย่างที่ไม่เคยถูกสำแดงโดยมนุษย์มาก่อนเลย นั่นเป็นเพราะเราได้ประทานพระคุณที่มากยิ่งขึ้นกว่าให้แก่เจ้า และผู้ซึ่งทรงให้มากนั้นก็จะทรงเรียกจากเขามากด้วย”

นี่ทำให้ผมคิดถึงท่านเปาโลมากยิ่งขึ้น “เราจะมีชีวิตที่อุทิศตนและสัตย์ซื่อมากเช่นท่านได้อย่างไร?” ผมคิดกับตัวเอง

“เราไม่ได้เรียกเจ้าให้เป็นเช่นนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบ “เราเรียกให้เจ้าเข้าสนิทอยู่ในเรา เจ้าไม่อาจที่จะวัดตัวเองโดยการเปรียบเทียบกับผู้อื่นได้ แม้แต่เปาโล เจ้าจะรู้สึกด้อยกว่าผู้ที่เจ้าเปรียบเทียบกับเสมอ แต่หากเจ้ามองดูเรา เจ้าจะไปไกลเหนือกว่าที่เจ้าจะไปได้ อย่างที่ตัวเจ้าเองได้เคยสอนถึง คือเมื่อชายสองคนบนถนนไปสู่เอ็มมาอูสได้เห็นเราหักขนมปังตาของเขาจึงได้สว่างขึ้น เมื่อเจ้าอ่านจดหมายฝากของเปาโลหรือของผู้หนึ่งผู้ใด เจ้าจะต้องได้ยินเรา เพราะการได้รับขนมปังโดยตรงจากเราเท่านั้น ที่ดวงตาแห่งจิตใจของเจ้าจะได้รับการเปิดออก”

“เจ้าจะถูกหันเหความสนใจได้มากที่สุดโดยผู้ซึ่งเหมือนเรามากที่สุด หากเจ้าไม่ได้มองผ่านเขาเพื่อจะเห็นเรา นอกจากนี้ยังมีหลุมพรางอื่นสำหรับผู้ที่ได้รู้จักการเจิมและฤทธิ์อำนาจของเรามากกว่าผู้อื่นด้วย เขาจะ

ถูกหันเหความสนใจโดยจดจ้องอยู่แต่ตัวเอง ตามที่เราได้บอกเจ้าก่อนที่เจ้าจะพูดกับเปาโลแล้ว ผู้รับใช้ของเราจะต้องตบอดเพื่อว่าจะเห็นเรา เราได้ให้เจ้าสนทนากับเขา เพราะเขาเป็นตัวอย่างอันดียิ่งในเรื่องนี้ โดยพระคุณ เราได้ปล่อยให้เขาชมเฆนคริสตจักร และเมื่อเขาได้เห็นแสงสว่างของเรา เขาจึงเข้าใจว่าเหตุและผลของตัวเขาเองได้นำเขาให้เป็นศัตรูโดยตรงต่อความจริงซึ่งเขาอ้างว่าได้ปรนนิบัติรับใช้ การใช้เหตุใช้ผลของเจ้าก็มักจะทำสิ่งนั้นเช่นกัน มันจะนำเจ้าให้ทำในสิ่งซึ่งตรงข้ามกับน้ำพระทัยของเราอย่างสิ้นเชิง การเจิมอันยิ่งใหญ่ก็จะนำหายนะอันยิ่งใหญ่ของสิ่งนี้ให้เกิดขึ้นด้วย หากเจ้าไม่ได้เรียนรู้อย่างเปาโล หากเจ้าไม่ได้แบกกางเขนทุกวัน และวางทุกสิ่งที่เจ้าเป็นและเจ้ามีต่อหน้ากางเขนนั้น เจ้าก็จะล้มลงเพราะสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชที่เราจะมอบไว้แก่เจ้า จงกว่าเจ้าจะเรียนรู้ที่จะกระทำการสวดเพื่อเห็นแก่พระกิตติคุณ ยิ่งเจ้ามีอิทธิพลต่อผู้คนรอบข้างมากเท่าใดอันตรายที่เจ้าจะพลีชีพพล้ำเข้าไปก็ร้ายแรงเท่านั้น”

“หนึ่งในการล่อลวงใหญ่ยิ่งซึ่งเกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่เราได้เจิมคือ พวกเขาเริ่มที่จะคิดว่า เพราะเราได้ประทานความรู้หรือฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติเพียงน้อยนิดนั้นให้กับเขา ดังนั้นวิธีการของเขาก็จะเป็นวิธีการของเรา และทุกสิ่งที่เขาคิดก็เป็นความคิดของเรา นี่เป็นการล่อลวงอันยิ่งใหญ่ซึ่งทำให้คนเป็นอันมากต้องสะดุดล้ม ..เจ้าจะคิดเหมือนเราก็ตอเมื่อเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกับเราอย่างสมบูรณ์เท่านั้น แม้ผู้ที่ทรงเจิมอย่างมากที่สุดซึ่งยังไม่เข้ามาในโลก หรือแม้แต่เปาโล ก็ยังคงเป็นหนึ่งเดียวกับเราเพียงแค่เสี้ยวหนึ่งและในช่วงเวลาสั้นๆเท่านั้น”

“เปาโลได้เดินใกล้ชิดกับเรามากยิ่งกว่ามนุษย์คนใดจะเป็นได้ แต่กระนั้น เขาก็ยังถูกเกาะกุมด้วยความกลัวและความอ่อนแอซึ่งไม่ได้มาจากเรา เราอาจที่จะช่วยกู้เขาจากสิ่งนี้ ซึ่งเขาก็ได้ร้องทูลต่อเราอยู่หลายครั้ง แต่เรามีเหตุผลที่ไม่ได้รักษาเขา เพราะสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ของเปาโลคือที่เขาภูมิใจในบรรดาความอ่อนแอ นั้น ด้วยเขารู้ว่า หากเราได้รักษาเขาให้หายแล้ว เรา

ก็คงไม่สามารถจะไว้วางใจเขาสำหรับการเปิดเผยสำแดงและฤทธิ์เดชในระดับที่เขาเคยได้รับอีกต่อไป เปาโลเรียนที่จะแยกแยะระหว่างความอ่อนแอของเขาเองกับการทรงสำแดงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขารู้ดีว่าเมื่อใดก็ตามที่ความกลัวหรือความอ่อนแอเข้ามารบกวน เขาก็จะไม่มองดูสิ่งรอบข้างจากมุมมองของเรา แต่เป็นมุมมองของตัวเอง สิ่งนี้ทำให้เปาโลแสวงหาเราและพึ่งพาเรามากยิ่งขึ้น เขายังระมัดระวังที่จะไม่เหมาเอาสิ่งที่เกิดจากใจของเขาเองว่ามาจากเราด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงไว้วางใจเขาให้ได้รับการเปิดเผยสำแดงต่างๆอย่างที่เราไม่ได้ให้แก่ผู้อื่น เปาโลรู้ความอ่อนแอของเขาเอง และรู้จักการเจิมของเรา และเขาสามารถจะเห็นความแตกต่างของทั้งสอง เขาไม่ได้สับสนระหว่างสิ่งซึ่งมาจากความคิดจิตใจของเขาเองกับสิ่งซึ่งมาจากความคิดจิตใจของเรา”

ผมเริ่มจะคิดว่าทุกสิ่งที่นี่ช่างแจ่มชัด แต่บ่อยเหลือเกิน แม้กระทั่งหลังจากประสบการณ์ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ผมก็ยังสงสัยทุกสิ่งได้อย่างง่ายดายสำหรับที่นี่ การเข้าใจและเดินอยู่ในความสว่างก็เป็นเรื่องง่าย แต่เมื่อกลับไปสู่สงคราม ทุกสิ่งก็คงจะกลับมืดครึ้มอีก ผมนึกถึงว่า ผมไม่ได้ถูกรุมล้อมด้วยความกลัวมากเท่ากับความไม่อดกลั้นและความโกรธ อันเป็นต้นเหตุความบิดเบี้ยวของมุมมองซึ่งเราควรมีเมื่อเข้าสนิทอยู่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์

สติปัญญาหยุดและหันมาทางผม “เจ้าเป็นภาชนะดิน และนั่นคือทุกสิ่งที่จะเป็นเมื่อเจ้าเดินไปบนโลก อย่างไรก็ตาม เจ้าสามารถจะเห็นเราอย่างแจ่มชัดในโลกเช่นเดียวกับที่นี่ เมื่อเจ้ามองดูเราด้วยดวงตาที่อยู่ภายในใจ เจ้าสามารถใกล้ชิดกับเราในโลกอย่างคนเหล่านั้น และมากยิ่งขึ้น เราได้เตรียมหนทางไว้สำหรับทุกคนเพื่อจะใกล้ชิดเราอย่างที่เขาปรารถนาด้วยใจจริง หากเจ้าปรารถนาที่จะใกล้ชิดเรามากยิ่งกว่าที่เปาโลเป็น เจ้าสามารถเป็นได้...จะมีบางคนซึ่งปรารถนาสิ่งนี้ เขาจะโหยหาเราจนแทบจะสิ้นใจ และยอมที่จะวางทุกสิ่งซึ่งเป็นอุปสรรคขวางกั้นความผูกพันลึกซึ้งซึ่งระหว่างเรากับเขาลง เขาจะสละทั้งชีวิตของเขา และเขาจะได้ในสิ่งที่เขาโหยหา”

“หากนี่เป็นความมุ่งมาดปรารถนาของเจ้า คือที่จะเดินไปอย่างที่เราเดินกับเราที่นี่ เราก็จะอยู่ใกล้เจ้าอย่างเดียวกับที่เราอยู่ใกล้เจ้าในขณะนี้ เจ้าจะพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเรา เมื่อเจ้าเข้าใกล้เรา เราก็จะเข้าใกล้เจ้า เราปรารถนาที่จะเตรียมสำหรับให้เจ้าต่อหน้าต่อตาศัตรูของเจ้า ซึ่งไม่เพียงเพื่อบรรดาผู้นำของเราเท่านั้น แต่สำหรับทุกคนที่ได้เรียกนามของเรา เราโหยหาที่จะอยู่ใกล้เจ้าและทุกคนที่เรียกนามของเรายิ่งกว่าที่เราได้เคยอยู่ใกล้มนุษย์คนใด เจ้าจะเป็นผู้ตัดสินเองว่าเราจะได้ใกล้ชิดกันเพียงใด ไม่ใช่เรา เราจะถูกค้นพบโดยผู้ที่แสวงหาเรา”

“เจ้าได้อยู่ที่นี่เพราะเจ้าทูลขอการพิพากษาจากเราในชีวิต เจ้าแสวงหาเราในฐานะผู้ทรงพิพากษาและในเวลาที่เราได้พบเรา แต่อย่าคิดว่าเพราะเจ้าได้เห็นบัลลังก์แห่งการพิพากษาของเราแล้ว การพิพากษาทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นการพิพากษาของเราด้วย เจ้าจะมีการพิพากษาของเราก็ดำเนินไปอย่างหนึ่งเดียวกับเราและแสวงหาการเจิมจากพระวิญญาณของเราเท่านั้น อันเป็นสิ่งที่ซึ่งจะได้รับหรือสูญเสียไปได้ทุกวัน

“เราได้ให้เจ้าเห็นทูตสวรรค์ เจ้าได้มีความฝันและเห็นนิมิต นั้นเพราะเจ้าทูลขอเราอย่างไม่หยุดหย่อน เรารักที่จะประทานของขวัญเลิศแก่บุตรของเราตามที่เขาทูลขอ นับหลายปีที่เจ้าได้ทูลขอสติปัญญา ดังนั้นเจ้าจึงได้รับ เจ้าขอให้เราพิพากษาเจ้า เจ้าจึงได้รับ แต่ประสบการณ์นี้จะไม่ทำให้เจ้ากอปรด้วยปัญญาอย่างไรก็ดี หรือเป็นผู้พิพากษาชอบธรรม เจ้าจะมีสติปัญญาและการพิพากษาก็เมื่อเจ้าเข้าสนิทอยู่ในเราเท่านั้น อย่าหยุดแสวงหาเรา ยิ่งเจ้าเติบโตขึ้นเท่าไร เจ้าก็จะรู้ว่าเจ้าขาดเราไม่ได้มากเท่านั้น และยิ่งเจ้าเติบโตขึ้นเท่าไร เจ้าก็จะปิดบังเราหรือผู้อื่นน้อยลงเท่านั้น เพื่อเจ้าจะเดินอยู่ในความสว่างของเราอยู่เสมอ

“เจ้าได้เห็นเราในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้า สติปัญญาและผู้ทรงพิพากษาแล้ว เมื่อกลับไปยังสมรภูมิรบ เจ้าก็ยังจะเห็นพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของเราได้ด้วยดวงตาที่อยู่ในใจของเจ้า เมื่อเจ้าเดินอยู่ใน

ความจริงด้วยรู้ว่าทุกสิ่งที่คิดและทำนั้นจะถูกสำแดงอย่างหมดจดในที่นี้ เจ้าจะมีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตอย่างที่เราเมื่ออยู่ที่นี่ เพราะหากเจ้าปิดซ่อนทั้งจากเราหรือผู้อื่น ผ่าคลุมหน้านั้นก็จะกลับมาบดบังระหว่างเราและเจ้าไว้อีก เราเป็นความจริง และผู้ซึ่งนมัสการเราต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง ความจริงจะไม่มีวันแอบซ่อนอยู่ในความมืด แต่จะแสวงหาที่อยู่ในความสว่างเสมอ ความสว่างจะเปิดเผยและสำแดงความแจ่มชัด เมื่อเจ้าแสวงหาที่จะเปิดเผย และยอมให้ตัวจริงในใจของเจ้าได้รับการเปิดเผยเท่านั้นที่จะทำให้เจ้าเดินในความสว่างอย่างที่เราเป็นความสว่าง การสามัคคีธรรมที่แท้จริงร่วมกับเราจะเรียกร่องการเปิดตัวตนจริงของเจ้าอย่างสิ้นเชิง และสามัคคีธรรมที่แท้จริงกับคนของเรา ก็เรียกร่องสิ่งเดียวกัน

“เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของเรานั้น เจ้าได้รู้สึกถึงเสรีภาพและความอบอุ่นปลอดภัยมากยิ่งขึ้นกว่าเคยเพราะเจ้าไม่ต้องปิดซ่อนอีกต่อไป เจ้าพบความปลอดภัยเพราะเจ้ารู้ว่าการพิพากษาของเรานั้นสัตย์จริงและชอบธรรม ระเบียบฝ่ายวิญญาณและจรรยาบรรณแห่งจักรวาลของเรานั้นแน่นอนเช่นเดียวกับระบบทางธรรมชาติซึ่งสถาปนาขึ้นบนกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติ เจ้าเชื่อในกฎแรงโน้มถ่วงของเราโดยไม่ต้องแม้แต่คิด เจ้าก็ต้องเรียนที่จะวางใจในการพิพากษาของเราอย่างเดียวกันด้วย มาตรฐานแห่งความชอบธรรมของเราไม่เคยเปลี่ยนแปลง แน่แท้และเที่ยงธรรม การดำเนินชีวิตตามความจริงนี้คือการเดินในความเชื่อ และความเชื่อแท้คือความเชื่อมั่นว่าเราคือผู้ใด

“เจ้าเสาะหาที่จะเดินในฤทธิ์อำนาจของเราเพื่อจะรักษาคนเจ็บและทำการอัศจรรย์ แต่เจ้ายังไม่ได้เริ่มที่จะเข้าใจฤทธิ์แห่งพระวาตะของเราเลย หากเราจะเรียกผู้ล่องลပ်ทั้งสิ้นในโลกให้เป็นขึ้นจากตายนั้น เราไม่ต้องออกแรงแม้แต่สักนิดหนึ่ง เราทำให้ทุกสิ่งดำรงอยู่โดยฤทธิ์แห่งพระวาตะของเราสรรพสิ่งทั้งสิ้นเกิดขึ้นก็ด้วยพระวาตะ และเรารวบรวมสารพัดไว้ด้วยกันก็โดยพระวาตะ

“ก่อนอวสานจะมาถึง เราจะสำแดงฤทธานุภาพของเราบนโลก แต่กระนั้น ฤทธานุภาพอันมหัศจรรย์ที่สุดซึ่งเราเคยสำแดงบนโลกหรือที่จะสำแดงนั้น ก็ยังเป็นเพียงเศษเล็กน้อยแห่งฤทธานุภาพทั้งสิ้นของเรา เราสำแดงฤทธานุภาพของเราไม่ใช่เพื่อมนุษย์จะเชื่อในฤทธานุภาพนั้น แต่เพื่อเขาจะเชื่อในความรักของเรา หากเราต้องการจะช่วยโลกให้รอดโดยฤทธานุภาพของเราแล้ว ขณะที่อยู่บนโลกมนุษย์ เราก็คงจะขึ้นนิวาส์ให้ภูเขาค่อยเคลื่อนไป ซึ่งมนุษย์ทั้งโลกก็จะก้มกราบอยู่ต่อหน้า ไม่ใช่เพราะเขารักเราหรือรักความจริง แต่เป็นเพราะเขาหวาดกลัวต่อฤทธานุภาพของเรา เราไม่ต้องการให้มนุษย์เชื่อฟังเราด้วยความกลัว แต่เราต้องการให้เขารักเราและรักความจริง

“หากเจ้าไม่รู้จักความรักของเราแล้ว ฤทธานุภาพของเราก็จะบ่อนทำลายเจ้า เราไม่ได้ให้ความรักเพื่อเจ้าจะรู้จักฤทธานุภาพของเรา แต่เราได้ให้ฤทธานุภาพเพื่อเจ้าจะรู้จักความรักของเรา เป้าหมายชีวิตของเจ้าต้องเป็นความรัก ไม่ใช่ฤทธานุภาพ แล้วเราจะประทานฤทธานุภาพเพื่อจะรัก เราจะประทานฤทธานุภาพเพื่อรักษาคนป่วยเพราะเจ้ารักพวกเขา และเรารักพวกเขา และเราไม่ต้องการให้พวกเขาเจ็บป่วย

“ดังนั้น ก่อนสิ่งอื่นใดจงแสวงหาความรัก และจากนั้นแสวงหาความเชื่อ เจ้าไม่สามารถทำให้เราโปรดปรานหากไม่มีความเชื่อ แต่ความเชื่อไม่ได้เป็นเพียงความรู้เรื่องฤทธานุภาพของเรา ความเชื่อเป็นความรู้เรื่องความรักและฤทธานุภาพแห่งความเชื่อนั้นก็เพื่อความรักเป็นครั้งแรก จงแสวงหาความเชื่อเพื่อจะรักมากยิ่งขึ้น และเพื่อจะทำมากยิ่งขึ้นด้วยความรัก เพราะโดยการแสวงหาความเชื่อเพื่อจะรักเท่านั้นที่เราจะวางใจมอบหมายฤทธานุภาพให้กับเจ้าได้ ...ความเชื่อจะทำการตามความรัก

“พระวาตะของเราเป็นฤทธานุภาพที่จะพยุ่งทุกสิ่งไว้ เมื่อเจ้าเชื่อถึงขนาดว่าพระวาตะของเราเป็นความจริง เจ้าก็จะทำทุกสิ่งได้ ผู้ซึ่งเชื่ออย่างจริงจังว่าพระวาตะของเราเป็นความจริง ก็จะสัตย์จริงต่อถ้อยคำของเขาเอง

ด้วย เป็นพระลักษณะของเราที่จะทรงไว้ซึ่งความสัตย์จริง และทุกสรรพสิ่งวางใจในพระวาตะของเราก็เพราะเราได้สัตย์ซื่อต่อทุกสิ่ง ผู้ซึ่ง “เหมือนเรา” ก็สัตย์จริงต่อคำพูดของเขาเช่นกัน คำพูดของเขานั้นแน่นอน และสัญญาแห่งจิตใจของเขาก็ควรค่าที่จะวางใจ คำว่า “ใช่” ของพวกเขาก็หมายความว่าเช่นนั้น และ “ไม่” ก็หมายความว่าเช่นนั้น หากคำของเจ้าเองไม่จริง เจ้าก็จะเริ่มสงสัยในวาตะของเราเพราะความหลอกลวงอยู่ในใจของเจ้า หากเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อลมปากของเจ้าเองนั้นก็เพราะเจ้าไม่ได้รู้จักเราอย่างแท้จริง จงสัตย์ซื่อ เจ้าจึงจะมีความเชื่อ เราเรียกให้เจ้าเดินด้วยความเชื่อก็เพราะเราสัตย์ซื่อ นั่นเป็นธรรมชาติของเรา

“การพูดอย่างประมาทจะนำเจ้าเข้าสู่การพิพากษา การประมาทคือการระวังน้อยเกินไป เพราะคำพูดนั้นมีอำนาจ และผู้ซึ่งไม่ระมัดระวังในคำพูดของตนก็ไม่อาจรับความวางใจจากเราในฤทธานุภาพแห่งพระวาตะได้ การระวังคำพูดเป็นสติปัญญา และจงรักษาไว้อย่างที่เราได้ทำ”

ถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ชักกระหน่ำเข้าสู่ผมราวกับคลื่นยักษ์กลางทะเล ผมรู้สึกเหมือนโยบขณะเผชิญกับพายุนั้น ผมคิดว่าตัวผมหดเล็กลงเล็กน้อย แต่ในทันใดก็ตระหนักว่าพระองค์ต่างหากที่ใหญ่ขึ้นใหญ่ขึ้น ผมไม่เคยรู้สึกกลัวดีเช่นนี้มาก่อนเลย เหตุใดผมจึงเป็นกันเองกับพระเจ้าได้เช่นนี้? ผมรู้สึกเหมือนมดที่จ้องดูเทือกเขา แท้จริงแล้วผมก็เล็กน้อยยิ่งกว่าผงคลี แต่พระองค์ก็ยังทรงใช้เวลาตรัสกับผม ผมรู้สึกทนไม่ได้จนต้องเบือนหน้าหนี

ชั่วครู่ใหญ่ผ่านไปผมรู้สึกว่ามือซึ่งให้กำลังใจคู่หนึ่งอยู่บนไหล่ของผม สติปัญญานั้นเอง เวลานี้พระสิริของพระองค์ก็ยิ่งสุกสกาวขึ้นอีก แต่พระองค์กลับมีขนาดเท่าตัวผมอีกครั้งหนึ่ง “เจ้าเข้าใจในสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นนั้นหรือ?” พระองค์ถาม

ด้วยความรู้ซึ่งเป็นอย่างดีว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีคำถามนั้น พระองค์ไม่ได้ต้องการข้อมูล ผมเริ่มตรึงตรองสิ่งเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน ทุกสิ่ง

เป็นของจริง เมื่อเปรียบกับพระองค์ผมก็เล็กน้อยกว่าผงคลีเศษหนึ่งบนโลก แต่ด้วยเหตุผลบางประการพระองค์ต้องการให้ผมมีประสบการณ์เหล่านี้ และพระองค์ทรงตอบความคิดของผม

“สิ่งที่เจ้าคิดนั้นถูกต้อง แต่การนำมนุษย์มาเปรียบเทียบกับพระเจ้า ไม่ได้เป็นเรื่องของ ‘ขนาด’ เท่านั้น เจ้าเริ่มที่จะประสบกับฤทธาานุภาพแห่ง พระวาตะของเราแล้ว การได้รับความวางใจให้รับพระวาตะของเรานั้นก็ หมายถึงการได้รับความวางใจให้รับฤทธาานุภาพซึ่งควบคุมจักรวาลนี้ เรา ไม่ได้ทำสิ่งนี้เพื่อให้เจ้ารู้สึกตัวเล็กน้อย แต่เพื่อช่วยให้เจ้าเข้าใจถึงความ เกร่งครัดและฤทธาานุภาพของสิ่งซึ่งได้ทรงมอบหมายไว้คือพระวาตะของพระเจ้า ในความตะเกียกตะกายทั้งสิ้นของเจ้านั้น จงจำไว้ให้ดีว่า เพียงถ้อยคำหนึ่ง จากพระเจ้าสู่มนุษย์นั้นก็ล้ำค่ายิ่งกว่าทรัพย์สินถาวรยศถาบรรดาศักดิ์ทั้งโลกรวมกัน เจ้าจะต้องเข้าใจและสอนพี่น้องของเราที่เขาส่งให้เกียรติในคุณค่าแห่งพระวาตะ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เราได้เรียกให้นำพระวาตะของเราไป จงให้เกียรติใน คุณค่าแห่งคำพูดของเจ้าเองด้วย เพราะคนเหล่านั้นซึ่งนำความจริงของเรา ไปต้องดำเนินอยู่ในความจริง”

ขณะที่ฟังอยู่นั้น ผมรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้มองขึ้นไปยังผู้หนึ่งบน บัลลังก์เคียงข้างเรา ในทันใดนั้น ผมพบชายผู้หนึ่งที่รู้จัก เขาเป็นนัก ประกาศที่ยิ่งใหญ่เมื่อผมยังเป็นเด็ก และผู้คนต่างเห็นพ้องกันว่าเขาเดินใน ฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้ใดตั้งแต่สมัยคริสตจักรยุคแรกเป็นต้นมา ผมเคย อ่านเรื่องของเข และฟังเทศน์คำเทศนาของเขา ยากนักที่จะไม่ได้รับการ แต่ต้องด้วยความถ่อมอย่างแท้จริงและความรักอย่างซื่อสัตย์ที่เขามีต่อองค์ พระผู้เป็นเจ้าและผู้คน แต่กระนั้น ผมก็รู้สึกว่ามีคำสอนบางอย่างของเขาที่ ผิดเพี้ยนอย่างน่าเป็นห่วง ผมรู้สึกแปลกใจแต่ก็โล่งใจด้วยที่ได้เห็นเขาบน บัลลังก์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ความรักและความถ่อมใจที่ซึมซาบออกจากเขาได้เกาะ กุมผมไว้

เมื่อผมหันมองดูองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อถามว่าผมจะสนทนากับเขาได้

ไหมนั้น ผมเห็นได้อย่างชัดว่าพระองค์ทรงรักชายผู้นี้อย่างล้นลึก แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผมได้พูดคุยกับเขา แต่บอกให้ผมเดินหน้าต่อไป

“เราเพียงอยากให้เจ้าได้เห็นเขาที่นี้” พระองค์ทรงอธิบาย “และรู้ถึงฐานะที่เขาเป็นในเรา ยังมีอีกมากเกี่ยวกับเขาซึ่งเจ้าจะเข้าใจ เขาเป็นผู้สื่อสารของเราสู่คริสตจักรของวันสุดท้าย แต่คริสตจักรไม่อาจได้ยินเขาด้วยสาเหตุซึ่งเจ้าจะได้รู้เมื่อถึงเวลา เขาตกอยู่ในความท้อใจและความเข้าใจผิดในช่วงเวลาหนึ่ง และคำสอนของเขาได้บิดเบือน คำสอนนั้นต้องถูกปรับเปลี่ยนใหม่ เช่นเดียวกับคำสอนที่เราได้มอบให้กับคนอื่น ๆ และถูกบิดเบือน”

ผมรู้ว่าทุกสิ่งที่นี่เกิดขึ้นในเวลาอันเหมาะสมอย่างยิ่ง โดยทุกสิ่งได้กำหนดไว้ให้ผมเรียนรู้ และคิดว่าการได้พบชายผู้นี้ก็คงจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราเพิ่งจะได้กล่าวถึง คือพยานภาพของอำนาจแห่งความอ่อนน้อม

“ใช่แล้ว นั่นเป็นอันตรายิ่งใหญ่เมื่อเดินอยู่ในฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบ “มันได้เกิดขึ้นกับผู้สื่อสารมากมายของเรา และเป็นส่วนหนึ่งของสาระซึ่งจะมอบให้กับคริสตจักรของวันสุดท้าย เจ้าต้องเดินในฤทธิ์อำนาจของเรา และเป็นอำนาจซึ่งยิ่งใหญ่มากกว่าประสบการณ์เหล่านี้เสียอีก แต่หากเจ้าเริ่มคิดว่า ฤทธิ์อำนาจนั้นคือการที่เราประทับตรารับรองเจ้าหรือคำสอนของเจ้าแล้ว เจ้าก็จะเปิดประตูเข้าสู่ความหลอกลวงอย่างเดียวกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นได้ทรงประทานให้เพื่อเป็นพยานแก่เราเท่านั้น หากเจ้าฉลาดเช่นเปาโล เจ้าก็จะเรียนที่จะยกย่องความอ่อนแอของเจ้าแทนที่จะเป็นพลังกำลังของเจ้า

“ความเชื่อแท้คือการยอมรับว่าเราคือใครอย่างที่เราเป็น ไม่มากกว่าหรือน้อยกว่านั้น แต่เจ้าต้องจำไว้เสมอ แม้เจ้าจะเข้าสนิทในการทรงสถิตของเรา แม้เจ้าจะได้เห็นเราอย่างที่เราเป็น แต่เจ้าจะยังคงล้มลงได้หากเจ้าหันจากเราและมองกลับมายังตัวเจ้าเอง นี่คือหลุมซึ่งลูซิเฟอร์ร่วงหล่นไป เขาเคยพำนักรออยู่ ณ ห้องนี้ และได้เคยเห็นพระสิริแห่งเราและพระบิดา

แต่เขาได้เริ่มมองดูตนเองมากยิ่งขึ้นกว่ามองดูเรา และเริ่มหยิ่งทะนงในฐานะและอำนาจ สิ่งเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นกับผู้รับใช้มากมายของเราที่ได้รับอนุญาตให้เห็นพระสิริของเราและผู้ซึ่งเราได้วางใจมอบหมายฤทธิ์อำนาจให้ด้วยวันที่เจ้าเริ่มคิดว่า เป็นเพราะสติปัญญาของเจ้า เป็นเพราะความชอบธรรมของเจ้า หรือแม้แต่เพราะการอุทิศตัวเพื่อหลักข้อเชื่ออันบริสุทธิ์ของเจ้า 'นั่นแหละ เจ้าจะล้มลง' "

ผมรู้ว่าคำเตือนนี้สำคัญยิ่งชีวิต ยิ่งกว่าทุกสิ่งที่ผมได้รับหรือทราบจากที่นี่ ผมอยากจะกลับเข้าสู่การรบพุ่งในสงครามสุดท้าย แต่ผมมีคำถามสำคัญถึงขั้นคอขาดบาดตายว่าทำไมจึงจะไม่ปลัดตกหลุมพรางซึ่งดูเหมือนมีอยู่ทุกหนทุกแห่งนี้ ผมมองกลับไปทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นสติปัญญาและผมคิดว่าผมปรารถนาอย่างสุดชีวิตที่จะได้รู้จักพระองค์ในฐานะสติปัญญาเมื่อผมกลับสู่โลก

"การสูญเสียความวางใจในตนเองก็เป็นเรื่องดีสำหรับตัวเจ้า เราจะไว้วางใจเจ้าด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งยุคที่จะมาถึงไม่ได้เลยจนกว่าเจ้าจะเป็นเช่นนั้น ยิ่งเจ้าสูญเสียความวางใจในตนเองเท่าไร เราก็มองจะไว้วางใจเจ้าด้วยฤทธิ์อำนาจของเราเท่าไรนั้น หาก..."

ผมคอยอยู่นานว่าพระองค์จะตรัสสิ่งใด แต่พระองค์ก็เงียบ และด้วยเหตุผลบางประการผมรู้ว่าพระองค์ต้องการให้ผมต่อประโยคนั้นให้จบด้วยตัวเอง แต่ผมไม่รู้จะพูดอะไร อย่างไรก็ตาม ยิ่งผมมองดูพระองค์ ผมก็ยิ่งรู้สึกมั่นใจแรงขึ้น จนในที่สุด ผมรู้ว่าควรจะทำอะไร

"หากข้าพระองค์วางความมั่นใจไว้ที่พระองค์" ผมเสริมขึ้น

"ถูกต้อง เจ้าต้องมีความเชื่อเพื่อทำตามการทรงเรียก แต่จะต้องเป็นความเชื่อในเรา เพียงแค่หมดความไว้วางใจตนเองนั้นไม่เพียงพอสำหรับเจ้า เพราะนั่นจะนำเจ้าไปสู่ความรู้สึกไม่มั่นคงหากเจ้าไม่ได้อุดช่องว่างนั้นด้วยความมั่นใจในเรา มีกี่คนในโลกซึ่งตกอยู่ในการล่อลวงเช่นนั้น พวกเขาจำนวนมากที่เป็นผู้เผยพระวจนะของเรา แต่บางคนก็เต็มไปด้วยความรู้สึก

ไม่มั่นคง และไม่กล้าให้ใครเรียกเขาว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ ซึ่งไม่ใช่ความจริงเลย เพราะพวกเขาคือผู้เผยพระวจนะ ความถ่อมใจอย่างผิดๆก็เป็นการหลอกลวงเช่นกัน หากศัตรูสามารถหลอกให้พวกเขาคิดว่าตนไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะได้แล้ว มันก็หลอกให้พวกเขาคิดว่าเขาคือผู้เผยพระวจนะที่เหนือยิ่งกว่าใครได้เช่นกัน และจะพุ่มพักความวางใจในตนเองของเขาให้พองโตขึ้น ความถ่อมใจอย่างผิดๆจะไม่ขจัดความเย่อหยิ่งออกไปได้ มันเป็นเพียงอีกรูปแบบหนึ่งของการยึดตนเป็นศูนย์กลางเท่านั้น อันเป็นช่องทางให้ศัตรูฉวยช่องของมันได้

“ความเปลี่ยงปล้ำทั้งสิ้นของเจ้าเป็นผลจากสิ่งเดียวคือ การยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ซึ่งทางเดียวที่จะพ้นจากบ่วงนี้ได้ก็คือการดำเนินในความรัก เพราะ..ความรักไม่เห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว”

เมื่อผมกำลังคิดถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ความปลอดภัยแจ่มชัดอย่างน่าอัศจรรย์ได้เคลื่อนเข้ามาในผม ทำให้ผมสามารถเห็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนถึงจบได้ ซึ่งทั้งหมดล้วนมุ่งเน้นเพียงสิ่งหนึ่ง เป็นข้อความที่ฟื้นฟูธรรมดา “ข้าพระองค์หลงระเหิดไปจากความเรียบง่ายแห่งการอุทิศตนแด่พระองค์อย่างง่ายดายเหลือเกิน” ผมคร่ำครวญ

ในทันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าหยุดและจ้องมองผมด้วยสีหน้าซึ่งผมอธิษฐานขอที่จะไม่มีวันลืม พระองค์ยิ้ม ผมไม่ยากที่จะสูญเสียโอกาสเช่นนี้เลย แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ผมรู้สึกว่าจะสามารถขออะไรก็ได้จากพระองค์ในรอยยิ้มเช่นนี้และพระองค์จะประทานให้ ผมจึงฉวยโอกาส

“องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘จงมีความสว่าง’ แสงสว่างก็เกิดขึ้น พระองค์อธิษฐานในยอห์นบทที่สิบเจ็ดว่าให้เราทั้งหลายรักพระองค์ด้วยความรักอย่างเดียวกับที่พระบิดาทรงรักพระองค์ พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดตรัสกับข้าพระองค์เดี๋ยวนี้ ‘จงมีความรักในเจ้า’ เพื่อข้าพระองค์จะรักพระองค์ด้วยความรักแห่งพระบิดา?”

รอยยิ้มนั้นยังคงประทับอยู่ และทรงโอบกอดผมเหมือนอย่างเพื่อน

คนหนึ่ง “เราตรัสเช่นนั้นกับเจ้าตั้งแต่ก่อนวางรากสร้างโลกเมื่อเราได้เรียกเจ้าแล้ว และเราก็ตรัสเช่นนั้นกับพี่น้องของเจ้าที่จะเข้าร่วมในสงครามสุดท้ายด้วย เจ้าจะรู้จักความรักของพระบิดาซึ่งมีต่อเรา ซึ่งเป็นความรักสมบูรณ์และขจัดความกลัวเสียหมดสิ้น ความรักนี้จะทำให้เจ้าเชื่อเรา เพื่อเจ้าจะทำการงานอย่างเดียวกับที่เราได้ทำและมากกว่านั้นอีก เพราะว่าเราอยู่กับพระบิดา และเจ้าจะรู้จักความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา และภารกิจที่จะทรงมอบหมายให้เจ้านั้นจะนำส่งาราศีมาสู่เรา ในเวลานี้ เพื่อเห็นแก่เจ้า เราตรัสอีกครั้งหนึ่งว่า ‘จงมีความรักแห่งพระบิดาอยู่ภายในเจ้า’ ”

ผมรู้สึกท่วมท้นไปด้วยความซาบซึ้งใจในประสบการณ์ทั้งหมดนี้ “ข้าพระองค์รักการพิพากษาของพระองค์” ผมกล่าวขึ้นพร้อมกับหันหน้ากลับไปยังพระบัลลังก์แห่งการพิพากษา แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหยุดผมไว้

“อย่าหันกลับ เราไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อเจ้าอีกแล้วแต่เป็นที่นี้ เราจะนำเจ้าจากห้องนี้กลับไปสู่สนามรบ แต่เจ้าต้องไม่หันกลับ เจ้าจะต้องมองดูบัลลังก์แห่งการพิพากษาของเราจากภายในใจของเจ้า เพราะเวลานี้พระบัลลังก์ก็อยู่ที่นั่น”

“เช่นเดียวกับสวนนั้น และเช่นเดียวกับมรดกแห่งความรอด...” ผมนึกกับตัวเอง

“ใช่แล้ว ทุกสิ่งที่เราจะกระทำ เราจะทำในใจของเจ้า คือที่ซึ่งแม่น้ำแห่งชีวิตไหลพลุ่งขึ้น นั่นแหละเราจะประทับอยู่”

และพระองค์ชี้มือมาที่ตัวผม ผมจึงก้มมองดูและรังสีคลุมแห่งความถ่อมใจไปข้างหลัง ผมต้องตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น ยุทธภัณฑ์ของผมอุดมด้วยส่งาราศีอย่างเดียวกับที่ล้อมรอบพระองค์อยู่ ผมรีบดึงเสื้อปิดในลักษณะเดิม

“ในคืนก่อนที่เราจะถูกนำไปสู่ทางเขานั้นเราได้อธิษฐานด้วยว่า เกียรติซึ่งพระบิดาได้ประทานให้เราตั้งแต่เริ่มแรกนั้น เราจะประทานให้กับคนของเราด้วย เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือส่งาราศีของเรา

นั่นเองซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อสง่าราศีของเราทวีมากขึ้นจากผู้ที่เรา
เรามาอยู่รวมกันนั้น โลกก็จะยิ่งเข้าใจชัดว่าพระบิดาทรงส่งเรามา ในเวลา
นี้ โลกจะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา ก็ต่อเมื่อพวกเจ้ารักเราและรักซึ่ง
กันและกัน”

เมื่อผมยังคงจดจำอยู่ที่พระองค์อยู่นั้น ความมั่นใจของผมก็ได้เติบโต
ขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับว่ามีการชำระล้างภายในเกิดขึ้น และไม่ช้า ผมก็รู้สึก
พร้อมที่จะทำทุกสิ่งที่ทรงใช้

“มีบางคนที่จะจำเป็นต้องพบก่อนกลับไปสู่สงครามนั้น” พระองค์ตรัส
ขณะที่ทรงดำเนินไปด้วย ในระหว่างนั้น ผมต้องแปลกใจเมื่อพระสิริของพระ
องค์ยิ่งทรงสง่าราศี ล้ำเลิศกว่าเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านั้น

“ทุกครั้งที่เจ้าเห็นเราด้วยดวงตาที่อยู่ในใจของเจ้า จิตใจของเจ้าก็
จะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่อย่างค่อยเป็นค่อยไป” และยังทรงกล่าวต่อไป “จะมี
วันหนึ่ง ที่เจ้าจะสามารถเข้าสนิทอยู่ในพระสิริของเราอย่างไม่มีหยุดชะงัก
และเมื่อเป็นเช่นนั้น ทุกสิ่งซึ่งเจ้าได้เรียนโดยพระวิญญาณของเราก็จะพร้อม
พร้อมสำหรับเจ้า และเราก็จะพร้อมสำหรับเจ้า”

ผมได้ยินทุกคำที่ทรงตรัสและเข้าใจ แต่พระสิริของพระองค์ได้ตรึง
ผมไว้จนผมต้องถามพระองค์อีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดพระองค์จึง
ทรงพระสิริเช่นนั้น ยิ่งกว่าครั้งใดๆที่ทรงปรากฏต่อข้าพระองค์ในฐานะของ
สติปัญญา?”

“เราไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่เจ้าต่างหาก เจ้าเปลี่ยนแปลงเมื่อได้เห็น
พระสิริของเราโดยปราศจากผ้าคลุมหน้า ประสบการณ์ต่างๆที่เจ้าได้รับนั้น
จะปลดเอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกไปกระทั่งเจ้าสามารถเห็นเราชัดเจนยิ่งขึ้น
แต่ไม่มีสิ่งใดจะสลัดผ้าคลุมหน้านั้นออกได้เร็วเท่ากับการได้เห็นความรักของเรา”

ทันใดนั้น พระองค์หยุดดำเนิน และผมได้หันมองไปทางบัลลังก์ซึ่ง
อยู่ข้างๆ เรายังคงอยู่ในอาณาบริเวณที่เหล่าราชาสูงสุดนั่งอยู่ ผมเริ่มจำ
ชายผู้หนึ่งที่นั่งใกล้ๆนั้นได้

“ท่านครับ ผมเคยรู้จักท่านมาก่อน แต่ผมจำไม่ได้ว่าเป็นที่ไหน”

“ท่านเคยเห็นข้าพเจ้าครั้งหนึ่งในนิมิต” เขาตอบ

ผมจำได้ในทันที และตกใจอย่างสุดขีด! “ถ้าอย่างนั้น ท่านก็มีตัวตนจริงๆ?”

“ถูกต้อง” เขาตอบ

ผมเริ่มระลึกขึ้นได้ ในช่วงเวลานั้น เมื่อผมยังเป็นคริสเตียนใหม่อยู่ ผมกำลังว้าวุ่นใจกับบางเรื่องในชีวิต วันนั้น ผมเข้าไปในสวนสาธารณะแบทเทิลฟิลด์ใกล้ที่พัก และตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะคอยจนกว่าพระเจ้าจะตรัสกับผม และขณะที่ผมกำลังอ่านพระคัมภีร์อยู่นั้น นิมิตหนึ่งได้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดานิมิตครั้งแรกๆที่ผมได้รับ

ในนิมิตนั้นผมได้เห็นชายผู้หนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นพยานกับผู้คนอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งสอนพระคัมภีร์ เยี่ยมเยียนผู้ป่วยและอธิษฐานเผื่อ เขาร้อนรนในพระเจ้าเป็นอย่างยิ่ง และมีความรักที่จริงแท้ต่อคนอื่น จากนั้น ผมได้เห็นชายอีกผู้หนึ่ง ซึ่งรู้ได้ทันทีว่าเป็นคนจรจัดข้างถนน มีลูกแมวตัวเล็กๆเดินผ่านหน้าเขาและเขาก็เริ่มเตะมัน แต่ก็ยังเท้าไว้ด้วย จนในที่สุดก็เสือกไสมันค่อนข้างหนักจนมันพันทางเขาไป แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถามผมขึ้นว่าคนใดในสองคนนี้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปราน

“คนแรก” ผมตอบอย่างไม่มีรีรอ

“ผิด คนที่สอง” พระองค์ตอบ และเริ่มเล่าเรื่องนั้นให้กับผม

ชายคนแรกได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่อบอุ่นและรู้จักพระเจ้ามาโดยตลอด เขาเติบโตขึ้นในคริสตจักรที่เต็มไปด้วยชีวิต ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ยอดเยี่ยม และได้รับความรักจากเราอย่างเต็มขนาดหนึ่งร้อยส่วน แต่เขาใช้เพียงเจ็ดสิบห้าส่วนเท่านั้น

ส่วนชายคนที่สองนั้นหูหนวกแต่กำเนิด เขาถูกทำทารุณและกักขังไว้ในห้องมืดได้หลังคาจนกระทั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐไปพบเขาเมื่ออายุได้แปดขวบ

จากนั้นเขาก็ถูกส่งตัวจากสถานเลี้ยงเด็กที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งโดยถูกทำทารุณอย่างต่อเนื่อง ในที่สุด เขาหันมาใช้ชีวิตบนท้องถนน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานความรักให้กับเขาเพียงสามส่วนสำหรับช่วยเขาจากสภาพเช่นนั้น และเขาได้เค้นทุกหยดของความรักนั้นออกมาใช้เพื่อจะฝืนความเดือดดาลในจิตใจที่อยากจะทำร้ายลูกแมวตัวเล็กๆ

ผมมองดูชายผู้นั้น ผู้เป็นราชาเหนือบัลลังก์อันทรงเกียรติยิ่งกว่าจินตนาการของกษัตริย์ชาโลมอนจะไปถึง มีกองทัพโยธาของทูตสวรรค์เรียงรายเป็นทิวแถวล้อมรอบเขาเพื่อรอบปฏิบัติตามคำสั่ง ผมหันกลับไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความพิศวง ยังคงไม่อยากจะเชื่อว่าเขามีตัวตนจริงๆ และเป็นหนึ่งในบรรดาพระราชา

“องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงบอกเรื่องราวที่เหลือ” ผมอ้อนวอน

“แน่นอน นั่นเป็นเหตุที่เราอยู่ที่นี้ แองเจโลสตัยซื้อเหลือเกินต่อสิ่งเล็กน้อยที่เราได้มอบแก่เขา เราจึงให้ความรักของเราเพิ่มขึ้นอีกสามส่วน และเขาใช้ทั้งหมดนั้นเพื่อหักห้ามตัวเองจากการขโมย เขาแทบจะอดตาย แต่ก็ปฏิเสธที่จะหยิบสิ่งของซึ่งไม่ใช่ของเขา เขาซื้ออาหารจากรายได้ในกาเก็บขวดและงานว่าจ้างเล็กๆน้อยๆเมื่อมีใครเรียกให้เขาไปตัดหญ้าตามบ้าน เขาไม่สามารถจะได้ยิน แต่ก็อ่านหนังสือได้ เราจึงส่งไปปลิวเรื่องข่าวประเสริฐของเราให้เขาไปหนึ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดจิตใจของเขา และเขาได้มอบถวายชีวิตให้กับเรา เราจึงเพิ่มพูนความรักของเราให้กับเขาอีกเป็นสองเท่าซึ่งเขาก็ใช้รักนั้นอย่างสัตย์ซื่อ เขาปรารถนาจะบอกเรื่องของเรากับคนอื่น แต่เขาพูดไม่ได้ แม้เขาจะอยู่ด้วยความแค้นแค้น แต่เขาก็ได้แบ่งรายได้จากทุกทางกว่าครึ่งหนึ่งเพื่อซื้อไปปลิวสำหรับแจกตามมุมถนน”

“เขานำคนมาเชื่อมากเท่าไร?” ผมถาม คาดว่าจะเป็นจำนวนมหาศาล เพราะเขาได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระราชา

“หนึ่งคน” องค์พระผู้เป็นเจ้าตอบ “เราอนุญาตให้เขานำคนหนึ่งซึ่งกำลังจะตายด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังมาถึงความรอดเพื่อหนุนใจเขา และเป็น

สิ่งที่หนูสนใจเขามากจริงๆ เพราะเขาได้ยืนหยัดอยู่ที่มุมถนนอีกหลายปี เพื่อแจกใบปลิวและนำคนให้กลับใจจากบาป แต่ทั่วทั้งสวรรค์ได้วิงวอนเราที่จะนำเขามายังที่นี่ และเราก็เช่นกัน เราต้องการให้เขาได้รับบำเหน็จของเขา”

“แต่สิ่งใดทำให้เขาได้เป็นถึงราชาในที่แห่งนี้?” ผมถาม

“เขาสัตย์ซื่อในทุกสิ่งที่เขาได้รับ เขาเอาชนะทุกสิ่งกระทั่งเขาเป็นเหมือนเรา และเขาตายด้วยการพลีชีพเพื่อพระคริสต์”

“เขาเอาชนะอะไร? และเขาตายโดยพลีชีพเพื่อพระคริสต์อย่างไร?”

“เขาเอาชนะโลกด้วยความรักของเรา มีคนเพียงน้อยนิดที่ได้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ด้วยมือทั้งสองที่ขัดสน คนของเราเป็นอันมากได้อาศัยอยู่ในบ้านซึ่งแม้แต่พระราชินีในศตวรรษที่แล้วก็จะอิจฉาในความสะดวกสบาย โดยที่ไม่เคยซาบซึ้งกับสิ่งเหล่านี้ ในขณะที่แองเจโลซาบซึ้งกับกล่องกระดาษที่เขาซุกหัวนอนในคืนที่หนาวเหน็บ และทำสถานที่นั้นให้กลายเป็นนิเวศน์อันทรงสง่าราศีแห่งการสถิตของเรา เขาเริ่มที่จะรักทุกคนและทุกสิ่ง เขาชื่นชมกับแอปเปิ้ลผลหนึ่งยิ่งกว่าที่คนของเราบางคนมีต้องงานเลี้ยงฉลอง เขาสัตย์ซื่อต่อทุกอย่างที่เราได้ให้แก่เขา แม้มันจะเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับที่เราได้ให้คนอื่น รวมทั้งเจ้าด้วย เราสำแดงเขาให้เจ้าเห็นในนิมิต เพราะเจ้าได้ผ่านเขาไปหลายครั้งหลายหน และครั้งหนึ่งเจ้ายังชี้เขาให้เพื่อนคนหนึ่งของเจ้าและกล่าวดูถูกเขา”

“ผมทำอย่างนั้นหรือ? ผมพูดอะไรบ้าง?”

“เจ้าพูดว่า ‘นี่คือท่านเอลีชาอีกคนหนึ่ง ที่หนีมาจากอุ้งรถประจำทาง’ เจ้าพูดว่าเขาเป็น ‘พวกเคร่งศาสนาที่ไม่มีสมอง’ พวกที่ศัตรูได้ส่งมาเพื่อหั่นผู้คนให้ออกจากพระกิตติคุณ”

นี่เป็นหมัดหนักที่สุดซึ่งได้ขัดผมตั้งแต่ที่ผ่านมา ผมตกใจยิ่งกว่าสุดขีด รู้สึกใจหายวาบไปหมด ผมพยายามจะนึกเหตุการณ์นั้นให้ออก แต่ก็ไม่ได้ ซึ่งก็เป็นเพราะมีเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง ผมไม่ค่อยจะมีใจเมตตาต่อพวกนักเทศน์ข้างถนนสกปรกเท่าไรนัก เพราะผมคิดว่าพวกเขา

คล้ายกับถูกส่งตรงมาจากฝ่ายศัตรูเพื่อจะทำให้ผู้คนเบือนหน้าหนีจากพระกิตติคุณเสียมากกว่า

“ผมขอโทษ องค์พระผู้เป็นเจ้า ผมเสียใจจริงๆ”

“และเจ้าได้รับอภัย” พระองค์ตอบอย่างทันที “ก็ถูกอย่างที่เจ้าคิด มีคนเป็นอันมากพยายามจะเทศนาตามท้องถนนอย่างบิดเบือนหรือด้วยเหตุผลที่ผิด แต่ก็มีจำนวนมากที่ทำเช่นนั้นอย่างจริงใจ แม้เขาจะไม่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี หรือด้อยการศึกษา เจ้าต้องไม่ตัดสินโดยมองดูแต่ภายนอก เพราะเรามีผู้รับใช้แท้อยู่มากมายที่ดูเหมือนเขา เช่นเดียวกับบรรดาผู้รับใช้ระดับอาชีพตามมหาวิทยาลัยหรือองค์กรต่างๆซึ่งมนุษย์ได้สร้างขึ้นในนามของเรา”

และพระองค์พยักหน้าให้ผมมองดูเองเจอโล เขาได้ลงจากบัลลังก์อันสูงส่งนั้นและเดินเข้าหาผม เขาอ้าแขนกอดผมอย่างอบอุ่น และจูบหน้าผากราวกับผมเป็นลูก ความรักหลังไหลลงเหนือผมและภายในผมจนรู้สึกว่าได้ท่วมทับระบบประสาททุกส่วน เมื่อเขาปล่อยผมในที่สุด ผมยังคงรู้สึกตึงๆเหมือนอยู่ในอาการเมา ช่างเป็นความรู้สึกที่อัศจรรย์ เป็นความรักซึ่งผมไม่เคยได้สัมผัส

“เขาควรจะได้ส่งทอดความรักนั้นให้กับเจ้าบนโลก” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกล่าว “เขามีอย่างมากมายที่จะให้กับคนของเรา แต่คนเหล่านั้นไม่มาใกล้เขา แม้แต่ผู้เผยพระวจนะของเราก็ก่อกวนเขา แองเจโลเติบโตขึ้นในความเชื่อโดยเขาซื้อพระคัมภีร์เล่มหนึ่งกับหนังสืออื่นๆสองสามเล่ม และอ่านแล้วอ่านอีก เขาพยายามจะไปโบสถ์แต่ไม่มีสักแห่งหนึ่งต้อนรับเขา หากคริสตจักรเหล่านั้นได้ต้อนรับเขาก็เท่ากับได้ต้อนรับเราด้วย เขาเป็นเสียงเคาะประตูของเรา”

ผมกำลังเรียนนิยามใหม่ของความเจ็บปวด “เขาตายอย่างไร?” ผมถาม จำได้ว่าเขาได้พลีชีพเพื่อพระคริสต์ และแอบทำใจไว้ก่อนว่าด้วยสาเหตุบางประการผมอาจมีส่วนต้องรับผิดชอบด้วย

“เขาหนาวตายเพราะพยายามที่จะช่วยชีวิตชายชราขี้เหล้าคนหนึ่ง”

หมดสติไปในความหนาวเหน็บ”

เมื่อผมมองดูแองเจโล ผมแทบไม่เชื่อเลยว่าตัวเองจะมีจิตใจเย็นชา เช่นนี้ แต่กระนั้น ผมก็ยังไม่เข้าใจว่าวีรกรรมเช่นนี้จะทำให้เขาได้ชื่อว่าพลีชีพเพื่อพระคริสต์ได้อย่างไร ผมเคยคิดว่านี่เป็นคำซึ่งใช้กับผู้ที่ยืนหยัดในคำพยานอย่างไม่ประนีประนอมแม้ต้องเสียชีวิต

“องค์พระผู้เป็นเจ้า ผมรู้ว่าเขาคือผู้ได้รับชัยชนะอย่างแท้จริง” ผมกล่าว “และมีเพียงเขาเท่านั้นที่ได้อยู่ที่นี้ แล้วคนอื่นๆ ที่เสียชีวิตเช่นเดียวกับเขาจะจัดว่าเป็นการพลีชีพเพื่อพระคริสต์ด้วยหรือ?”

“แองเจโลได้พลีชีพเพื่อพระคริสต์ทุกวัน เขาจะทำเพื่อตัวเองเท่าที่จะอยู่รอดได้ และสละชีวิตด้วยความยินดีเพื่อช่วยเพื่อนผู้ขัดสนของเขา เช่นเดียวกับที่เปาโลได้เขียนจดหมายถึงคริสตจักรเมืองโครินธ์ว่า แม้ท่านจะสละสิ่งสารพัดและยอมให้เอาตัวไปเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก ก็หาเป็นประโยชน์ใดไม่ ในทางตรงข้ามเมื่อเจ้าได้ให้ชีวิตด้วยความรัก นั้นมีค่ามากมหาศาล แองเจโลตายทุกวัน เพราะเขาไม่เคยอยู่เพื่อตนเองเลย แต่อยู่เพื่อผู้อื่น ขณะอยู่บนโลก เขาถือตนว่าเป็นผู้เล็กน้อยในบรรดาธรรมิกชน ซึ่งแท้จริงแล้วเขาเป็นหนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ ตามที่เจ้าได้เรียนรู้มาแล้ว บรรดาผู้ซึ่งนับตัวเองเข้ากับผู้ยิ่งใหญ่ และได้รับการยกย่องจากผู้อื่นว่ายิ่งใหญ่ก็จะจบลงด้วยการเป็นคนเล็กน้อยของที่นี่ แองเจโลไม่ได้พลีชีวิตเพื่อหลักข้อเชื่อหรือแม้แต่คำพยานของเขา แต่เขาตายเพื่อเรา”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าขอช่วยข้าพระองค์ให้จดจำสิ่งเหล่านี้ได้ โปรดอย่าให้ข้าพระองค์ลืมสิ่งที่ได้เห็นนี้เมื่อกลับไปยังโลกเลย” ผมวิงวอน

“นี่เป็นเหตุให้เราอยู่ที่นี้กับเจ้า และเราจะอยู่กับเจ้าเมื่อกลับไปด้วยสติปัญญาคือการมองดูด้วยตาของเรา และที่จะไม่ตัดสินจากภายนอก เราได้ให้เจ้าเห็นแองเจโลในนิมิต เพื่อเจ้าจะไม่ผ่านเลยเขาไปเมื่ออยู่ตามท้องถนน ซึ่งหากเจ้าได้แบ่งปันสิ่งที่เจ้ารู้เกี่ยวกับอดีตของเขากับเขาแล้ว เขาก็คงจะได้ต้อนรับเราในเวลานั้น และเจ้าก็คงจะได้บำรุงเลี้ยงราชาผู้ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งเขาก็

คงจะเกิดผลอย่างใหญ่ยิ่งต่อคริสตจักรของเรา หากคนของเราจะมองดูผู้อื่นอย่างที่เรามองแล้ว แองเจโลหรือคนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกับเขาก็คงจะได้รับการยอมรับ และพวกเขาก็คงจะยกยอขึ้นสู่ธรรมาสันยังใหญ่ตามที่ต่างๆ คนของเราก็จะมาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะได้นั่งแทบเท้าเขา เพราะโดยการทำเช่นนี้พวกเขาก็จะได้นั่งแทบเท้าเรา พวกเขาจะสอนเจ้าให้รัก และว่าจะทุ่มเทของประทานซึ่งได้ทรงมอบหมายให้อย่างไรเพื่อจะเกิดผลมากมาย”

ผมรู้สึกอายจนไม่กล้าสบพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ในที่สุดผมหันกลับไปหาพระองค์เพราะรู้สึกว่าการเจ็บปวดนี้ได้ผลักดันผมเข้าไปสู่การยึดตนเองเป็นศูนย์กลางอีก เมื่อผมมองดูพระองค์ นัยน์ตาของผมแทบพร่าไปหมดด้วยพระสิริ กระทั่งสักครูใหญ่ สายตาของผมจึงเริ่มปรับตัวและมองดูพระองค์ได้อีกครั้งหนึ่ง

“จำไว้ให้ดีกว่า เจ้าได้รับการอภัยแล้ว” พระองค์ตรัส “เราไม่ได้สำแดงสิ่งเหล่านี้เพื่อจะกล่าวโทษเจ้า แต่เพื่อจะสอนเจ้า จำไว้เสมอว่า ความรักเมตตาจะสลัดผ้าคลุมหน้าออกจากวิญญาณของเจ้าได้เร็วยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด”

เมื่อเราเริ่มเดินต่อไปอีก แองเจโลได้กล่าวขึ้นเป็นครั้งแรกว่า “โปรดระลึกถึงเพื่อนๆ ของข้าพเจ้า คือพวกคนจรจัดด้วย หลายคนจะรักพระผู้ช่วยให้รอดของเราอย่างยิ่ง หากใครบางคนจะไปหาพวกเขา”

ถ้อยคำของเขาช่างเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจจนผมไม่อาจตอบได้ ผมเพียงแต่ผงกศีรษะรับด้วยเข้าใจเป็นอย่างดีว่านั่นคือประกาศิตของราชาผู้ยิ่งใหญ่ และสหายคนสำคัญขององค์จอมกษัตริย์ “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้ช่วยเหลือคนจรจัดได้ไหม?”

“เราจะช่วยทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือแก่คนเหล่านี้” พระองค์ตอบ “เมื่อเจ้ารักคนเหล่านี้ซึ่งเรารัก เจ้าจะได้รู้จักความช่วยเหลือที่มาจากเราเสมอ ทุกคนจะได้รับพระผู้ทรงอุปถัมภ์ตามขนาดความรักของเขา เจ้าได้ทูลขอที่จะมีการเฉลิมมากขึ้นจากเราอยู่บ่อยครั้ง นั่นแหละ คือหนทางที่เจ้าจะได้รับ

คือรักคนเหล่านี้ที่เรารัก เพราะเมื่อเจ้ารักเขา เจ้าก็ได้รักเรา เมื่อเจ้าให้เขา เจ้าก็ได้ให้เรา และเราจะตอบแทนเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าที่เจ้าได้ให้”

ความคิดของผมหลุดลอยไปที่บ้านหลังงามและสมบัติอื่นๆที่ผมมี ผมไม่ใช่คนมั่งคั่ง แต่โดยมาตรฐานอย่างโลก ผมรู้ว่าได้อยู่ดีกินดียิ่งกว่า บรรดาพระราชอาของเมื่อศตวรรษที่แล้วเสียอีก ผมไม่เคยรู้สึกผิดกับความ เป็นอยู่เช่นนี้มาก่อน แต่เวลานี้ผมรู้สึก ด้วยเหตุผลบางประการมันเป็น ความรู้สึกที่ดี แต่ในเวลาเดียวกันผมก็รู้สึกแย่ ผมหันกลับไปทึ่งองค์พระผู้ เป็นเจ้าด้วยรู้ว่าพระองค์จะทรงช่วยผม

“เจ้าจำได้ไหม เราได้เคยตรัสว่าพระบัญญัติอันบริบูรณ์แห่งความรัก ของเรานั้นได้แยกความสว่างออกจากความมืดอย่างสิ้นเชิง เมื่อความสับสน อย่างที่เจ้ากำลังรู้สึกอยู่นี้เกิดขึ้น จงรู้ไว้ว่าสิ่งที่เจ้ากำลังประสบอยู่หาใช่พระ บัญญัติอันบริบูรณ์แห่งความรักของเราไม่ เราชื่นชมกับการให้ของขวัญที่ดี แก่คนในครอบครัวของเรา เช่นเดียวกับที่เจ้าเป็น เราต้องการให้เจ้ายินดี และซาบซึ้งใจกับสิ่งเหล่านั้น เพียงแต่เจ้าจะต้องไม่นมัสการสิ่งเหล่านั้น และ แบ่งปันด้วยใจกว้างขวางเมื่อเราเรียกจากเจ้า เราสามารถโบกพัดธงของเรา และกวาดเอาความยากจนออกจากโลกไปได้อย่างทันที จะมีวันซึ่งเราชำระ บัญชีของเรา เมื่อภูเขาและเนินเขาทั้งสิ้นจะล้มครืนลง และบรรดาผู้ขัดสน กับผู้ถูกกดขี่จะได้รับการยกขึ้น แต่เราเองต้องเป็นผู้กระทำ ความเมตตา ของมนุษย์ก็ต่างจากของเรา เช่นเดียวกับที่การกดขี่ของมนุษย์ต่างจากของเรา ความเมตตาของมนุษย์ได้ถูกใช้เพื่อแทนที่ฤทธิ์อำนาจแห่งกางเขนของเรา เราไม่ได้เรียกให้เจ้าเสียสละ แต่ให้เจ้าเชื่อฟัง ซึ่งบางครั้งเจ้าจะต้องเสีย สละเพื่อจะเชื่อฟังเรา แต่หากการสละของเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความเชื่อฟัง มันจะแยกเจ้ากับเราออกจากกัน

“เจ้ารู้สึกผิดเพราะเจ้าได้พิพากษาและปฏิบัติต่อราชาผู้ยิ่งใหญ่ นี้ อย่างไม่ถูกต้องขณะที่เขาเป็นผู้รับใช้ของเรากับแผ่นดินโลก อย่าพิพากษาผู้ ไตโดยไม่ได้ไต่ถามเรา เจ้าได้พลาดจากการเผชิญหน้าที่เราได้เตรียมไว้

ให้มากกว่าที่เจ้าคาดคิดเสียอีก เพียงเพราะว่าเจ้าไม่ไวต่อการตรัสของเรา เราไม่ได้สำแดงสิ่งนี้เพื่อให้เจ้ารู้สึกผิด แต่เพื่อนำสู่การกลับใจใหม่ เพื่อเจ้าจะไม่พลาดโอกาสเช่นนั้นอีก หากเจ้าสักแต่ตอบสนองด้วยความรู้สึกผิด เจ้าก็จะเริ่มทำบางสิ่งเพื่อชดเชยต่อความผิดนั้น อันเป็นการสบประมาทต่อทางเขนของเรา ทางเขนของเราสามารถนำความรู้สึกผิดของเจ้าออกไปได้ และเพราะเหตุว่าเราได้ไปที่ทางเขนเพื่อกำจัดความรู้สึกผิดของเจ้า ดังนั้นทุกสิ่งที่ทำด้วยความรู้สึกผิดจึงไม่ได้ทำเพื่อเรา

“เราไม่ได้เปรมปรีดีกับการมองดูมนุษย์ทุกคน” สติปัญญายังคงตรัสต่อ “แต่ความเมตตาสงสารของมนุษย์จะไม่นำเขาไปสู่ทางเขน อันเป็นที่เดียวซึ่งสามารถบรรเทาความทุกข์ใจที่แท้ของพวกเขา เจ้าพลาดเองเจโล่ไปก็เนื่องจากเจ้าไม่ได้ดำเนินไปในความเมตตาสงสาร ซึ่งเจ้าจะมีมากขึ้นเมื่อเจ้ากลับไป แต่ความเมตตาของเจ้ายังคงจะต้องอยู่ภายใต้พระวิญญูญาณของเรา แม้เราจะรักษาทุกคนซึ่งเราได้เมตตาสงสาร แต่เราทำในสิ่งซึ่งเราได้เห็นพระบิดาทรงกระทำเท่านั้น อย่าทำสิ่งใดตามความเมตตาสงสารของเจ้าเท่านั้น แต่จงทำด้วยความเชื่อฟังต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เพราะโดยการนี้เท่านั้นความเมตตาของเจ้าจึงจะกอปรด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการทรงไถ่

“เราได้ไว้ใจเจ้าด้วยการมอบของประทานฝ่ายพระวิญญูญาณต่าง ๆ ให้เจ้าได้รู้จักการเจิมของเราในการเทศนาและการเขียนของเจ้า แต่เจ้ายังรู้น้อยกว่าที่เจ้าคิดว่าเจ้ารู้อยู่มาก น้อยครั้งที่เจ้าได้เห็นด้วยตาของเราอย่างแท้จริง หรือได้ยินด้วยหูของเราอย่างแท้จริง หรือได้เข้าใจด้วยหัวใจของเรา โดยปราศจากเราแล้ว เจ้าก็ไม่อาจทำสิ่งใดซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่ออาณาจักรของเราหรือเพื่อสนับสนุนพระกิตติคุณของเราได้เลย เจ้าได้ต่อสู้ในศึกสงครามของเรา ได้เห็นยอดแห่งภูเขาอภิสิทธิ์ ได้เรียนที่จะยิงลูกศรแห่งความจริงเข้าใส่ศัตรู เจ้าเรียนถึงการใช้พระแสงของเราบ้าง แต่...ความรักคือยุทธโศปกรณ์สูงสุดของเรา ความรักไม่มีวันสูญสิ้น ความรักจะเป็นอำนาจทำลายล้างการงานของความชั่ว และความรักจะนำอาณาจักรของเรามาตั้ง

อยู่ ความรักเป็นธงชัยที่โบกสะบัดอยู่เหนือกองทัพของเรา และได้ร่มธงนี้
เจ้าจงทำศึกสงคราม"

เราเดินเลี้ยวเข้าสู่เฉลียงยาวพ้นจากห้องโถงใหญ่แห่งการพิพากษา
พระสิริแห่งสติปัญญาทรงอยู่ล้อมรอบผม แต่ผมไม่สามารถเห็นพระองค์
ปรากฏเป็นรูปร่างอีก ทันใดนั้น ผมก็มาถึงประตู ผมหันกลับเพราะไม่
อยากไปจากที่นั่นเลย แต่ผมก็รู้อย่างทันทีเช่นกันว่าผมจะต้องไป นี่คือ
ประตูซึ่งสติปัญญาได้นำผมมา และผมจะต้องผ่านเข้าไป...

(ติดตามตอนต่อไป...)

ประวัติผู้เขียน

ริค จอยเนอร์ เป็นผู้ก่อตั้งและดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของสำนักพิมพ์มอร์นิ่งสตาร์และพันธกิจหลายด้าน ในเมืองชาร์ลอตต์ รัฐนอร์ทแคโรไลนา ผลงานเขียนของริคมีมากมาย อาทิเช่น สู่สงครามสุดท้าย , The Prophetic Ministry , The Harvest และ There Were Two Trees in the Garden นอกจากนี้ ริคยังเป็นบรรณาธิการของ The Morning Star Journal และ The Morning Star Prophetic Bulletin เป็นผู้อำนวยการ The Morning Star School of Ministry , The Morning Star Fellowship of Ministries และ The Morning Star Fellowship of Churches ริคพักอยู่ทางตอนเหนือของรัฐแคโรไลนา พร้อมกับภรรยาของเขา จูลี และลูกๆอีกห้าคน

Rick Joyner

Morning Star Ministries, 16000 Lancaster Highway, Charlotte, NC 28277

Fax (704) 542-5763

Web site : <http://www.eaglestar.org>.